

PEȘTERA TERORII

EDGAR WALLACE

Campania:

„CITEȘTE GRATUIT O CARTE“

Într-o lume în care trebuie să plătești și când respiri,
Editura NAȚIONAL vine cu o ofertă imbatabilă.
poți lectura această carte, o poți copia și stoca în propria bibliotecă virtuală, după cum vrei.
Citește-o acasă, la școală sau la serviciu, în metrou ori în parc, pe computer,
laptop, tabletă sau telemobil. Noi nu ne supărăm, dar nu încerca să scoți bani din treaba asta,
fiindcă încalci „Legea dreptului de autor și a drepturilor conexe“.

Fii prietenul nostru!
Înscrie-te în Clubul NAȚIONAL și vei avea numai de câștigat!

Editura NAȚIONAL
- 2014 -

ISBN: 978-973-659-267-6

INTRODUCERE

Ca să fim cinstiți, găsim că e ceva nemaipomenit, ba chiar contra legilor, ca puținelor persoane care au posibilitatea de a putea intra și ieși cum vor, din ospiciul de nebuni al închisorii din Broadmoor, să li se atragă îndeosebi atenția asupra unuia sau altuia din internații mai renumiți ai acestui ospiciu. În cele mai multe cazuri nu putea fi vorba decât de un criminal celebru sau de unul ale cărei crime ținuseră încordată opinia publică, până ce medicii psihiatrii și tribunalul l-au exilat în acest lăcaș fără speranțe.

În special se atrăgea atenția asupra lui John Flack, când se plimba prin curtea închisorii, cu mâinile la spate, cu bărbia aplecată pe piept; asupra individului acela bătrân, lung și uscățiv, îmbrăcat prost în niște haine de culoare cenușie, care nu vorbea cu nimeni și căruia nimeni nu i se adresa vreodată.

— Acesta e John Flack... Flack pur și simplu... criminalul cel mai șiret din lume... care are pe conștiința sa nouă omoruri...

Asasinii ordinari închiși la Broadmoor, erau mândri de tovarășul lor John. Paznicii, care îl închideau noaptea în celulă și-i supravegheau somnul, n-aveau de ce să se plângă de el. Nu dădea niciodată ocazie la neplăceri și n-avusese în tot timpul celor șase ani, cât stătuse închis, niciun acces de furie, atât de obișnuit la pușcăriașii nebuni și a cărei urmare este în general transportarea la spital a unui nenorocit spectator și punerea în cămașă de forță a răufăcătorului.

John Flack își petrecea cea mai mare parte din timp scriind și citind. Era un fel de geniu al scrisului. Scria cu o iuțelă extraordinară. Umpluse sute de caiete cu capitole din lucrarea sa „Criminologie”. Directorul închisorii îl lăsa în pace. Îi permitea să-și păstreze caietele, în așteptarea justificată, că într-o bună zi va putea îngloba aceste elucubrațiuni, muzeului său, care începuse să devină interesant.

Bătrânul John îi dăduse odată să citească unul din acele caiete - un semn de extraordinară deferență. Directorul citi, reciti și rămase cu respirația tăiată! Titlul lucrării era: „Cum se poate fura tezaurul unei bănci, când sunt numai doi paznici prezenți.” Directorul închisorii, un fost militar, citea și recitea, se oprea din citit ca să-și revină și, citea din nou. Lucrarea aceea, scrisă citeț, îi aducea aminte de dispozițiile ordinului de atac al unei divizii. John Flack nu uitase nimic, prevăzuse totul. Nu numai că indicase compoziția medicamentului soporific cu care să adoarmă pe paznicul, care făcea de serviciu afară, dar mai adăugase și o notă în josul paginii, notă care avea conținutul următor:

„Dacă nu se poate obține medicamentul soporific sfătuiesc să se viziteze un medic din cartier, căruia să i se indice următoarele simptome... medicul va prescrie atunci somniferul dorit în soluție diluată. Se vor procura șase sticle cu preparatul prescris, din care se va putea extrage somniferul necesar după metoda următoare...”

— Ai scris mai multe din acestea, Flack? îl întreabă directorul.

— Ca asta? John Flack ridică cu dispreț din umeri. Asemenea lucrări le fac de plăcere, numai ca să-mi exerseze memoria. Am scris până acum șaiszeci și trei de volume asupra aceleiași teme. De altfel n-am putut realiza - în tot timpul acestor șase ani, de când sunt aici - nici măcar o singură îmbunătățire a vechiului meu sistem.

Glumea oare? Să fi fost asta produsul unui creier bolnav? Directorul nu-și putea forma o

păreră clară, orișicât era el de obișnuit cu „pacienții” săi și cu felul lor de a fi.

— Doar n-ai vrea să spui că ai scris un lexicon al crimei? îl întrebă el neîncrezător. Unde este?

În loc de a răspunde, Flack zâmbi ironic.

Șaizeci și trei de volume scrise cu mâna, formau opera vieții lui Flack. Era unica producție cu care singur se mândrea.

John îi explică directorului, care cu altă ocazie reluasese firul convorbirii avute odată:

— Am dat unui om rutinat o avere pe mână - bineînțeles, dacă va fi un tip energic și dacă va primi în curând lucrările mele.

— În zilele acestea de invenții științifice, ceea ce a fost nou ieri, poate fi vechi azi sau mâine.

Directorul închisorii se îndoia de existența acestor lucruri. Trebui însă să-și schimbe părerea scurt timp după aceea. Scotland Yard, care alerga rar după fantome, trimise pe inspectorul superior Simpson - un om lipsit de orice imaginație, ceea ce de altfel îi ajutase la avansare - să vorbească cu John. Convorbirea fu foarte scurtă.

— E vorba de lucrările tale, John. Ar fi regretabil dacă ar intra pe mâini rele. Ravini spune că ai ascuns pe undeva vreo sută de volume.

— Ravini? - bătrânul John Flack rânji de i se văzură toți dinții. Ascultă, Simpson! N-ai să crezi că mă veți putea ține închis toată viața în locul ăsta afurisit? Da?... Ai să te înșeli amar de tot! Într-o noapte am s-o șterg pe tăcute. Poți să i-o spui și directorului dacă vrei și apoi am să vorbesc eu cu Ravini între patru ochi!

Vocea-i devenise tunătoare și în ochi îi apăruse iar licărirea nebună, pe care Simpson o mai văzuse odată.

— Visezi vreodată treaz, Simpson?... Eu am trei visuri! Am găsit o metodă nouă, ca să pot dispărea, luând cu mine un milion. Asta e unul din visurile mele. Dar nu e atât de important. Al doilea vis are de-a face cu Reeder. Din partea mea poți să-i povestești totul lui J. G. Visez să-l întâlnesc odată - singur - într-o noapte întunecoasă, cețoasă, când gardienii nu pot spune din ce parte se aud țipetele. Și visul al treilea se ocupă cu Ravini. George Ravini are o singură șansă: să moară înainte ca eu să scap de aici.

— Ești nebun! îl luă gura pe dinainte pe Simpson.

— Păi, de-aia sunt aici! îi răspunse John Flack.

Convorbirea cu Simpson și aceea cu directorul închisorii au fost cele mai lungi pe care le avusese John în interval de șase ani, cât a stat în Broadmoor.

Când nu scria, se plimba prin curtea închisorii cu capul înclinat pe piept și cu brațele încrucișate la spate. Câteodată se apropia de un loc anumit al zidului împrejmuitor și se bănuia - cu toate că posibilitatea asta părea exclusă - că arunca scrisori peste zid. Mai probabil era însă că a găsit un curier, care ducea în afară numeroasele sale scrisori cifrate și-i aducea răspunsurile. John era foarte bun prieten cu paznicul secției sale - și într-o bună zi, paznicul acesta fu găsit cu gâtul tăiat! Poarta secției era deschisă larg și John Flack plecase în lume, ca să-și pună în aplicare „visurile sale”.

CAPITOLUL I

În drum spre Salford (punctul de legătură al căii ferate vecine care ducea la Siltbury), Margaret Belman, care ședea în expresul de Sud, se gândea la două lucruri neplăcute. Primul privea bineînțeles schimbările fundamentale ce aveau să intervină în viața ei și

celălalt la influența lor asupra lui J. G. Reeder, un bărbat de vârstă mijlocie, atât de blând...

Când i-a comunicat că-și caută o slujbă la țară, ar fi fost normal să-i arate un mic semn de părere de rău, în tot cazul, ar fi fost indicată o oarecare indispoziție; când colo J. G. se arătase mulțumit.

— Mă tem că n-am să pot veni atât de des la oraș, îi spuse fata.

— Îmi pare foarte bine, răspunse Reeder, mai adăugând câteva cuvinte neînsemnate asupra importanței unor schimbări de aer și asupra avantajului ce-l aduce o apropiere de natură. Reeder devenise, într-adevăr, mult mai vesel de cum fusese în ultima săptămână și această atitudine era ofensatoare.

Margaret se scutură, când își aduse aminte de decepția și necazul ce-l avusese. Amintirea aceasta îi spulberă gândul să refuze postul ce i se prezenta. Nu-și închipuia de altfel, deloc, că o slujbă plătită cu șase sute lire pe an, îi va mai cădea vreodată plocon, așa cu una cu două. De fapt se simțea absolut incapabilă să ocupe un asemenea post de secretară, căci n-avea niciun fel de experiență în administrația unui hotel, așa încât speranțele de a fi angajată erau foarte mici.

Și italianul, care încercase de atâtea ori să facă cunoștință cu ea, era numai una din acele neplăceri zilnice, cu care este atât de obișnuită o fată silită să muncească ca să-și câștige existența.

Azi dimineață însă, o urmărise până la gară și auzise desigur când ea spusese prietenei sale, că se va înapoia cu trenul de 6 și 15 seara. Dacă s-ar fi adresat unui gardian public, afacerea s-ar fi isprăvit imediat. Dar Margaret nu voia să se expună neplăcerilor unui scandal public și trebuia să caute să se „aranjeze” singură. Dar asta nu era o perspectivă prea plăcută și era suficient ca să-i strice dispoziția unei după-amieze. Și în ceea ce privește pe domnul Reeder...

Margaret Belman încreți din nou fruntea. Ea avea douăzeci și trei de ani, deci se afla la o vârstă la care fetele nu mai au interes pentru bărbați tineri. — Pe de altă parte bărbații de la cincizeci de ani nu sunt prea atrăgători, și barbetele domnului Reeder, care îl făceau să semene cu un pivnicer, îi erau cu totul nesuferite. Altfel, Reeder era un om drăguț...

În momentul acela, trenul intră în stație și Margaret se afla pe peronul minusculei gări din Siltbury, mai înainte de a se fi lămurit, dacă era sau nu îndrăgostită de Reeder, sau dacă numai din amor propriu se supărase pe el.

Vizitiul trăsorii, pe care-l angajase în fața gării, își opri melancolic calul și arătă cu biciul.

— Asta e drumul cel mai scurt pentru dumneata, domnișoară! Biroul domnului Daver se află la capătul șoselei!

Vizitiul era un bătrân șiret, care dusese multe pretendente la postul de secretară din Larmes Keep și presupunea cu drept cuvânt că și aceasta, cea mai drăguță dintre toate de până acum, nu venise ca musafir. Mai întâi de toate nu avea bagaj și apoi văzuse cum controlorul de bilete alergase după ea, să-i restituie biletul de înapoiere, pe care Margaret uitase să-l ia la ieșirea din gară.

— Nu e mai bine să te aștept, domnișoară?

— Ba da, răspunse Margaret, coborând din vehiculul acela slăbit de bătrânețe.

— Ai fost chemată?

Vizitiul era o personalitate cunoscută în orașel și pretindea oarecare drepturi.

— Te întreb, pentru că au mai venit o droaie de fete nechemate, pe care domnul Daver n-a vrut să le primească. Fetele acelea au citit anunțul și au venit. Dar în anunț scria lămurit

„oferte scrise”. Mi se pare că am dus vreo duzină de fete, care nu fuseseră chemate. Îți spun asta numai spre binele dumitale.

Margaret zâmbi.

— Trebuia să le-o spui mai înainte de a se fi urcat în trăsură. Le-ai fi scutit cel puțin de taxa birjei. Dar fii liniștit. Eu sunt chemată.

De acolo de unde stătea acum, Margaret putea vedea foarte bine toată proprietatea Larmes Keep, care nu semăna nici cu un hotel, nici cu o pensiune. Partea clădirii care fusese pe vremuri închisoare se deosebea foarte bine de restul clădirii, deși era și ea acoperită cu iedă.

Margaret se uita la o pajiște frumoasă, pe care erau așezate câteva scaune și mese de trestie; de acolo privirea ei trecu la o grădină cu trandafiri, care acum în toamnă mai era o minune și o feerie de culori. În dosul grădinii se afla o pădurice de brazi, care se întindea până la poalele colinelor.

Margaret mai observă în zare o parte din mare și fumul ce ieșea din coșul unui vaporeș invizibil. O adiere de vânt purta mirosul florilor.

— Așa-i că e admirabil? întrebă ea răsuflând adânc.

Vizitiul își exprimă părerea, că „nu e rău” și-i arată iar cu biciul biroul domnului Daver.

— Uite, căsuța aceea mică pătrată de acolo. A fost clădită abia acum câțiva ani. Domnul Daver e scriitor.

Margaret Belman deschise poarta și sui drumul, care ducea spre lăcașul sfânt al literatului proprietar. Pe ambele laturi ale drumului se aflau plantate flori. Îi făcea impresia că merge prin grădina unei case de țară.

Clădirea secundară avea o fereastră înaltă și o ușă îngustă, vopsită în verde. După toate probabilitățile Margaret fusese văzută dinăuntrul casei, căci ușa fu deschisă, în clipa în care ea voia să sune.

Persoana care-i deschise ușa era domnul Daver în persoană. Un bărbat înalt și slab cam de vreo cincizeci de ani, cu o față palidă și cu un surâs pe buze, ce dădea mutrei sale o aparență comică de măscărici. Fetei îi venea să bufnească în râs. Aparența era într-adevăr comică. Buza superioară atârna peste cea inferioară și deși avea obrazul îngust și plin de zbârcituri, făcea totuși impresia figurinelor care se vând pe piață ca aducătoare de noroc. Impresia comică de măscărici era sporită de ochii rotunzi și holbați, de fruntea încrețită și de un pământ de păr în vârful capului.

— Domnișoara Belman? întrebă el cu oarecare grabă.

Daver era puțin peltic și avea și obiceiul să-și încrucișeze mâinile, dând impresia că-l preocupă mult gândul ca să nu displacă.

— Pofim în văgăuna mea, spuse el accentuând cuvântul atât de mult încât ei îi veni să râdă.

„Văgăuna” era o cameră de lucru foarte comod și bine mobilată. Unul din pereți era acoperit cu rafturi pline de cărți. Daver închise ușa și-i arătă un scaun.

— Mă bucur că ai venit. Cum a fost voiajul? Bun, bineînțeles, nu-i așa? Dar Londra?... cald și... apăsător din păcate - pot să-mi închipui asta. Doriți o ceașcă cu ceai? Dar, ce mai întreb!

Daver punea întrebările și răspundea la ele atât de repede, încât Margaret n-avea posibilitatea să scoată o vorbă și înainte ca ea să-și fi exprimat dorința Daver și comandase ceaiul.

— Dumneata ești tânără... foarte tânără, spuse el clătinând trist din cap. Douăzeci și

patru - nu-i așa? Știi să scrii la mașina de scris? Dar ce întrebare; stupidă! Bineînțeles că știi...!

— Sunteți foarte amabil că m-ați primit, domnule Daver. Nu cred să pot însă corespunde cerințelor dumneavoastră. N-am niciun fel de experiență în hoteluri și, având în vedere salariul ce vreți să-i plătiți, trebuie să presupun...

— ... Nu vă grăbiți! Tocmai asta-mi trebuie. De lucru avem foarte puțin, dar și ceea ce e, mi-e prea mult. Lucrările mele particulare cer toată activitatea mea. Am nevoie de o doamnă care să-mi țină registrele... care să-mi apere interesele. Cineva în care să mă pot încrede. Eu mă bazez pe impresia ce mi-o face fața cuiva. Și dumneata? Cred că corespunzi. De asemenea, mă uit și la scrisul cuiva. Dumneata nu? Am publicat trei luni de-a rândul. Am fost nevoit să stau de vorbă cu treizeci și cinci de aspirante la postul acesta. Imposibil așa ceva... Și vocile lor.... Dumnezeule! Groaznic de auzit! Eu judec oamenii și după vocea lor... Și dumneata faci desigur la fel. Când ai telefonat luna trecută mi-am zis: vocea asta-mi place.

Daver își împreunase mâinile cu atâta putere încât se albiseră încheieturile degetelor. De data asta, domnișoara Belman trebui să râdă.

— Dar, domnule Daver, eu n-am idee de meseria asta. Cred că aș putea-o învăța și aș dori să capăt slujba - salariul e teribil de atrăgător!

— Teribil de atrăgător, mormăi Daver. Ce ciudat sună ambele cuvinte unul lângă altul!... Menajera mea. Foarte amabil din partea dumitale d-nă Burton, că ne aduci singură ceaiul. Prin ușa, care se deschisese intrase o femeie, care purta o tavă de argint; era îmbrăcată cochet în negru și nu se uita deloc la Margaret, ci aștepta cu o mutră supusă ordinelor domnului Daver.

— D-nă Burton... domnișoara este noua noastră secretară. Trebuie să-i pregătești cea mai frumoasă cameră din toată casa... să zicem odaia albastră. Dar, stai puțin, poate că nici nu-ți place culoarea, domnișoară Belman? Margaret râse.

— Mie îmi place orice culoare... însă nu m-am decis încă...

— ... Du-te cu doamna Burton. Vizitează casa, biroul dumitale de lucru... odaia dumitale... D-nă Burton, condu-o pe domnișoara!

Daver arătă spre ușă și mai înainte ca tânăra fată să-și fi dat seama ce face, ieșise din camera lui Daver împreună cu menajera.

Biroul particular al domnului Daver era unit cu restul casei printr-un coridor îngust. Prima încăpere în care intrară ambele femei era o sală mare, care ocupa întreaga lățime a casei.

— Asta e sala banchetelor, explică doamna Burton cu o voce subțire, monotonă. Acum servește drept salon. Avem numai trei musafiri. Domnul Daver e foarte ciudat. Iarna avem o mulțime de musafiri.

— Trei musafiri numai? Rentează? Doamna Burton respiră cu putere pe nas.

— Domnul Daver nici nu vrea să-i renteze. Pe el îl interesează numai societatea. A făcut din Larmes Keep o pensiune, numai pentru că-i place să vadă cum vine și pleacă lumea, fără ca să fie nevoit să vorbească cu ea. Asta e meteahna lui.

— Cam scumpă meteahnă, răspunse Margaret și doamna Burton trase iar aerul pe nas.

Pe partea cealaltă a holului se afla un salon mai mic, dar mult mai agreabil, care avea ferestre mari cu canaturi, ce dădeau spre grădină. În fața ferestrelor, la o masă, ședeau trei persoane și beau ceai. Una din ele era un preot mai în vârstă, cu o față serioasă și aspră. Mânca pâine prăjită, citind într-un ziar clerical. Părea că uitase că șade cu cineva la masă.

A doua persoană era o fată tânără, cam de vârsta domnișoarei Belman, a cărei față, deși extrem de palidă, era totuși de o rară frumusețe.

Se uită la vizitatoarea străină numai o clipă, cu ochii ei mari negri. În fața ei luase loc un domn cu aparență de ostaș.

Doamna Burton începu cu descrierea celor trei persoane abia după ce suiră scara care ducea la etajul de sus.

— Preotul e din Africa de Sud, tânăra fată e domnișoara Olga Crewe, celălalt domn e colonelul Hothling - aceștia sunt pensionarii noștri.

— Iată și odaia dumată, domnișoară.

Camera era într-adevăr un giuvaer. Margaret își dorise totdeauna să aibă o astfel de cameră. Încăperea mobilată cu un gust ales avea, ca de altfel toate încăperile în Larmes Keep, o odaie de baie proprie. Pereții camerei de dormit erau căptușiți cu placaje de lemn. Tavanul era prevăzut cu garnituri masive, iar sub parchetul care acoperea podeaua, se putea presupune că se află pardoseală de ciment.

Margaret aruncă o privire circulară și oftă. O să-i fie foarte greu să respingă oferta. Dar, orișicât se căznea, nu putea să dea de motivul sentimentului ce căuta să o oprească să accepte slujba.

— Ce splendidă încăpere! spuse Margaret, în timp ce doamna Burton se uita cu nepăsare în jurul ei.

— E veche ca toata casa. Mie nu-mi plac casele vechi. Mai înainte locuiam în Brixton, spuse doamna Burton.

Se opri însă brusc din vorbă, respiră iar pe nas și zornăi cheile pe care le ținea în mână.

— Așadar, camera îți place?

— Mă mai întrebi dacă-mi place? Crezi deci că accept slujba? Nu știu încă.

Doamna Burton se uită iar prin cameră. Tânăra față avea impresia, că voia să spună ceva. La urmă murmură:

— Mâncarea e bună, și Margaret trebui să râdă.

Revenind în hol, îi zări din nou pe cei trei pensionari, pe care îi mai văzuse. Colonelul se plimba singur, fata și cu preotul însă stăteau de vorbă în grădină.

— Domnul Daver ședea la masa sa de lucru cu capul rezemat în palmă și mușca lemnul tocului. Așa-l găsiră doamna Burton și Margaret.

— Vasăzică, odaia-ți place? Bineînțeles că accepți..., când intri în serviciu? Cred că de luni în opt zile. Pentru mine e o salvare! Ai vorbit cu doamna Burton? O amenință sugubăț cu degetul. Aha! Acum înțelegi, că e imposibil să o las pe dânsa să primească pe o ducasă sau să asiste la plecarea unui prinț? Pot să-i încredințez d-nei Burton să aplaneze micile certuri, care survin între musafiri? Ai toată dreptatea, așa ceva nu se poate. Am nevoie de cineva prezentabil. Trebuie! Și dădu din cap apăsător, uitându-se cu un surâs extaziat la Margaret.

— După cum vezi, suferea și munca mea din cauza asta. E ceva insuportabil să fi nevoit să-ți părăsești ocupația, ca să îngrijești și să aranjezi lucruri mici ca de exemplu să întinzi o plasă de tenis și altele... absolut insuportabil!

— Scrieți mult după cum se vede, reuși Margaret să spună în șuvoiul acesta de vorbe. Ea avea impresia că ar fi bine să amâne decizia până-n ultimul moment.

— Scriu foarte mult. Criminalistică. Văd că te interesează. Lucrez acum la o enciclopedie a crimei, spuse el aproape patetic.

— A crimei?

— Da. Asta e una din pasiunile mele. Sunt un om bogat și-mi pot permite pasiuni. Și casa asta e un fel de pasiune. Pierd la ea vreo patru mii de lire anual, dar nu-mi pasă. Eu îmi caut și-mi aleg musafirii. Dacă mă plictisește vreunul din ei, atunci îi spun că trebuie să părăsească casa, că am dat odaia altcuiva. Te întreb, aș putea face așa ceva cu prietenii sau cunoscuții mei? Sigur că nu. Oamenii mă interesează, îmi fac plăcere, îmi țin de urât. Când vii să-ți ocupi postul?

Margaret ezită.

— De luni într-o săptămână. Excelent! Îi luă mâna și i-o scutură cu putere. Nu ai să te simți singură la noi. Dacă te plictisesc musafirii mei, atunci poți să-ți inviți prietenii dumitale. Pot să vină oricând ca musafiri. Așadar pe luna viitoare!

Margaret coborî poteca și ajunse zăpăcită, mai puțin decisă ca oricând, la trăsura care o aștepta.

— Ai fost angajată, domnișoară? o întrebă vizitiul.

— Cred că da, răspunse Margaret, uitându-se înapoi spre Larmes Keep.

Pajiștea era părăsită, dar în imediata lor apropiere se zări o clipă figura unei femei, care dispăru însă imediat în dosul unui rând de boscheți de lauri care ducea paralel cu zidul împrejmuitor. Probabil că acolo se afla și o cărăruie îngustă, pe care mergea doamna Burton, cu fața ascunsă în mâini și plângând.

— Asta e menajera, e puțin cam sucită, spuse flegmatic vizitiul.

CAPITOLUL II

George Ravini era un bărbat drăguț, după părerea sa proprie chiar un bărbat extrem de atrăgător. Avea părul buclat, de culoare închisă, cu trăsături napoleoniene ale feței, cu statura zveltă și prestanță. Și dacă adăugăm la toate calitățile acestea hainele elegante, croite de Saville Row, pălăria cenușie, bastonașul de trestie, ghetele de lac și cei mai fini ciorapi de mătase, atunci avem imaginea fidelă a acestui cavaler fără pereche. Dar cel mai frumos giuvaer erau inelele sale celebre, „inelele norocoase.” Ravini era superstițios și avea o mare predilecție pentru amulete. Pe degetul cel mic al mâinii sale drepte tronau trei inele de aur și fiecare inel avea trei diamante. Inelele norocoase ale lui George deveniseră proverbiale în Saffron Hill.

De obicei, avea pe buze surâsul plictisit al unuia căruia viața nu-i mai ascundea niciun fel de secret și nu-i putea aduce nimic nou. Surâsul acesta era, de altfel, justificat în parte, căci George știa tot ce se petrecea în Londra, sau ce se va întâmpla. Lumina zilei o văzuse într-o locuință mică - mai bine-zis o cămăruță - în Saffron Hill; își lărgise apoi orizontul, care împrejmuia copilăria sa și devenise încetul cu încetul „cineva” în lumea borfașilor. Din copilul de oameni săraci, care împărțea patul de odihnă cu maimuțele dresate ale tatălui său, se dezvoltase un cavaler elegant, locatarul unei locuințe nobile în Half Moon Street. Dar nu era numai locatarul locuinței, ci și proprietarul casei în care se afla locuința. Contul său la banca Continentală era mulțumitor; investise bani în ipotecă, care îi aduceau un venit mai mare decât avea nevoie; un venit și mai mare îi aduceau cluburile de noapte și cluburile de joc de cărți pe care le conducea el și mai avea și alte multe venituri lăaturalnice, care-i „curgeau” din multe surse deosebite. Vorba lui Ravini era lege în regiunea dintre Leyton și Clerkenwell, ordinele sale erau executate fără murmur în Fitzroy Square și niciun alt șef de bandă din Londra nu și-ar fi permis să ridice capul fără voia lui George, căci ar fi riscat să se deștepte într-o bună dimineață bandajat,

în spitalul de urgență din Middlesex.

George Ravini aștepta răbdător în sala gării Waterloo, se uita din când în când la ceas și privea cu ochi binevoitori mișcarea din gară.

Ceasul de pe peron arăta șase și un sfert; se uită din nou la ceasul său propriu și scrută mulțimea, care cobora de pe peronul numărul șapte. După câteva clipe o zări pe tânăra fată pe care o căuta. Își aranjă cravata, își puse pălăria puțin mai pe sprânceană și se îndreptă încet spre ea.

Margaret era mult prea mult ocupată cu gândurile ei proprii, ca să se gândească la tânărul acela elegant, care încercase de atâtea ori - sub pretextul comun că „trebuie să ne mai fi întâlnit noi vreodată” - să intre cu ea în vorbă. Uitase cu adevărat, în iritația ce-i procurase vizita la Larmes Keep, de existența încăpățânatului admirator și nu-i trecea prin minte că acesta ar putea s-o aștepte la gară.

Ravini se opri în loc și așteptă până ce Margaret se apropie de el. Lui Ravini îi plăceau fete de felul domnișoarei Belman: fete care se îmbrăcau simplu; își scoase pălăria, cu care ocazie inelele norocoase străluciră.

— Oh! exclamă Margaret, oprindu-se surprinsă.

— Bună seara, domnișoară Belman îi spuse George rânjind, de i se vedeau toți dinții. Ce întâmplare fericită să te întâlnesc!

Văzând că Margaret vrea să treacă pe lângă el, o porni și el alături de ea.

— Îmi pare rău că n-am automobilul aici. Aș fi putut să te conduc acasă, începu el să converseze. Am un Rolls nou de tot - zău, o mașină tare drăguță. O întrebuițez numai rar - prefer să merg pe jos de la Half Moon Street.

— Te duci acum acolo? îl întrebă ea.

— Drumul dumitale e și al meu.

Margaret se opri în drum.

— Cum te cheamă?

— Smith, Anderson Smith. De ce?

— Pentru că vreau s-o spun primului gardian pe care-l vom întâlni, răspunse Margaret.

Ravini însă, pentru care asemenea amenințări erau ceva obișnuit, surâse.

— Te faci de râs, fetițo! Nu-ți fac niciun rău și nu cred că vrei să-ți vezi numele târât prin ziare. Afară de asta, o să spun că m-ai rugat să merg cu dumneata și că suntem prieteni buni.

Margaret se uită atent la el.

— Probabil că am să mă întâlnesc acum cu un prieten, care nu o să se convingă cu una cu două de susținerile dumitale. Te rog, lasă-mă în pace!

George însă declară că preferă societatea ei și adăugă:

— Ce copilă ești, domnișoară, eu nu fac altceva decât să-ți spun lucruri obișnuite...

Dar, o mână îi apucă brațul și i-l întoarse încetișor - și unde? În gara Waterloo, ziua în amiaza mare, sub privirea a cel puțin doi din tovarășii săi. Ochii lui Ravini aruncau fulgere.

Și totuși, agresorul său părea să fie un om simplu. Era zvelt și se uita melancolic. Îmbrăcat cu un veston pe care-l închisese până sus, avea pe cap o pălărie înaltă de fetru. Pe nasul cam grosior purta ochelari - așezați cam oblic -, ochelari simpli de oțel. Fața era ornamentată cu barbete gălbui. Pe braț îi atârna o umbrelă. Amănuntele acestea nu-i interesau însă pe George, care le cunoștea, căci domnul J. G. Reeder, detectiv pe lângă parchetul general, îi era foarte bine cunoscut. Dorința de luptă îi dispăru ca prin minune.

— Aaah! Domnul Reeder! spuse el cu o expresie atât de prietenoasă în voce, că părea că e sinceră. Ce surpriză plăcută! Îmi dai voie să-ți prezint pe domnișoara Belman? Voiam tocmai să mergem împreună la...

— ... Doar nu la ceai la Flotsam Club? murmură Reeder cu durere în voce. Și nici la restaurantul Harraby? Numai asta să nu-mi spui, Georgio! Dumnezeu bun! Ce interesant putea să fie!

Se uită încântat la italian.

— În clubul Flotsam ai fi putut arăta domnișoarei odaia în care prietenii dumitale l-au jupuit alaltăieri pe tânărul lord Fallon de trei mii de lire - așa mi s-a povestit. Iar la Harraby i-ai fi putut arăta cămăruța aceea interesantă, unde poliția poate să intre pe ușa din dos, atunci când consideri util să-l denunți pe vreun prieten de-al dumitale. Sigur că domnișoara a pierdut mult!

Surâsul de pe buzele lui Ravini nu era în concordanță cu paloarea feței lui.

— Ascultă, domnule Reeder...

— Îmi pare rău, Georgio, și domnul Reeder clătină trist din cap. Timpul meu e prețios. Am numai un minut disponibil pentru dumneata, ca să-ți comunic că domnișoara Belman e o prietenă specială a mea. Dacă întâmplarea de azi se va repeta, cine știe ce s-ar putea întâmpla! După cum știi, sunt un om răutăcios! Se uită gânditor la italian și continuă. Aș dori să știu dacă într-adevăr răutatea mă oprește să-ți spun ceva interesant, care-mi stă pe limbă. Sufletul omului e lucru ciudat și complicat, domnule Ravini. În fine, n-am timp mai mult. Trebuie să plec. Complimente colegilor dumitale și dacă bagi de seamă că cineva de la Scotland Yard se ia după dumneata, nu te supăra pe el. Bietul om nu-și face decât datoria. Și nu uita ceea ce ți-am spus referitor la tână domnișoară!

— N-am spus nimic domnișoarei, ce orice cavaler n-ar putea spune.

Reeder se uită chiorâș la Ravini.

— Dacă ai fi făcut altfel, te puteai aștepta să mă revezi astă-seară și atunci n-aș fi fost singur. În cazul acela - vorbea foarte confidențial - voi aduce cu mine destui bărbați voinici care vor fi în stare să-ți ia cu forța cheile de la safe-ul de la banca Fetter Lane.

Mai mult nu-i spuse Reeder lui Ravini, care se clătină ca un om beat, când auzi amenințarea asta. Mai înainte să-și fi revenit, J. G. Reeder și însoțitoarea lui dispărură în mulțime.

CAPITOLUL III

— Un bărbat foarte interesant! spuse Reeder domnișoarei Margaret, în automobilul care tocmai trecea peste podul Westminster. E într-adevăr omul cel mai interesant pe care-l cunosc în momentul de față. Aș dori însă să nu poarte inelele cu diamante.

Se uită chiorâș la însoțitoarea lui.

— Ei bine, ți-a plăcut casa?

— E splendid acolo, spuse Margaret, fără a fi însă prea încântată. Dar e prea departe de Londra.

Reeder se întristă deodată.

— N-ai acceptat postul? întrebă el îngrijorat.

Margaret se întoarse spre el și-i spuse cu reproș:

— Îmi vine să cred că ți-ar părea mai bine să mă vezi plecând decât venind.

Spre surprinderea sa, Reeder se roși ca focul.

— Cum?... bineînțeles că... n-aș dori asta... Dar îmi pare să fie o slujbă bună, chiar de-ar fi numai temporară. Clipind din ochi, continuă: Ai să-mi lipsești, ai să-mi lipsești mult, domnișoară... hm... Margaret. Am devenit... (înghiți în sec) atât de buni prieteni, dar asta... însă o anumită chestiune mă obsedează, vreau să zic, sunt cam neliniștit...

Reeder se uită de la o fereastră a automobilului la cealaltă, ca și când ar fi presupus că pe scara mașinii s-ar afla un spion și continuă cu voce înceată:

— N-am vorbit niciodată cu dumneata, dragă... hm... domnișoară Margaret, asupra amănuntelor neplăcute ale meseriei mele. Există, mai bine-zis a existat un anumit domn cu numele de Flack, F-l-a-c-k silabisi el. Nu-ți amintești? o întrebă el cu asiduitate. Dar ea clătină din cap în sens de negare. Speram că ai să-ți aduci aminte de numele acesta. Citim doar atât de multe în ziare despre asemenea lucruri... Dar, acum cinci ani erai încă un copil.

— Foarte amabil, surâse Margaret, dar acum cinci ani eram deja mare, aveam optsprezece ani.

— Într-adevăr? se miră Reeder. Mă surprinde. Ei bine, domnul Flack era una din acele persoane despre care se citește atât de mult în romanele senzaționale, ai căror autori nu prea au în vedere posibilitățile și faptele precise ale vieții omeniești. Flack era un maestru al crimei, întemeietorul unei... hm... societăți sau, cum s-ar spune în limbajul comun, unei bande de criminali.

Reeder oftă și închise ochii, ceea ce o făcu pe Margaret să creadă că se roagă lui Dumnezeu pentru salvarea sufletului criminalului.

— Un criminal strălucit... e groaznic, dar trebuie s-o admit, că am o admirație involuntară pentru el. După cum vezi și după cum ți-am spus-o deseori, și eu am o predispoziție criminală. Dar Flack era nebun!

— Toți criminalii sunt nebuni. Asta mi-ai spus-o de asemenea de multe ori, răspunse Margaret aspru, căci nu-i plăcea deloc că discuția deviasse de la propriile ei chestiuni.

— Dar Flack era într-adevăr nebun, spuse Reeder foarte serios și duse degetul la frunte. Tocmai nebunia a fost salvarea lui. A comis faptele cele mai nebunești însă cu șiretlicul nebulului. A ucis doi polițiști ziua în amiaza mare, într-una din străzile cele mai animate din City, și a scăpat. La urma urmei tot l-am prins... bineînțeles. Noi prindem totdeauna asemenea oameni... hm... eu am dat ajutor. M-am gândit la Flack deoarece Ravini a fost acela care ni l-a trădat, în schimbul sumei de două mii de lire. Eu am mijlocit afacerea. Ravini, ce-i drept, este și el un criminal, și...

Margaret se uita cu gura căscată la Reeder.

— Italianul? Imposibil!

— Da. Da. Ravini era în legătură cu banda lui Flack și a aflat din întâmplare unde stă ascuns bătrânul John Flack. L-am prins pe bătrânul John pe când dormea... Reeder oftă din nou. John s-a exprimat foarte urât despre mine. Oamenii care sunt arestați exagerează totdeauna greșelile acelora care... hm... îi arestează.

— A fost judecat?

— A fost dat în judecată pentru omor. Dar bineînțeles... era nebun. Vinovat, însă nebun sună sentința. Și l-au dus atunci la închisoarea de nebuni din Broadmoor.

Reeder dus pe gânduri se căută prin buzunare, scoase un pachetel de țigarete, luă una și ceru voie să și-o aprindă. Margaret se uită la țigareta care atârna tristă, în colțul gurii lui Reeder. Privirea lui sobră era îndreptată prin fereastra mașinii spre verdeața din parc și părea aprofundat în contemplarea naturii.

— Dar ce legătură e între toate astea și mine, sau noua mea slujbă?

Reeder se întoarse spre ea.

— Domnul Flack e un om foarte răzbunător. Un om într-adevăr excelent, îmi pare rău că trebuie să admit acest lucru. Și acum are ceva contra mea, și așa cum e el, va afla în curând, că eu... hm... că... dumneata îmi ești foarte dragă, domnișoară Margaret.

Acum înțelege domnișoara Belman. Totul i se lămuri. Purtarea ei față de el se schimbă brusc și-l apucă de braț.

— Înțeleg! Vrei să plec din Londra. Vrei să fiu departe, dacă se va întâmpla ceva. Dar ce se poate întâmpla? E doar închis în Broadmoor?

Reeder se scarpină pe bărbie și se uită cu atenție la plafonul automobilului:

— A fugit de acolo acum o săptămână. Cred că acum e în Londra.

Margaret Belman simți cum i se taie respirația

— Știe italianul, vreau să zic Ravini... de asta?

— Nu încă. Cred însă că o s-o afle curând. Da, da, o s-o afle în curând,

O săptămână mai târziu - Margaret Belman plecase între timp la Larmes Keep, ca să-și ia slujba în primire - dispăruseră toate îndoielile lui Reeder referitor la locul unde s-ar putea afla John Flack.

Margaret Belman se cam certase cu Reeder, chiar în preziua plecării ei din Londra, pe când dejunau împreună. Cearta începu mai întâi cu o glumă - deși Reeder numai la glumă nu era dispus în ziua aceea - și anume cu propunerea pe care o făcuse domnișoara Belman. Reeder se opuse. De unde luase Margaret curajul să-i spună că el - Reeder - e de modă veche, n-ar fi putut preciza. De spus, i-a spus-o însă.

— Natural că ai putea să-ți razi barbetele, spuse fata cu ironie, ai arăta cu cel puțin zece ani mai tânăr.

— Nu cred, draga mea... domnișoară... hm... Margaret, că aș arăta cu zece ani mai tânăr, răspunse Reeder.

O încordare oarecare rămase între ei și domnișoara Belman plecă cam indispusă la Siltbury. Totuși, sufletul ei era și mai plin de el, mai ales când i se lămuri că dorința lui ca ea să părăsească Londra era dictată de grija ce-o purta pentru siguranța ei. Abia când se apropiase de locul de destinație îi veni în minte că și Reeder se găsea într-un mare pericol. Trebuia neapărat să-i scrie și să-i spună că-i pare rău de scena petrecută între ei. Se gândea cine ar putea să fie acel Flack. Numele îi era cunoscut, deși, pe timpul când banda lui Flack ținea lumea în agitație, ea nu se interesa de asemenea lucruri.

Domnul Daver, care arăta azi mult mai sanchiu ca altădată, discuta cu ea scurt timp după sosirea ei la hotel, ce avea de făcut. Munca ce trebuia s-o depună nu era nici grea, nici prea încălțită, și Margaret constată ușurată că de fapt n-avea să se ocupe de conducerea pensiunii. Conducerea o avea doamna Burton.

Personalul hotelului locuia în două căsuțe clădite cam la vreun sfert de milă depărtare de casa principală. Numai doamna Burton locuia în hotel.

— Suntem între noi, spuse domnul Daver. Servitorii sunt o plagă, așa-i că-mi dai dreptate?... Știu asta... Dacă am avea nevoie noaptea de vreun servitor, îl putem chema prin telefon. Grainger, portarul, are o cheie de la ușa din afară. Nu-i așa că e excelent? Bineînțeles că ești de aceeași părere cu mine.

Convorbirea cu Daver era cam unilaterală, căci răspundea singur la întrebările ce le puneă tot el.

Voia tocmai să părăsească biroul domnișoarei Belman, când aceasta își aminti de marea

lui lucrare.

— Domnule Daver, știi ceva despre cazul Flack?

Daver încreți fruntea.

— Flackhs?... Stai puțin; ce vrei să spui cu asta?

Margaret îi silabisii atunci numele.

— Un prieten mi-a povestit de el, zise fata. Am crezut că cunoști numele. Flack e o bandă de criminali...

— Flack!... Desigur că cunosc numele ăsta.... Ce interesant! Și dumneata te ocupi cu criminologia?... John Flack. George Flack, August Flack!... Daver vorbea, extrem de iute, numărând numele fiecăruia pe degetele sale îngălbenite de tutun. John Flack e în închisoare, secția de nebuni, frații, lui au fugit în Argentina. Niște tipi groaznici, groaznici de tot! Ce organizație splendidă e poliția noastră! Și mai ales Scotland Yard-ul. Dar bineînțeles... Flack! Îmi dai dreptate, nu-i așa?

Încreți iar fruntea și clătină din cap.

— Credeam că mă voi putea mulțumi numai cu câteva fraze la descrierea acestei „societăți”, dar materialul meu e din păcate incomplet. Îl cunoști?

Margaret clătină surâzând din cap.

— Nu. N-am avut plăcerea!

— Niște oameni groaznici! Niște creaturi teribile! Dar cine e prietenul dumitale, domnișoară Belman? Mă voi bucura să-l cunosc. Poate că-mi va povesti el mai multe despre acești oameni.

Margaret auzi vorbele astea cu spaimă.

— Nu cred. E foarte puțin probabil că te vei întâlni cu el, spuse ea în pripă, și nici nu cred că prietenul meu va vorbi despre asemenea lucruri, dacă te vei întâlni cu el; a fost o greșeală din partea mea să-l aduc în discuție.

Convorbirea asta i-a dat de gândit domnului Daver, căci seara, tocmai când se pregătea să părăsească biroul, ca să se ducă să se culce, îi mai făcu fetei o vizită.

— Am recitit rapoartele în privința chestiunii Flack și mă mir că există atât de puțin material. Am la mine o notiță dintr-un ziar, care scrie că John Flack e mort. Acesta a fost individul pe care l-au trimis la Broadmoor. E într-adevăr mort?

— N-aș putea să-ți spun, răspunse ea nu tocmai conform adevărului. Mi s-a povestit despre el numai ocazional.

— Credeam, spuse Daver scărpinându-se pe bărbie, că ți s-ar fi spus ceva amănunte, care... dumitale... poate să ți se pară fără importanță, dar care pentru mine...

Daver ezită așteptând.

— Ce ți-am spus e tot ce știu, domnule Daver.

Margaret dormi foarte bine în noaptea aceea. Foșnetul îndepărtat al pomilor și zgomotul valurilor o legănau în somn.

Lucrul ce avea să-l facă începea pentru ea abia după dejunul pe care-l luă în birou și consta în controlarea facturilor. După toate aparențele, doamna Burton, care se îngrijise până acum și de lucrările acestea, ținuse totul în bună regulă. Margaret se aștepta ca activitatea să devină mai intensă abia pe la finele lunii, atunci când facturile trebuiau plătite. Corespondența însă îi lua cea mai mare parte a timpului. Trebuia să le răspundă la vreo sută patruzeci de pretendente la postul pe care-l ocupa ea acum, că slujba era dată. Apoi trebuia să scrie mai multor inși, care vroiau să vină să locuiască la Larmes Keep. Scrisorile care conțineau dorința de a locui la Larmes Keep, trebuiau prezentate domnului

Daver, care era foarte ciudat în privința asta. Așa de exemplu:

— Sfinția Sa John Quinton? Nu. Nu. Avem deja un popă în casă. Asta ne ajunge. Scrie-i că ne pare rău, dar suntem ocupați complet. Doamna Bragley ar dori să-și aducă fata aici? În niciun caz! Nu vreau să fiu deranjat de copii mici; așa-i că-mi dai dreptate? Văd că și dumneata judeci tot așa. Cine e femeia asta?... Vrea să vie aici să se odihnească după cură; adică, e bolnavă? Nu pot să fac din Larmes Keep un sanatoriu; regret. Le poți scrie tuturor că n-avem loc până după Crăciun. După Crăciun poate să vină cine vrea, căci atunci plec eu în voiaj.

Serile îi aparțineau ei. Putea să se ducă, dacă ar fi vrut, la Siltbury, localitatea având două cinematografe cu care se mândrea. Domnul Daver îi pune în acest scop automobilul hotelului la dispoziție. Margaret prefera însă să se plimbe prin împrejurimi. Proprietatea era mai întinsă, decât crezuse ea la început. În partea de sud, terenul se întindea o jumătate de milă. Granița spre vest o formau colinele, de-a lungul cărora se ridicase un perete din pietre de vreun metru înălțime. Peretele acesta era necesar, căci colinele cădeau prăpăstios vreo două sute de picioare drept în jos pe niște stânci. Pe teren se începuse amenajarea unui loc pentru golf. Dar se pare că domnul Daver se plictisise înainte de terminarea amenajării.

Cam la o sută de yarzi departe de casă, pe partea dinspre sud-vest se afla un tufiș de rododendron. Examinându-l mai de aproape dădu peste o mică potecă, care o duse pe neașteptate la un puț țărănesc. Zidăria puțului era distrusă, iar gaura era acoperită cu scânduri. Lângă puț se afla o tăbliță de lemn, pe care era scris:

„Puțul acesta a servit între anii 935 până la 1794. Puțul a fost astupat de către actualul proprietar, în anul 1914 luna mai. Astuparea a necesitat o cantitate de una sută treizeci și cinci căruțe, cu nisip și pământ.”

Pentru Margaret era o plăcere să stea lângă puț și să-și imagineze țăranii care s-au perindat sute de ani prin locul unde stătea ea acum. Ieșind din tufiș, dădu peste Olga Crewe, fata cu obrazul palid.

Margaret nu vorbise încă nici cu preotul și nici cu colonelul. Ea nu-i evitase pe ei și nici ei pe ea. Pe Olga nu o mai văzuse de atunci și ar fi evitat-o acum, dacă aceasta n-ar fi venit spre ea.

— Dumneata ești secretara cea nouă, nu-i așa?

Vocea domnișoarei Olga era muzicală, atrăgătoare, „dulceagă” se gândea Margaret.

— Da. Eu sunt Margaret Belman.

— Presupun că știi cum mă cheamă pe mine. N-o să te plictisești aici?

— Nu cred, răspunse Margaret zâmbind. Găsesc că e un locșor admirabil!

Privirea Olgai zbură scrutătoare asupra priveliștii.

— Ai dreptate. E splendid. Foarte frumos... Dar și frumusețea te plictisește cu timpul.

Margaret se miră.

— Ești de mult aici?

— De fapt sunt aici de când eram copilă. Credeam că Joe ți-a povestit asta, căci e un vorbăreț sadea.

— Joe?

— Vizitiul care adună noutăți și le vinde mai departe.

Olga se uită la casă și încreți fruntea.

— Știi cum i se spunea casei înainte vreme? „Castelul lacrimilor! Le château des Larmes!”

— De ce?

Olga ridică din umeri.

— Presupun că e o tradiție, încă de pe timpul baronului Augernvert, care a clădit imobilul. Localnicii i-au schimbat numele în Larmes Keep - locașul lacrimilor. Ar trebui să vizitezi odată celulele subterane.

— Există așa ceva?

— Dacă ai vedea celulele, lanțurile și inelele din pereți, precum și urmele picioarelor goale pe pardoseala netezită, atunci ai putea ghici cum s-a ajuns la numele ăsta.

Margaret se uită spre Larmes Keep. Soarele coborâse în dosul zidurilor și grămada aceea de piatră făcea, în coloritul roșu al razelor de soare, o impresie sobră, plină de mistere.

— Într-adevăr sinistru..., exclamă Margaret cutremurându-se.

Olga Crewe râse.

— Ai văzut stâncile? o întrebă ea pe Margaret, conducând-o până la parapetul de cărămidă.

Rămaseră acolo cam un sfert de oră, cu brațele rezemate pe zid și contemplând prăpastia de sub ele.

— Angajează ocazional pe cineva, care să te ducă cu barca în jurul fiordului. Stâncile par găurite: atâtea peșteri au. Una din aceste peșteri începe la „Țipătul stâncii“ și duce până sub celule. La reflux, peștera aia e sub apă. Mă miră că Daver nu scrie o carte despre asta. În vocea ei răsună un ton de batjocură fină, care o surprinse pe Margaret.

— Uite, acolo trebuie să fie intrarea, strigă ea, arătând spre un vârtej de apă care se întindea până la stâncă.

— Da, răspunse Olga. Dacă apa ar fi umflată, ai observa vârtejul.

Întorcându-se apoi subit spre Margaret, o întrebă dacă a văzut deja strandul și baia. Locul acela era împrejmuțat cu pomi și pavat cu plăci de faianță albastră.

— Nimeni nu se scaldă aici, în afară de mine. Daver ar muri numai la gândul că ar trebui să sară în apă.

Ori de câte ori amintea numele lui Daver, se simțea în tonul vocii ei o expresie de dispreț. Dar această expresie se simțea și atunci când pomenea de ceilalți musafiri. În timp ce se apropiau de casă, Olga exclamă fără tranziție:

— În locul dumitale nu i-aș povesti lui Daver prea multe, lasă-l mai bine pe el să vorbească.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Margaret liniștită; dar Olga o părăsi, fără să mai scoată o vorbă, și se îndreptă spre colonelul care le aștepta fumând o țigară.

„Castelul lacrimilor“!

Margaret se gândea la numele acesta pe când se pregătea să se culce și cu toată prezența de spirit ce o avea, o trecu un fior rece.

CAPITOLUL IV

Gardianul care făcea serviciul pe Bennet Street, colț cu Hyde Lane, era stăpân pe porțiunea aceea de loc. Era cam pe la trei dimineată; aerul era liniștit, dar apăsător. Undeva prin sudul Londrei se descărca o vijelie; se auzea zgomotul tunetelor și al descărcărilor atmosferice. Toți, atât cei buni, cât și cei răi dormeau în Mayfair, cu excepția lui J.G. Reeder, păzitorul legilor și spaima criminalilor. Gardianul Drye zări lumină în dosul perdelei și surâse cu bunăvoință. Liniștea era atât de mare, încât auzind

zgomotul produs de o cheie introdusă în broască, întoarse capul, deoarece credea că zgomotul provenea de lângă dânsul. Dar ușa casei din imediata sa apropiere rămase închisă. Zări însă, pe treptele unei case mai îndepărtate, o femeie sumar îmbrăcată.

— Gardist!

Vocea suna înceată, dar foarte insistentă. Drye se grăbi într-acolo, mai iute decât suntem obișnuiți cu graba polițiștilor.

— S-a întâmplat ceva, domnișoară?

Obrazul domnișoarei era „aranjat”. Drye avea experiență în asemenea lucruri. Obrajii erau fardați, ca și buzele, care luceau de roșii ce erau; luciu surprinzător mai ales la un om căruia îi e frică. Drye presupunea că în împrejurări normale, fata era drăguță, dar nu-și putu forma nicio părere asupra vârstei ei. Era îmbrăcată cu un capot negru și lung, care era încheiat până sub bărbie. Afară de aceasta, Drye mai băgă de seamă că mâna cu care se ținea de clanță strălucea în bătaia luminii felinarelor de pe stradă.

— Nu știu... precis. Sunt singură în casă... și mi s-a părut... că am auzit ceva.

Toate acestea le spuse într-un suflet. După toate aparențele îi era o frică îngrozitoare.

— Nu aveți servitori în casă?

Gardianul fu surprins și cam neliniștit.

— Nu. Am venit abia pe la miezul nopții din Paris - am închiriat casa cu mobilă cu tot - și mă tem că servitorii au uitat data venirii mele. Eu sunt Lady Granville Fornese.

Drye își amintea că mai auzise numele acesta, un nume cu răsunet, ca numele unei personalități de marcă. Bennet Street era un cartier în care locuiau „asemenea” personalități.

Polițistul se uită atent în holul întunecos.

— Dacă vreți să aprindeți lumina, am să cercetez eu cauza zgomotului.

„Lady” clătină din cap. Drye simțea cum tremură.

— Lumina e deranjată... tocmai acest fapt m-a speriat atâta. La ora unu când m-am culcat, lumina funcționa încă. Ceva m-a deșteptat din somn... nu știu ce... am vrut să aprind lampa de pe noptieră... dar n-a mers. Aveam din fericire în geantă o lanternă și am putut face lumină.

Se opri din vorbă și surâse. Drye văzu cum se uita cu frică...

— Am văzut... nu știu ce era... o umbră neagră, ca și când cineva se târa de-a lungul peretelui. Deodată a dispărut... Ușa camerei mele era dată de perete... și eu o încuiasem înainte de a mă culca.

Gardianul deschise larg ușa și lumină tot holul cu propria lanternă. Lângă perete era o măsuță mică, pe care se afla un aparat telefonic. Drye ridică receptorul, dar telefonul nu funcționa.

— E..., dar se opri și ascultă.

Undeva de sus, se auzea un zgomot slab - scârțâitul unei plăci de parchet. Doamna Fornese stătea încă în ușă.

— Aveți cheia ușii de la intrare? o întrebă gardianul revenind la ea.

Doamna Fornese clătină din cap negativ.

Drye puse atunci zăvorul.

— Trebuie să telefonez din altă parte. E mai bine pentru dumneavoastră.

Dar ce era mai bine pentru ea? Drye era un simplu gardian și nu știa cum să facă față situației delicate în care se afla.

— Nu vă puteți duce deocamdată în altă parte, la cunoscuți?

— Nu, răspunse doamna Fornese cu tărie. Dar nu locuiește peste drum domnul Reeder? Mi s-a povestit că...

În casa de peste drum ardea lumina. Drye se uită cam îndoielnic într-acolo. Se știa că acolo se află locuința elegantă a unui domn, care era superior în rang colonelului de poliție. Casa din Bennet Street numărul șapte fusese împărțită de curând în mai multe locuințe și într-una din ele se mutase domnul Reeder. Nimeni nu știa de ce se mutase Reeder în cartierul acela nobil și elegant. Criminalii, ce-i drept, îl considerau ca fiind extrem de bogat; fără îndoială că era bine situat.

Gardianul ezită o clipă. Căută apoi prin buzunare o monedă de valoarea cea mai mică și o aruncă în fereastra luminată a casei din Bennet Street numărul șapte; doamna rămăsese în pragul ușii așteptând. Fereastra luminată fu deschisă imediat.

— Scuzați-mă, domnule Reeder, n-aș putea să vă vorbesc o clipă?

Capul și umerii domnului Reeder, care apăruseră în pervazul ferestrei dispărură și Reeder se arătă în stradă imediat după aceea, îmbrăcat complet, așa că se putea crede că a așteptat invitația gardianului. Haina îi era încheiată la toți nasturii, pălăria tare se mutase spre ceafă, iar pe nas se legănau o pereche de ochelari, prin care nu se uita de altfel niciodată.

— S-a întâmplat ceva?

— Îmi dați voie să telefonez de la dvs.? Acolo peste drum locuiește o doamnă... Fornese... singură... a auzit pe cineva mergând prin casă... și eu am auzit..

Fu întrerupt de un țipăt înăbușit, urmat de pocnitura ușii casei de la numărul patru, care fusese închisă cu violență. Doamna Fornese dispăruse.

Domnul Reeder „zbură” peste stradă. Ajuns la ușă se aplecă, deschise clapa cutiei cu scrisori și trase cu urechea. Nu se auzea decât tic-tac-ul îndepărtat al unui ceasornic.

— Hm, făcu Reeder, scărpinându-și gânditor bărbia. Hm, povestește-mi... te rog... încă o dată ce s-a petrecut...

Gardianul repetă totul ceva mai precis.

— Dumneata ai pus zăvorul ca să nu poată fi închisă ușa? Foarte bine.

Domnul Reeder încreți din frunte. Fără a scoate o vorbă, trecu din nou strada, se urcă în locuința sa, deschise un sertar lateral al biroului său și scoase de acolo o geantă de piele care conținea mai multe instrumente și unelte. Reeder alese trei instrumente de oțel, care arătau ca niște cârlige; băgă unul dintre ele într-un mâner de lemn și reveni la gardian.

— Mă tem... că asta e... nu vreau să zic „contra legii” căci cineva în situația mea nu e în stare să comită o faptă nelegală... să zicem „neobișnuită”!

Vorbind așa cu voce înceată, ca și când și-ar cere scuze, lucra la broasca ușii învârtind instrumentul când la dreapta, când la stânga, reușind în cele din urmă să deschidă ușa.

Luă lanterna din mâna polițistului și lumină holul de jur împrejur. Nu se mișcă nimic. Lumină scara și ascultă cu capul plecat. Neauzind nimic, se apropie fără zgomot.

Gangul mergea de la piciorul scării la o ușă care ducea probabil spre încăperile servitorilor.

Gardianul se miră că domnul Reeder cercetă mai întâi această ușă. Era încuiată. Reeder se aplecă și privi prin gaura cheii.

— A fost cineva sus? Începu să vorbească gardianul cu ezitare.

— Da. A fost cineva sus, repetă domnul Reeder, care se gândea la altceva. Ai auzit troznind parchetul, mi se pare.

Se înapoie la scară și privi în sus. Lumină apoi podeaua.

— Nu e rumeguș pe jos. Vasăzică, n-a întrebuințat metoda asta.

— Să mă duc sus, domnule? întrebă Drye și ridică piciorul, dar fu tras înapoi de Reeder, cu o putere pe care nimeni n-ar fi bănuț-o în omul acela cu aparență obosită.

— Mai bine nu, amice. Dacă „doamna” e sus, atunci ne va auzi vocea. Dar nu e sus.

— Poate e în bucătărie? întrebă uluit polițistul.

Domnul Reeder clătină cu tristețe din cap.

— Din nefericire, femeile moderne nu-și pierd timpul prin bucătărie, spuse el, însoțindu-și vorbele cu un gest de nerăbdare. Era însă greu de spus, dacă gestul acela era în legătură cu părerea lui asupra calităților casnice ale femeilor moderne. Reeder era complet adâncit în gânduri. Îndreptă iar lumina lămpii spre ușă.

— Îmi închipuiam eu asta spuse el ușurat. Dă-mi te rog unul din bastoanele de acolo.

Gardianul îi îndeplini porunca și-i aduse un baston lung din lemn de nuc cu mânerul îndoit.

După ce-l examina câțva timp, continuă:

— Bastonul e plin de praf și a rămas de la fostul proprietar. Bastonul a fost cumpărat din Elveția.

— Probabil că nu te interesezi de povești detectivice și n-ai auzit de acela ale cărui metode le imit eu acum.

— Nu domnule, răspunse Drye, care nu înțelegea nimic din toate astea.

Reeder examina bastonul încă o dată.

— Păcat că nu e o undiță. Rămâi aici și nu te mișca!

Se furișă apoi în genunchi pe scară în sus, gesticulând cu bastonul ca un caraghios. Ținea bastonul cu mâna întinsă. Se târî din ce în ce mai sus.

— N-aș putea... începu gardianul, dar fu întrerupt de o explozie asurzitoare.

Aerul se umplu deodată cu praf și fum; se auzi troznet de lemn și se împrăștiă un miros de praf de pușcă. Zăpăcit și incapabil să se miște, gardianul se uită la Reeder, care ședea pe scară și își curăța haina de bucățele de lemn și praf.

— Poți să vii acum la mine, spuse Reeder liniștit.

— Ce..., ce a fost asta? se bâlbâi gardianul.

Dușmanul jurat al tuturor criminalilor își șterse pălăria cu multă grijă. Drye nu-l putea vedea însă, din cauza întunericului.

— Vino încoace!

Drye se repezi în sus pe scară și îl urmă pe Reeder pe coridorul larg, până ce acesta se opri în fața unui instrument curios ce nu era altceva decât o armă construită și așezată în așa fel, că glontelee tras din ea să nimerească pe acela care urcă scara.

— Perpendicular pe scară, explică domnul Reeder, era întins un șnur negru. Oricine ar fi rupt sau ar fi atins acest șnur, ar fi făcut ca arma să se descarce.

— Dar..., însă..., femeia aceea? Reeder tuși.

— Nu cred că se mai găsește pe aici. Presupun că a șters-o prin ușa din dos. De fapt, îmi pare rău de ea. Aventura aceasta s-a petrecut cam târziu, așa că nu mai poate să apară în ziarele de dimineață știrea că n-am murit. Astfel că dama aceea va aștepta până la apariția ediției a doua, ca să aibă această decepție.

Gardianul răsuflă adânc.

— Mi se pare că trebuie să raportez cele întâmplate, domnule.

— Și eu cred asta, oftă domnul Reeder. Și încă ceva, cheamă-l pe inspectorul Simpson la telefon și spune-i să vină aici, căci vreau să-i vorbesc.

Gardianul ezita încă.

— N-ar fi mai bine dacă am percheziționa mai întâi casa? Poate că femeia a fost îndepărtată de hoți.

Reeder clătină însă din cap.

— Nicio femeie n-a fost îndepărtată, spuse el cu tărie. Singurul lucru ce a fost îndepărtat cu adevărat, este una din teoriile de predilecție ale lui Simpson.

— Dar... domnule Reeder, pentru ce a venit femeia aceea la ușă?

Domnul Reeder îi mângâie brațul, așa cum o mamă își mângâie copilășul care i-a pus o întrebare năstrușnică.

— Femeia aceea a așteptat o jumătate de ceas la ușă; o jumătate de ceas încheiată, dragul meu, și spera - contra oricărei logici - că îmi va atrage atenția. Am observat-o de la una din ferestre, care... hm... nu era luminată. N-am vrut să mă vadă pentru că... hm... am dorința vie să mai trăiesc încă un timp oarecare.

Și Reeder se retrase în locuința sa.

CAPITOLUL V

Reeder explică inspectorului Simpson, care-l vizită îndată, motivele anumitor prezumții. Își scosese ghetele și încălțase o pereche de pantofi de catifea curios pictată. În colțul buzei îi atârna o țigaretă.

— Nu admit o clipă măcar, că prietenul meu Ravini are vreun amestec în atentatul acesta. Ravini nu lucrează așa de... hm... fin; afară de asta n-are decât foarte puțină imaginație și nu e deloc inteligent. Vei afla odată, că atentatul acesta a fost plănuțit de mult timp, cu toate că a fost pus în aplicare abia azi. Casa cu numărul 307 din Bennet Street aparține unui domn bătrân care trăiește mai mult în Italia. Casa asta se închiriază mobilată de mulți ani. E nelocuită abia de o lună.

— Presupui deci, că indivizii aceia oricare ar fi ei, au închiriat locuința...

Reeder clătină din cap în sens negativ.

— Mă îndoiesc și de asta. Probabil că au avut permisiunea să viziteze locuința și au scăpat într-un fel sau altul de administratorul ei. Ei știau că am să fiu astă-seară acasă. Căci stau totdeauna acasă, de când... - domnul Reeder tuși jena -, o prietenă bună de-a mea, a părăsit Londra. Nu mă duc singur nicăieri. Nu-mi place.

Pe obrazul lui flutură un surâs și, spre mirarea lui Simpson, Reeder roși.

— Acum câteva săptămâni, continuă el încercând în zadar să pară indiferent, luam masa în oraș, mă duceam la vreun concert sau la vreun teatru ca să văd o melodramă, pentru care am o mare predilecție.

— Pe cine bănuiești? îl întrebă Simpson, care nu fusese chemat cu noaptea în cap ca să discute calitățile unei melodrame. Pe cine bănuiești? Pe Gregory sau pe Donovan? Aceștia erau capii a două bande care aveau destule motive să nu fie mulțumiți nici de Reeder și nici de metodele lui.

Cel chestionat clătină iar din cap.

— Pe niciunul dintre ei. Cred, mai bine-zis sunt sigur, că în cazul de față, trebuie să revenim la „afaceri” vechi de tot!

Simpson holbă ochii.

— Doar nu vrei să spui că Flack...? întrebă el neîncrezător. Flack se ține la adăpost..., asta nu începe atât de curând ceva...

Reeder dădu din cap.

— John Flack. Cine altul ar fi putut concepe un astfel de plan? Și cine altul l-ar fi putut pune în aplicare, decât el? Un plan detaliat atât de artistic! Și apoi domnule Simpson - Reeder se aplecă spre el și-l atinse cu degetul pe piept -, de când Flack a fost internat la Broadmoor, nu s-a mai petrecut în Londra nicio crimă mai de soi. Într-o săptămână o să avem cea mai mare crimă din câte s-au întâmplat până acum! Creierul său nebun o pregătește!

— Flack și-a terminat cariera, spuse Simpson, încrețindu-și fruntea.

Reeder zâmbi.

— Să avem răbdare. Mica aventură de astă noapte e numai un foc orb. O nimica toată. Dar, sunt foarte mulțumit că nu mănânc zilele astea... hm.. în oraș. Pe de altă parte însă, se știe că prietenul nostru, Georgio Ravini, ia masa cu predilecție în oraș. Te-ar deranja să întrebi secția din Vine Street dacă li s-au raportat ceva nenorociri?

Circumscripția din Vine Street, unde se cunoaște în amănunt felul de trai al unor anumiți oameni, făcu imediat cunoscut că George Ravini părăsise Londra. Se zicea că a plecat la Paris.

— Drăguțul de el, spuse Reeder în felul său neglijent și indiferent. E foarte cuminte din partea lui Georgio și ar fi și mai cuminte dacă ar rămâne definitiv acolo.

Simpson se sculă de pe scaun și se scutură. Inspectorul era un om voinic și curajos, care avea obiceiul acesta curios.

— Mă duc la prefectură să raportez cele petrecute. Poate că totuși n-a fost Flack. John e șeful unei bande de tâlhari și nu poate începe nimic fără ea. Oamenii săi sunt împrăștiați în toată lumea. Cei mai mulți sunt în Argentina.

— Ha! ha! râse Reeder.

Râsul acesta n-avea nici urmă de veselie în el.

— De ce râzi?

Reeder se scuză imediat.

— A fost un râs mai mult sceptic. Argentina? Parcă tâlharii se duc într-adevăr în Argentina, exceptând bineînțelele tâlharii descriși în romanele acelea splendide pe care lumea le citește în tren! Presupunerea aceasta e o tradiție încă de pe timpul când între ambele țări nu existau tratate de extrădare. Răspândiți în toată lumea?! Posibil! Aștept cu nerăbdare ziua când îi voi avea pe toți sub un singur acoperiș. Dimineața aceea o să fie tare plăcută pentru sufletul meu, domnule Simpson, când voi putea să alerg prin galeriile închisorii, să mă uit prin pătrățelele mici ale ușilor și să-i văd pe iubiții mei cum cos saci poștali! Nu există ocupație mai liniștitoare pentru nervi, decât cusutul! Între timp, ia însă seama la băncile dumitale!

— Bătrânul John Flack are deja șaptezeci de ani și nu mai are timp de pierdut.

— Zilele ce vin ne vor arăta cum se scrie istoria în City. Aș vrea să știu unde l-aș putea găsi pe domnul Ravini!

*

* *

George Ravini nu aparținea acelui fel de oameni, a căror fericire atârna de părerea pe care o aveau semenii săi despre el; altfel și-ar fi petrecut toată viața în tristețe. Acum, tocmai în locuința sa din Half Moon Street, discuta despre interesanta personalitate a lui Reeder,

la un pahar cu vin și fumând o țigară excelentă. Locuința sa era un mic cămin, însă încărcat cu de toate. Deviza de predilecție a lui Ravini era: cei mai bun dintre cele bune, și din aceasta cât mai mult posibil! Salonul său reamintea ceasornicele cele mari franceze, supraîncărcate cu aur și email. Peste tot aur și email, dacă nu era mătase sau pluș. Tocmai îi explica lui Lew Steyne, un fel de „locotenent” al său:

— Dacă bătrânul ăla cum naiba-i zice, ar ști într-adevăr numai jumătate din ce spune că știe, atunci aș pleca imediat cu trenul la Bordighera. Dar Reeder blufează. E șiret el, nu e vorbă, dar tot așa e mai mult sau mai puțin oricare copoi pe care-l întâlnești!

— Reeder poate să mai învețe ceva de la tine, răspunse Lew lingușitor. Ravini surâse plin de mândrie, răsucindu-și mustăcioara.

— Nu m-aș mira deloc dacă acest cavaler bătrân s-ar prăpădi după fată. Mai și decembrie, poți să-ți imaginezi o astfel de împerechere?

— Cum arată fata? întrebă Lew. N-am văzut-o încă.

Ravini își sărută transportat vârful degetelor.

— Pe mine nu poate în niciun caz să mă sperie domnul Reeder - tu, Lew, știi cum sunt eu. Dacă vreau să am ceva, nu mă las până ce nu îl am. N-am văzut încă așa o fată. „Doamnă” din cap până-n picioare și așa mai departe. Nu pot înțelege ce a găsit în paralizicul ăla!

— Femeile sunt curioase, opina gânditor Lew, nici nu-ți vine să crezi că o dactilografă să te trateze pe tine cu un refuz.

— Refuz? Prostie! Nu i-am fost prezentat, asta-i totul. Dar n-avea grijă, o să vină și asta. Unde e acum?

— În Siltbury, răspunse Lew.

Scoase din buzunar o bucată de hârtie, o desfăcu și citi cuvintele scrise cu creionul.

— Larmes Keep, Siltbury - în sudul Angliei. Am urmărit-o când a plecat din Londra. Bătrânul Reeder a condus-o la gară și făcea o mutră tot așa de veselă, ca și o pisică pe care o scalzi.

— Într-o pensiune? Ciudată ocupație!

— E secretară, repetă Lew pentru cel puțin a patra oară, căci Ravini era dintr-acei oameni cărora le place să li se repete de nenumărate ori unul și același lucru.

— Casa nu e o pensiune obișnuită - e numai pentru oamenii bogați. O cameră costă douăzeci de lire pe săptămână și zici bogdaproste dacă te primește.

Ravini se scarpină pe bărbie și reflectă.

— Anglia este o țară liberală - cine mă poate împiedica să locuiesc în... cum naiba-i zice? Larmes Keep? Nu m-am mulțumit sau resemnat vreodată cu un „nu” spus de o femeie. De cele mai multe ori femeile nici nu o cred prea în serios. În tot cazul trebuie să-mi dea o odaie, dacă sunt în stare să plătesc.

— Și dacă-i scrie lui Reeder?

— Las-o să-i scrie! Ravini vorbea pe un ton provocator, orișicare i-ar fi fost părerea intimă. Ce-mi pasă mie? Doar nu e o crimă să-ți plătești chiria într-o pensiune?

— Încearcă-ți norocul cu unul din inelele tale, rânji Lew.

Ravini se uită cu admirație la inelele norocoase.

— Nu pot să le scot de pe deget și nici nu mă gândesc să mă despart de unul din ele pentru atâta lucru. O să-mi cadă în mreață, n-avea grijă, las-o mai întâi să mă cunoască ceva mai bine.

O coincidență ciudată făcu să se întâlnească a doua zi de dimineață, tocmai când ieșea din

Half Moon Street, cu singurul om din lume pe care n-ar fi voit să-l vadă. Din fericire, Lew îi dusesese geamantanul la gară, așa că nu se putea deduce nimic din înfățișarea lui Ravini, că e în drum spre o aventură galantă.

Privirea lui Reeder se îndreaptă spre „inelele norocoase”, care luceau în lumină. Păreau că exercită o atracție deosebită asupra detectivului.

— Ei Georgio, ce-ți face norocul? (George surâse mulțumit de sine.) Și încotro îți îndrepti pașii în dimineața aceasta splendidă de toamnă? Sau te duci să-ți procuri la iuteală o viză pe pașaport?

— Mă duc să mă plimb puțin, răspunse Ravini, pentru sănătatea mea. Și continuă ceva cam ironic: Dar ce s-a întâmplat cu copoiul dumitale, pe care l-ai trimis să mă urmărească? Nu l-am mai văzut demult.

Reeder se uită în zare.

— N-a fost niciodată prea departe de dumneata, Georgio, îi răspunse el prietenos. Noaptea trecută s-a luat după dumneata de la Flotsam și până la serata aceea ciudată la care ai luat parte în Maida Vale, iar de acolo te-a condus acasă la două și un sfert.

Georgio își pierde puțin cumpătul.

— Doar n-ai să mă faci să cred, că... Se uită în jurul său, dar nu zări decât un domn bine îmbrăcat și purtând joben.

— Doar n-o fi ăsta?

— Nu.

Ravini părăsi Londra ceva mai târziu, căci abia pe la două reuși să se debaraseze de urmăritorul său și să urce în expresul care ducea spre sudul Angliei.

Și pe el îl duse tot vizitiul acela bătrân, care o dusesese și pe domnișoara Belman, pe drumul întortocheat printre coline și prin poarta de la Larmes Keep, depunându-l în fața hotelului. Un portar mai în vârstă, îmbrăcat într-o elegantă uniformă, îl întâmpină întrebându-l:

— Domnul...?

— ... Ravini. Nu sunt anunțat.

Portarul clătină din cap.

— Mă tem că ați venit degeaba. Domnul Daver are un principiu; nu acceptă musafirii care nu și-au rezervat camere mai din vreme. Am să întreb pe secretară.

Ravini îl urmă în holul mare și elegant și se așeză comod într-unul din fotoliile splendide care se aflau acolo. Casa asta era - lucru ce-l constată Ravini imediat - cu totul altceva decât pensiunile obișnuite. Chiar și pentru un hotel era prea luxos mobilat. Nu zări alți musafiri. În fine, auzi pași apropiindu-se și se ridică, astfel încât s-o aștepte pe Margaret Belman, care deși se uită neprietenosă la el, totuși nu se trădă că l-ar recunoaște.

— Proprietarul nu primește din principiu musafiri, fără să se fi înțeleaș în prealabil cu ei prin scris. Regret, dar nu vă putem da camera dorită.

— Dar am scris proprietarului, răspunse Ravini, căruia nu-i lipsea niciodată o minciună, oricât de sfruntată ar fi fost. Fii drăguță, duduie, arată-te încântată și ajută-mi să rămân aici.

Margaret ezită. Ar fi preferat să dea ordin portarului să ducă geamantanul domnului Ravini înapoi, în trăsura care aștepta. Se gândi însă, că ea nu era decât o roată în carul întreprinderii și că nu trebuia să se lase târâtă de prejudecăți în îndeplinirea îndatoririlor sale.

— Așteaptă, te rog! îi spuse ea lui Ravini și se duse să-l întrebe pe Daver.

Marele criminolog era adâncit într-o carte, când Margaret intră și-i spuse despre ce e vorba.

Daver se uită la ea peste ochelari.

— Ravini? Un străin...? Bineînțeles că e străin. Un străin deci, între zidurile noastre! E ceva neobișnuit, dar în împrejurările date, cred că putem face o excepție.

— Ravini nu face parte din acei oameni pe care i-ați putea primi, domnule Daver. Un cunoscut de-al meu, care cunoaște categoria aceasta de indivizi, mi-a povestit că Ravini aparține unei bande de criminali.

— Criminal! Ce ocazie strălucită să cunosc de-aproape asemenea oameni! Îmi dai dreptate, nu-i așa? Știam asta! Lasă-l să rămână aici. Dacă mă plictisește, îl dau pur și simplu afară.

Margaret se înapoie indispusă, având impresia că e cam prostuță. Pe Ravini îl găsi în hol. Își răsucea mustăcioara și părea mai puțin sigur de sine, de cum îl lăsase ea.

— Domnul Daver spune că poți rămâne aici. Am să trimit imediat menajera, spuse ea și se duse s-o caute pe doamna Burton, spre a-i da nenorocitei aceleia instrucțiunile necesare.

Îi era necaz pe sine însuși că nu-i vorbise lui Daver mai apăsător. Putea să-i spună că dacă Ravini rămâne, pleacă ea. Ar fi putut chiar să-i dezvăluie și motivul, de ce nu vrea ca italianul acela îngâmfat să rămână la ei. Ce-i drept, spre propria mulțumire, Margaret nu avea nimic de-a face cu musafirii, dacă aceștia nu aveau nevoie de ea. Ravini era însă prea șiret ca să abuzeze.

În seara aceea, după ce se retrase în camera ei, se așeză la masă și îi scrisese o scrisoare lui Reeder. Se răzgândi însă și o rupse. Nu putea doar să se adreseze domnului Reeder în toate ocaziile. Bietul om avea destul de furcă cu grijile lui și Margaret avea dreptate, căci în clipa aceea Reeder examina cu atenție cursa ce i se pusese în casa din fața locuinței sale și care putea și trebuia să-l nimicească.

CAPITOLUL VI

Trebuie s-o recunoaștem, Ravini n-a încercat să se apropie de tânăra fată, deși o văzuse din depărtare. A doua zi după sosirea sa la Larmes Keep trecuse pe lângă ea, salutând-o scurt. Se părea că găsisese o ocupație nouă sau că urmărea alt scop, căci mai tot timpul stătea cu Olga Crewe. Margaret îi văzu seara cum stăteau rezemați de parapetul stâncilor. Ravini părea să fie extraordinar de mulțumit de sine. Îi arăta domnișoarei Olga inelele sale norocoase. Margaret văzu cum Olga se uită atentă la inele și dădea impresia că și dânsa spusese ceva relativ la ele, căci Ravini izbucni într-un râs zgomotos.

Abia a treia zi de la sosire, Ravini se adresează tinerei fete, când se întâlniră întâmplător în hol. Margaret ar fi trecut pe lângă el, dar Ravini o opri în drum.

— Sper că nu ești supărată pe mine, domnișoară Belman. N-am să te plictisesc în nicio direcție. Iar pentru cele întâmplare în trecut, sunt cu plăcere dispus să-mi cer scuze. Poate un cavalier să facă mai mult?

— Dar, domnule Ravini, nici nu știu pentru ce ai avea să-mi ceri scuze, ripostă Margaret politicoasă și ușurată. Și adăugă: Mi se pare că-ți place aici, căci faci impresia că ai găsit cura care te interesează!

— Aici e pur și simplu splendid, răspunse exaltat Ravini, căruia îi plăceau superlativele. Dar spune-mi, te rog, cine e tânăra domnișoară Olga Crewe? E o ființă încântătoare!

exclamă Ravini, și o „Lady” din cap până-n picioare! Crede-mă! Acestea au ceva deosebit, sunt cu totul altfel, decât dactilografele, vânzătoarele sau fetele de aceeași categorie. Și pe dumneata te consider o doamnă, deși scrii la mașină. Am de gând să-mi aduc automobilul și să fac excursii cu domnișoara Crewe. Sper că nu ești geloasă?

Umorul învinse în Margaret necazul. Și în drum spre birou râdea încet pentru sine însăși. Îndată după aceea Ravini plecă cu Olga și ambii reveniră pe la unsprezece. Margaret văzu că tânăra fată arăta mai palidă ca de obicei. Olga trecu pe lângă ea fără să scoată o vorbă și urcă în grabă scara. Ravini era roșu la față și-n ochii săi lucea o licărire ciudată.

— Măine plec la Londra, cu primul tren. Nu e nevoie să-mi comanzi trăsura, pot să mă duc și pe jos la gară!

— Te-ai săturat de Larmes Keep?

— Ce face? Să mă satur de Larmes Keep? Hm... din contra! - aici e bine de mine!

Își trecu mâna prin păr și Margaret observă că-i tremură atât de tare, încât inelele norocoase luceau ca focul. Margaret așteptă până ce și Ravini dispăru, urcă scara și bătu la ușa camerei domnișoarei Crewe a cărei odaie era lângă a ei.

— Cine e?

— Domnișoara Belman.

Ușa se deschise. Camera era semiluminată de o singură lampă, așa că Margaret nu putea vedea trăsăturile feței celeilalte.

— Ce dorești?

— Pot să intru? Aș vrea să-ți spun ceva.

Olga ezită o clipă, apoi îi spuse:

— Poftim înăuntru! Am plâns. Sper că nu te deranjează.

Ochii Olgăi erau roșii și se vedeau încă urmele lacrimilor.

— Locul acesta blestemat mă indis pune atât, se scuză Olga, ștergându-și obrazul cu o batistă. Ce vrei să-mi spui?

— Ravini... nu știu... dacă-ți este cunoscut... e un criminal!

Olga se uită speriată la ea.

— Ravini? răspunse ea încet. Dar de ce îmi povestești lucrul acesta?

Margaret se găsea într-o situație neplăcută.

— Nu știu singură... am impresia că v-ați împrietenit... a fost foarte îndrăzneț din partea mea să-ți spun.

— Și eu găsesc asta, răspunse Olga rece și disprețul ce-l arăta, era atât de mare, încât Margaret se făcu roșie ca focul.

Margaret, când se duse la culcare, era supărată pe sine însăși și se știe că supărarea e un prieten rău al somnului. Se zvârcolea în pat, căuta să uite că există pe lume oameni ca Olga Crewe și Ravini, încerca apoi toate mijloacele să adoarmă și mai că adormise, când...

... Sări în sus. Auzi cum la ușa ei degete de om zgâriau lemnul. De fapt nu era nici zgâriat, nici bătaie în ușă... Margaret se dădu jos din pat, aprinse lampa, se duse încet spre ușă și lipi urechea. Cineva se afla de partea cealaltă.

— Cine e acolo?

— Deschide-mi ușa..., lasă-mă înăuntru!

Era mai mult o șoaptă, plină de spaimă, dar Margaret recunoscu vocea. Ravini!

— Nu pot să te las înăuntru. Pleacă de aici imediat, altfel chem portarul!

Apoi auzi un sunet, un sunet înăbușit... un fel de plânset... ce rușine! Un bărbat! Și apoi

tăcere.

Inima Margarettei bătea să se spargă. Stătea la ușă cu urechea apăsată pe lemn și asculta, dar nu mai auzea nimic. Restul nopții îl petrecu șezând în pat, cu urechea atentă, cu auzul încordat...

Ziua se ivi - soarele răsări... Margaret adormi în fine și se deșteptă abia când servitoarea îi aduse ceaiul. Zări ceva la ușă, care-i atrase atenția.

— Avem o dimineată splendidă, îi spusese dolofana slujnică.

Margaret aprobă, dând din cap. După ce plecă servitoarea deschise din nou ușa și cercetă din nou ceea ce-i atrăsese atenția. Era o bucățică de stofă, care rămăsese agățată în ușă. Margaret o luă și se uită la ea. Era o bucățică de mătase roză de formă triunghiulară. Gânditoare, o puse pe noptieră. Lucrurile acestea trebuiau să se isprăvească. Era decisă să plece înapoi la Londra, dacă Ravini nu părăsea singur pensiunea încă în ziua aceea, sau dacă domnul Daver nu-i va spune să plece.

Când ieși din cameră, se întâlni cu servitoarea.

— Domnul de la numărul șapte a plecat, domnișoară. Dar și-a uitat pijamaua aici.

— A plecat?

— Probabil că a plecat încă de aseară. Patul său e neatins.

Margaret o urmă pe coridor până la camera lui Ravini. Geamantanele acestuia dispăruseră, pijamaua se afla aruncată pe pat. O pijama de mătase roz. Margaret se uită mai de aproape la pijamaua aceea și observă că e ruptă la piept. O bucățică de mătase triunghiulară lipsea...

CAPITOLUL VII

În noaptea în care un bătrân agil sărea peste zidul împrejmuitor al închisorii, oprindu-se numai o clipă, ca să-și șteargă cu iarbă sângele de pe mâini - se întâlnise în curtea închisorii cu un gardian - și în timp ce pornea vesel în direcția Londrei, căutând la fiecare cotitură a drumului automobilul care trebuia să-l aștepte, în noaptea aceea viața mai multor oameni fu tulburată și pentru cel puțin trei oameni, ziua morții fu înregistrată în cartea destinului.

Prefectura Poliției din Londra nu ezita de obicei să comunice publicului dorințele sale, cu ajutorul presei. Evadarea unui criminal nebun nu este însă o chestiune a cărei comunicare publică să fie atât de grabnică. Nu o dată se ceruse ajutorul publicului pentru prinderea bătrânului John Flack, însă zadarnic. Atât descrierea persoanei lui, cât și locurile unde se ascundea, erau comunicate publicului, fără ca această publicitate intensă să fi avut vreun rezultat.

La o conferință a Scotland Yard-ului luase parte și domnul Reeder; în jurul mesei ședeau cinci bărbați serioși. Subiectul discuției era în primul rând: „aur nebătut în monede” și „șpioni” cu care expresie elegantă erau desemnați copoi poliției.

„John” fusese prins în sfârșit prin trădare. Ravini, care era unul din cei mai activi capi de bandă, fusese angajat să „acopere” spargerea la banca Leadenhall. Aur în lingouri era specialitatea lui John Flack, dar prezenta interes și pentru Ravini.

Încercarea fu încununată de succes. Într-o duminică dimineată, două automobile ieșeau din curtea băncii Leadenhall. Lângă șoferul fiecărui camion ședea câte un gardian în uniformă, iar în interiorul fiecăruia se afla alt gardian. Un gardian adevărat care văzuse camioanele ieșind din curtea băncii, nu se miră deloc, căci prezența gardienilor lângă

șoferi îl liniștise. Afară de asta, lucrul acesta nu era ceva neobișnuit. Se întâmplase deseori să se transporte duminică dimineața aur și hârtii de valoare. Însă, în cazurile acestea, poliția era anunțată din vreme. Gardianul adevărat raporta cele văzute secției polițienești din Old Jewry; dar..., John Flack era deja departe.

Ravini, care fusese tras pe sfoară la împărțeală, l-a denunțat pe bătrânul Flack, de necaz... Aurul furat nu s-a mai găsit însă niciodată.

Ascunzătoarea lui John Flack de asemenea n-a putut fi aflată cu toate cercetările. Niciun hotel, nicio pensiune n-a fost omisă, fără să fi primit fotografia lui John, dar nu s-a găsit niciun martor care să-l fi recunoscut.

Nici cercetările care au urmat arestării sale, n-au scos nimic nou la iveală. S-a dat, ce-i drept, de locuința lui, o cameră mobilată în Bloomsbury. Dar nu s-a găsit nici un indiciu despre locul unde și-ar avea cartierul general. Probabil că nici nu avea așa ceva. Membrii bandei sale erau angajați și concediați, după necesitate. Era însă limpede că bătrânul John avea un fel de stat major în jurul său, care-l ajuta.

— Fie și așa sau altfel, spunea grăsunul Bill Cordon, capul celor cinci, acum n-o să se mai atingă de aur în lingouri, are destul de furcă să găsească o cale s-o șteargă din țară.

Reeder clătină din cap.

— Natura unui criminal poate să sufere o schimbare. Mândria sa însă, nu, spuse el în felul său bombastic de a vorbi. Flack nu e deloc mândru cu crimele comise de el, ci cu tâlhăriile care i-au reușit. Revenirea la libertate o va face cunoscută ca de obicei.

— Banda sa e împrăștiată în toată lumea..., începu să vorbească Simpson.

J. G. Reeder îl făcu însă să tacă, cu un surâs trist și dulceag.

— Avem destule dovezi, domnule Simpson, că banda s-a adunat iar laolaltă. Evadarea lui Flack dintr-o instituție... hm... folositoare, în care fusese internat, dă dovada unei conlucrări excelente. Frânghia, cuțitul cu care l-a ucis pe nenorocitul acela de gardian, uneltele ce le-a avut, siguranța absolută că-l va aștepta un automobil, toate acestea sunt semne ale unei conlucrări în bandă. Și ce a făcut domnul Flack?...

— ... Pentru Dumnezeu, nu-l mai numi domnul Flack, exclamă Bill Gordon.

J. G. Reeder clipi din ochi.

— Am un respect de neînlăturat față de bătrânețe, răspunse el cu vocea înceată, dar un respect și mai mare față de moarte. Sper să-mi pot arăta în scurt timp stima față de Flack, într-o măsură și mai mare.

— Dacă e vorba despre o bandă, îi întrerupse Simpson perorația, cine sunt ajutoarele sale? Cei vechi sunt prin închisori sau sunt fugiți în străinătate. Știu la ce te gândești, domnule Reeder. Te gândești la ceea ce s-a petrecut noaptea trecută. Și eu am reflectat asupra faptului. Cred că pistolul acela n-a fost montat de John Flack, ci de un membru al altei bande. Știi doar că Donovan a ieșit din închisoare. Tocmai el n-are prea multe motive să te îndrăgească!

Reeder ridică mâna în semn de protest.

— Din contra, dragă Simpson. Joe Donovan, pe care l-am întâlnit azi dimineață, era foarte comunicativ și regreta cuvintele neprietenoase pe care le spusese despre mine, când a părăsit judecătoria din Old Bailey. Donovan locuiește în Kilburn și a fost aseară, cu nevasta și fiică-sa, la un cinematograf din cartier. Nu, n-a fost Donovan. De altfel e prea prost pentru așa ceva. Numai John Flack, cu pasiunea sa pentru dramatism, putea să însceneze comedia aceea care era cât pe aici să devină o dramă.

— Mi s-a spus că era cât pe aici să te omoare, observă Bill.

Reeder clătină din cap.

— Nu m-am gândit la tragedia aceasta specială. Aveam de gând să sparg ușa de la bucătărie, înainte de a sui scara. Dacă o făceam, cred că l-aș fi putut împușca pe Flack și cu asta s-ar fi terminat toate reflecțiile și grijile.

Simpson examinează câteva acte, pe care le avea pe masă în fața sa.

— Dacă Flack vrea să pună mâna pe lingouri de aur, atunci are puține șanse. Singurul transport mai mare este acela în valoare de una sută douăzeci mii de lire, care se expediază mâine sau poimâine la Tilbury, de către Banca Angliei. Este exclus ca Flack să poată organiza, într-un timp așa de scurt, un furt atât de important.

Reeder se dezmetici subit și deveni foarte atent.

— O sută douăzeci mii de lire, spuse el, frecându-și nervos barba. Zece tone. Se expediază cu trenul?

— Nu, cu camioanele. Transportul e însoțit de zece oameni înarmați. Unul de fiecare tonă. Cred că nu e nevoie să te îngrijești de data aceasta.

Buzele domnului J. G. Reeder se ascuțiră, ca și cum ar fi vrut să fluiera. Dar spuse numai:

— Flack e de meserie chimist. Nu cred să mai găsim în toată Anglia un chimist-criminal mai bun decât Flack.

— De ce spui asta? întrebă Simpson, încrețindu-și fruntea.

Reeder ridică din umeri.

— Eu am un fel de al șaselea simț - parcă se scuză de infirmitatea asta - și fac o legătură între orice bărbat sau femeie pe care îi întâlnesc, și am o particularitate deosebită. Dacă mă gândesc de pildă la dumneata, domnule Simpson, fără să vreau am impresia vizionară a unei lupte de box, la care am avut plăcerea să te văd pentru prima dată. (Simpson, care era boxer amator de categoria grea, rânji mulțumit). Și când gândurile mele sunt ocupate cu Flack, nu-l văd altfel decât într-un laborator, înconjurat de aparate și instrumente, ca ale chimiștilor. În ceea ce privește mica afacere de aseară, țin să spun că mă așteptam la așa ceva. Presupuneam o cursă, în adevăratul sens al cuvântului. Odată s-a mai încercat un asemenea truc cu mine. Cineva a tăiat cu fierăstrăul o treaptă a scării, așa că ar fi trebuit neapărat să cad pe cuiele ascuțite aflate dedesubt, dacă aș fi călcat pe treapta aceea. Primul lucru ce l-am făcut, când am intrat în casă, a fost să caut rumeguș de lemn și când nu l-am găsit, m-am gândit la pistolul care se descarcă singur.

— Dar de unde ți-a venit bănuiala că ar fi putut fi ceva în neregulă acolo? întrebă Bill Gordon, curios.

— Am predispoziții criminale, răspunse J. G. Reeder.

În drum spre locuința sa, gândurile îi erau ocupate pe de o parte cu Margaret Belman, care se afla în siguranță acolo, în Sussex, pe de altă parte cu aptitudinile unui campion de a putea transporta una sută douăzeci mii de lire. Pe J. G. Reeder îl interesau întotdeauna amănuntele acestea mici. Primul lucru ce-l făcu sosind acasă, fu să intre în legătură telefonică cu o casă de transporturi, ca să afle dacă asemenea camioane erau utilizate. Avea intuiția că, dacă Flack pusese ochii pe transportul acesta, atunci el se efectua numai într-un singur camion. Nici el singur nu-și dădea seama ce presupunea lucrul acesta. Dar... Reeder avea doar o predispoziție criminală, cum spunea el singur.

După amiaza și-o petrecu cu ceva nou pentru el; dar ocupația aceasta nu-i era deloc neplăcută. Era vorba despre o scrisoare - prima pe care o scria el domnișoarei Belman - și scrisoarea aceasta era o raritate în felul ei.

„Draga mea domnișoară Belman”, începea epistola, „sper că nu mi-o vei lua în nume de

rău că îți scriu, dar anumite întâmplări, care poate că au aruncat o umbră asupra despărțirii noastre și care poate că ți-au provocat durere (îți cunosc doar bunătatea sufletului) mă fac să scriu prezenta...”

Domnul Reeder făcu aici o pauză, ca să găsească posibilitatea de a-și exprima părerea de rău că nu o poate vedea, fără însă a-și dezvălui sufletul și gândul său. La ora cinci, când servitorul îi aduse ceaiul, Reeder ședea tot înaintea scrisorii neterminate. Domnul Reeder luă ceașca, o puse pe birou și se uită la ea, ca și când s-ar fi așteptat să primească de acolo ideea salvatoare.

Și deodată observă la suprafața lichidului o formație de spumă, ca niște fâșii cu un luciu metalic. Introduse degetul arătător în spumă și apoi cu băgare de seamă în gură.

— Hm... hm! murmură el și sună.

Servitorul apărură imediat.

— Doriți ceva, domnule?

Servitorul aștepta respectuos cu capul plecat. Reeder răspunse târziu...

— Bineînțeles, laptele!

— Laptele, domnule? întrebă servitorul mirat. Laptele e proaspăt de tot.

— Desigur că nu dumneata l-ai luat în primire de la lăptar. Sticla cu lapte se afla în fața ușii?

— Da, domnule.

— Bine, bine, spuse domnul Reeder aproape vesel. Pentru viitor, aranjează-te așa ca să iei dumneata laptele direct de la lăptar. Dumneata n-ai luat lapte?

— Nu, domnule. Eu am luat numai ceaiul, afară de asta nu torn niciodată lapte în ceai, răspunse servitorul și domnul Reeder îi dăruie unul din surâsurile sale atât de rare.

— Apoi acesta e motivul, Peters, că mai trăiești încă și ești sănătos. Adu-mi restul de lapte și o ceașcă proaspătă cu ceai. Și eu am să renunț pe viitor la orice lichid... lăptos.

— Nu vă place laptele, domnule?

— Ba da. Beau cu plăcere lapte. Prefer însă lapte fără... hm... stricnina. Mi se pare, Peters, că ne putem aștepta la o săptămână foarte agitată și interesantă. Ai rude?

— Numai pe mama, domnule, răspunse servitorul care înțelegea din ce în ce mai puțin.

— Atunci îți merge mai bine ca mie. Da, da... avem o săptămână interesantă înaintea noastră.

Și presupunerea aceasta a domnului Reeder era pe deplin justificată.

CAPITOLUL VIII

Evadarea lui John Flack începu să fie cunoscută în Londra. Fiecare din acei care o aflau, primea vestea după propriul temperament, mai cu frică, mai cu supărare. În mijlocul populației londoneze trăia deci un criminal, un individ, ale cărui fapte impresionaseră pe toată lumea. Pentru cetățeanul liniștit, știrea aceasta nu constituia un sentiment prea plăcut. Evadase de mai mult de o săptămână. De ce nu anunțase Scotland Yard publicul mai înainte? De ce se ascundeau știri de natura aceasta, care prezentau atâta interes? Întrebările acestea se puneau de către ziarele senzaționale cu titlurile de-o șchioapă. Raportul asupra celor întâmplate în Bennet Street devenise de notorietate publică și Reeder se văzu deodată, spre marea sa nemulțumire, în mijlocul interesului general.

Reeder avea obiceiul să șadă singur în biroul său de la parchetul general și să nu facă ceasuri întregi nimic altceva, decât să-și învârtască degetele mari și să privească

încontinuu hârtia sugativă din fața sa.

Aceia care intrau la el și-l vedeau cum tresare parcă din vis, nu puteau ști dacă aceste visuri treze priveau averi fabuloase și întrebuintarea lor, sau se învârtteau în jurul unei fete tinere și frumoase, sau dacă se gândea în general la ceva.

În momentul de față, gândurile sale erau într-adevăr ocupate cu dușmanul său cel mai aprig și cel mai vechi. Banda lui Flack se compunea la început din trei membrii - John, George și August, care își începuseră activitatea într-un timp în care spargerea unei case de bani era ceva nu numai extraordinar, dar și științific imposibil de explicat.

August Flack fu ucis de paznicul de noapte al băncii Carrs din Lombard Street, pe când încerca să spargă bolta băncii în care se găsea aurul. George Flack, cel mai mic dintre frați, fu prins la o spargere în Bond Street și osândit la zece ani pușcărie, în care timp muri. Numai John, geniul nebun al familiei, nu putea fi prins și arestat.

John Flack a fost acela care l-a primit în bandă pe O. Schweizer „Americanul”. Tot el l-a adus pe Adolf Victoire, și după ei pe alții, ca să conlucreze la această operă! John Flack a avut marele avantaj să fi unit în jurul său, într-un timp atât de scurt, capetele criminale cele mai întreprinzătoare. Chiar dacă restul familiei Flack murise, sau era în închisoare, organizația devenise puternică, ba se întărea din zi în zi, pentru că undeva zăcea ascuns creierul acesta dezordonat.

Așa stăteau lucrurile când Reeder prelua cazul spre cercetare. Dosarul i-a fost predat nu pentru că poliția londoneză ar fi fost incapabilă să-l rezolve, ci pentru că distrugerea bandei cerea mult timp și necesita, după părerea procurorului general, atenția încordată a unui om cu răbdare.

A fost ușor să se taie aripile bandei.

Reeder îl prinse pe O. Schweizer, pe americanul acela voinic, în momentul când, împreună cu un străin, era ocupat într-o duminică dimineața să golească casa de bani a oficiului poștal din Bedford Street. Schweizer voi să se opună, dar Reeder îl luase prin surprindere.

— Dă-mi drumul! urlă Schweizer pe italianește, dă-mi drumul, mă sufoci!

Domnul Reeder îl întoarse cu fața în jos și-i puse cătușele, îl apucă apoi de guler, îl ridică în picioare și alergă în ajutorul colegilor săi, ocupați cu celălalt hoț.

Pe Victoire îl arestă într-o seară la Carlton când lua masa cu un prieten. Victoire nu se opuse arestării, căci poliția îl arestase în baza unei acuzații inventate, pe care putea foarte lesne să o risipească.

— Dragul meu Reeder, spunea Victoire în felul său elegant și blazat, comiți o eroare ridicolă, dar nu vreau să mă opun. Pot să fac dovada că mă aflu la Nisa în seara în care s-au furat perlele din Hertford Street.

Asta o spunea în drum spre secție.

Acolo, fiind vizitat și interogat, s-au găsit la el diferite arme foarte iscusit ascunse. Dar Victoire râse la toate acestea. Râsul îi trecu însă, când auzi că e acuzat pentru furtul de la banca din Lens, pentru tentativa de asasinare a paznicului de noapte și pentru încă alte câteva lucruri mai mici, a căror enumerare nu e nevoie să o facem aici.

Victoire fu târât într-o celulă - căci se opunea ca un disperat - și domnul Reeder îi dădu, amabil, sfatul prietenesc să spună că a fost pe timpul acela la „Nisa”, ceea ce Victoire refuză însă cu furie.

Poliția îl arestă apoi, într-o bună zi, pe un individ în Somers Town, sub acuzația cu totul prozaică că și-a bătut nevasta în public. La percheziția corporală s-a găsit la el un petec

dintr-o scrisoare, ce a fost trimis imediat domnului Reeder și care avea următorul conținut:

„Într-o noapte oarecare, unsprezece. Whitehall Avenue. Reeder e de statură mijlocie, are părul cărunt, barbete și poartă totdeauna o umbrelă cu el. Te sfătuiesc să porți ghete cu talpă de cauciuc și să iei cu tine o bucată de fier. Poți afla ușor cine e și cum arată. Așteaptă un moment prielnic... cincizeci avans... restul când ai terminat afacerea”.

Acesta a fost primul semn pentru Reeder, că persoana sa era un ghimpe pentru misteriosul John Flack.

Ziua în care John Flack a fost transportat în închisoarea din Broadmoor i-a procurat lui J. G. Reeder sentimentul unei oarecare mulțumiri. Nu era nici prea încântat și nici prea ușurat; avea sentimentul unui contabil care încheie un bilanț mulțumitor, sau sentimentul unui arhitect care privește o clădire terminată. Mai existau însă bilanțuri de încheiat și clădiri de terminat...

Un singur lucru era cert: orișicare ar fi fost planurile lui Flack, o bună parte din gândurile sale erau destinate lui J. G. Reeder. Detectivul putea numai să presupună natura acestor gânduri și ocupația lui de predilecție era să se gândească la cursele ce i s-ar putea întinde, pentru a le putea preveni.

Auzind sunând telefonul, Reeder, cu o față melancolică, ridică receptorul. Centralista îl înștiința că-l cheamă cineva din Horsham. Reeder luă un carnet și așteptă. Apoi auzi o voce pe care o recunoscuse imediat. Domnul Reeder recunoștea orice voce pe care a mai auzit-o măcar o dată.

— Dumneata ești, Reeder?... Știi cine sunt? Era aceeași voce subțire, care-l amenințase de pe banca acuzaților în Old Bailey, același râs sarcastic.

Domnul Reeder apăsă pe un buton electric și începu să scrie pe carnet.

— Știi cine sunt? Fac pariu că știi! Ai crezut că ai scăpat de mine, așa-i? Până acum încă n-ai scăpat! Ascultă, Reeder, poți să le spui ălor de la Yard, că am multe în gând... am să le pregătesc o surpriză, pe care n-au mai avut-o în viața lor... Nebun?... Eu, nebun? Am să vă arăt eu, dacă sunt nebun sau nu... Și pe dumneata Reeder, pe dumneata am să pun eu mâna!

Curierului, care tocmai intra pe ușă, Reeder îi întinse foaia pe care scrisese.

— Dumneata ești, domnule Flack? vorbi el cu blândețe la telefon.

— Vrei să știi dacă e domnul Flack, vulpoiule?... Ai primit pachetul?... Vreau să știu dacă l-ai primit... Ce spui de asta?

— Pachetul? întrebă Reeder, mai amabil ca oricând și continuă înainte ca banditul să-i fi putut răspunde: ai să ai mari neplăceri dacă vei încerca să ne duci de nas pe noi, ăștia din biroul parchetului general, spuse el cu un ton de reproș. Dumneata nu ești John Flack! îi cunosc vocea. Domnul Flack are un accent deosebit în voce, pe care nu-l poate imita oricine și afară de asta, domnul Flack se află actualmente în mâinile poliției.

Reeder calculase reacția și aștepta ca banditul să se las provocat.

— Spui prostii! scârțâi vocea, știi foarte bine că eu sunt Flack... nebunul de Flack... nebun, eu?... M-ați dus în iadul de pe pământ și am să te fac s-o simți, mai mult încă decât afurisitul acela de itali...

Vocea se întrerupse brusc. Se auzi un zgomot, când receptorul fu depus în furcă. Reeder ascultă câțva timp, apoi chemă iar curierul, care-i spuse:

— Am căpătat imediat legătura cu poliția din Horsham. Inspectorul trimite imediat trei gardieni cu automobilul la poștă.

— M-e frică să ajungă prea târziu. Stimatul domn bandit o fi șters de mult putina.

Un sfert de ceas mai târziu se confirmă această presupunere. Când poliția ajunse la poștă, pasărea zburase deja de acolo. Funcționarul de la poștă nu-și amintea să fi zărit un individ cu aparență sălbatică, care să fi cerut o convorbire interurbană și presupunea că această convorbire avusese loc dintr-una din cabinele din afară.

Domnul Reeder se duse la procurorul general ca să raporteze. Dar nu îl găsi nici pe el și nici pe asistentul său. Telefonă apoi la Scotland Yard și îi povesti lui Simpson cele întâmplate.

— Îmi permit respectuos să propun să cereți poliției franceze să afle unde se află acum Ravini. Poate că nici nu e în Paris.

— Dar unde crezi că e?

— Asta e o întrebare asupra căreia nu sunt încă dumirit. Nu vreau să spun că e în cer, căci nu mi-l pot închipui pe Georgio cu inelele sale norocoase...

— Presupui că e mort? întrebă Simpson pripit.

— Probabil. Foarte probabil chiar.

Urmă o tăcere lungă la celălalt capăt al liniei telefonice.

— Ai primit pachetul?

— Îl aștept cu multă nerăbdare, îi răspunse Reeder înapoiindu-se în camera sa, spre a-și continua ocupația preferată, și anume învârtirea degetelor mari și privitul țintă la hârtia sugativă de pe masă.

Pachetul sosi la trei după amiază, tocmai când Reeder se înapoia de la dejunul pe care-l luase într-un mare și foarte frecventat restaurant din apropiere.

Pachetul era foarte mic, trimis recomandat și dat în Londra la poștă. Reeder îl cântări cu îngrijire în mână, îl clătină, ascultă, dar greutatea extrem de mică a pachetului excludea posibilitatea ca el să conțină vreo bombă. Reeder desfăcu pachetul și găsi o bucată de vată, în mijlocul căreia se găseau trei inele, fiecare cu câte trei diamante strălucitoare. Le puse pe o hârtie și se uită îndelung la ele. Erau „inelele norocoase” ale lui Ravini.

Reeder rămase timp de zece minute adâncit în gânduri. Știa că George Ravini era mort. Nu era nevoie de cartea de vizită, care se afla lângă inele, ca să știe cine era responsabil de moartea violentă și desigur îngrozitoare a lui Ravini. „J. F” pe cartea aceea de vizită era scris cu mâna lui Flack și conținea patru cuvinte: „Dumneata vii la rând”.

O jumătate de oră mai târziu, Reeder se întâlni, conform înțelegerii, cu Simpson la Scotland Yard. Simpson examinează inelele și-i arată o pată de culoare roșie închisă la marginea unuia din ele.

— Nu mă îndoiesc că Ravini e mort. Trebuie să aflăm acum unde s-a dus de fapt, atunci când a spus că se duce la Paris.

Aflarea acestui lucru întâmpină mai puține greutatea de cum se așteptase Simpson. Își amintiră de Lew Steyne și de legăturile acestuia cu Ravini. În cinci minute se știa unde se afla Lew.

— Aduceți-l imediat încoace, ordonă Simpson.

— Întrebarea e, ce are de gând să facă Flack? Omoruri în masă sau numai tâlhărie romantică?

— Cred că tâlhărie, răspunse Reeder gânditor. Omorul pentru Flack este numai o circumstanță agravantă. Afacerile sa principală este furtul de aur.

Și, sugându-și buza inferioară, continuă:

— Iartă-mă dacă-ți face impresia că mă repet încontinuu, dar vreau să-ți amintesc încă o dată că specialitatea lui Flack - dacă-mi aduc bine aminte - e aurul, în monedă sau în lingouri. Tot el a spart tezaurul de pe „Megantic” ca să fure aurul băgat acolo. Aur... hm! mai zise, scărpînându-se sub bărbie și privindu-l pe Simpson pe deasupra ochelarilor.

Inspectorul clătină din cap.

— Aș dori ca John Flack să fie atât de nebun încât să încerce să scape pe un vapor, dar asta nu o face! Stupida spargere de la banca din Leadenhall nu se mai poate repeta acum. Nu! Nu! Furtul de aur n-are perspective de reușită.

Domnul Reeder nu era tocmai convins de aceasta.

— N-ai vrea să întrebi la Banca Angliei, dacă a plecat transportul de aur pentru Australia?

Simpson îi făcu pe plac. Ceru un număr și se căzni cinci minute prin diverse secții ale băncii, până ce ajunse la acela care să-i poată da relațiile dorite. Domnul Reeder își împreunase mâinile pe mânerul umbrelei; fața sa exprima durere, ochii îi ținea închiși. Se părea că a uitat de tot ce-l înconjoară. Simpson atârând receptorul îi spuse:

— Transportul trebuia să plece azi dimineață, dar „Olanic” și-a amânat ridicarea ancorei, deoarece hamalii s-au pus în grevă. Vaporul pleacă abia mâine. Aurul se va transporta cu automobile la Tilbury. Acolo se preia și se bagă imediat în tezaurul vaporului, care e cel mai modern din lume și cel mai sigur. Nu-mi vine să cred John va încerca să dea lovitura și acolo.

— De ce nu? Vocea lui J. G. Reeder suna aproape lingușitoare, fața sa se strâmba ca și când ar fi surâs. Din contră. Cum ți-am mai spus, tocmai transportul acesta e cel pe care-l urmărește John.

— Să dea Dumnezeu să fii bun profet, spuse Simpson furios. Nu mi-aș dori nimic mai bun.

Mai discutară una, alta despre Flack și pasiunea lui pentru aur, până ce Lew Steyne sosi, adus de unul dintre detectivii de cartier. Nu există criminal, orișicât ar fi fost el de experimentat, care să nu simtă un fior când trebuie să treacă pe sub bolta sumbră a porților Scotland Yard-ului. Încercarea lui Lew Steyne de a părea indiferent producea aproape milă.

— Ce înseamnă asta, domnule Simpson? întrebă el cu un ton mahnit. N-am făcut nimic! Se uită posomorât la Reeder, pe care îl cunoștea și pe care îl considera, pe drept cuvânt, responsabil de reținerea sa.

Simpson îi puse o întrebare la care Lew ridică numai din umeri.

— Spune-mi, te rog, domnule Simpson, sunt eu gardianul lui Ravini? Nu știu nimic de banda italianului și pe Ravini nu-l cunosc decât superficial.

— Joia trecută ai fost două ceasuri împreună cu el, spuse domnul Reeder clătinând din cap, ceea ce îl făcu pe Lew să-și piardă puțin cumpătul.

— Admit că am avut de discutat cu el o afacere, pentru o casă pe care vreau să o închiriez.

Privirea sa deveni deodată fixă; zărise inelele pe masă. Reeder îl văzu cum încrețește fruntea.

— Ce e asta? întrebă Lew, răgușit. Doar nu sunt inelele lui Georgio?

Simpson dădu din cap și îi întinse hârtia cu inelele.

— Le cunoști?

Lew luă unul dintre inele în mână și se uită fix la el.

— Ce înseamnă asta? Ravini mi-a spus doar singur că nu le poate scoate de pe deget.

Și apoi, când i se lămurii încetul cu încetul ce reprezenta prezența bijuteriilor acolo, începu să țipe:

— Ce i s-a întâmplat?... A fost?...

— Mă tem, răspunse Reeder calm, că Georgio e pe lumea cealaltă.

— Mort? zbiră Lew, făcându-se alb ca varul. Unde... cine?...

— Tocmai asta vrem să aflăm, vorbi Simpson. Haide, Lew spune-ne ce știi. Unde e Ravini? Cunoaștem că a spus că se duce la Paris. Dar unde a plecat într-adevăr?

Ochii escrocului se îndreptară spre Reeder.

— E în urmărirea „păsăricii”; asta e tot ce știu.

— Ce fel de păsărică? întrebă Simpson, dar Reeder nu avea nevoie de altă explicație.

— Era pe urma domnișoarei Belman?

— Da. O fată pe care o cunoștea. E plecată la țară, ca secretară sau directoare la un hotel. Am văzut-o când a plecat. Ravini voia să se împrietenească mai bine cu ea și a plecat după ea la același hotel.

În timp ce Lew vorbea încă, Reeder pusese mâna pe receptor și spusese o vorbă de recunoaștere, care nu era decât un ordin ca liniile telefonice să fie libere.

O voce subțire îi răspunse.

— Aici e domnul Daver, proprietarul... domnișoara Belman? Mi-e teamă că a ieșit tocmai acum. Vine peste câteva minute înapoi. Dar cine e acolo?

Domnul Reeder îi răspunse prevăzător, că trebuie să vorbească neapărat cu domnul Ravini și îi lăsa lui Daver două minute, timp necesar acestuia pentru a-și exprima indignarea la adresa lui Ravini.

— A dispărut azi dimineață, fără să plătească nota și...

— ... Vin eu acolo și o plătesc, îi spuse domnul Reeder.

CAPITOLUL IX

— Pentru noi, singurul lucru important în toată afacerea asta, spuse domnul Daver, singurul lucru care prezintă vreun interes pentru noi - și presupun că îmi dai dreptate - e faptul că domnul Ravini a plecat fără să-și achite cazarea. Asta am spus-o apăsând și unui prieten de-al său, care a telefonat azi dimineață.

Daver se rezemă de speteaza scaunului în care ședea și se uită la fata din fața lui, cu mura unui om care a rezolvat o problemă grea. Își împreunase degetele, iar întreaga lui atitudine era mai mult decât ciudată.

— Faptul că a uitat aici o pijama, care nu are nicio valoare, înseamnă că a plecat în grabă. Îmi dai dreptate, nu-i așa? Eram convins de asta... Nu înțeleg de ce a plecat așa de grăbit... Dumneata spui că Ravini e un escroc... posibil că a primit știri, că s-a aflat unde se găsește.

— Cât a stat aici nu l-a chemat nimeni la telefon și nici scrisori n-a primit, spuse Margaret apăsând.

Domnul Daver clătină din cap.

— Asta nu înseamnă nimic. Un asemenea tip are complici care îl ajută. Îmi pare rău că a plecat. Sperasem să am ocazia să studiez felul acesta de oameni. De altfel, am aflat ceva despre John Flack, despre celebrul John Flack. □tiai că a evadat din închisoarea de

nebuni? Din sperietura dumitale trag concluzia că n-ai știut nimic. Eu sunt un observator bun, domnișoară Belman. Studiul aprofundat și prelungit al acestui subiect atrăgător, a dezvoltat în mine un fel de simț, simțul al șaselea, simțul observației, care le lipsește cu totul, sau e foarte puțin dezvoltat la oamenii comuni.

Dintr-un sertar al biroului său Daver scoase un plic lung, din care extrase un pachet de articole tăiate din ziare. Le aranjă pe masă și desfăcu unul dintre acestea, pe care se afla fotografia unui bărbat mai în vârstă. I-o arătă Margaretei spunându-i scurt:

— Flack!

Tânăra fu surprinsă să vadă cât de bătrân era banditul. Fața slabă, barba cărunță, ochii înfundați în orbite, cu privirea inteligentă, lăsa să se deducă orice, afară de faptul că ar reprezenta un criminal periculos.

— Fotografia mi-a trimis-o biroul meu de informații. Aici am o altă fotografie, care poate te interesează. Îl reprezintă pe un oarecare Reeder.

Domnul Daver nu-și ridică privirea în sus, altfel ar fi văzut că tânăra se înroșise.

— Un cap inteligent, dar bătrân. Reeder lucrează în biroul procurorului general și...

— ... Dar nici nu e chiar atât de bătrân, interveni Margaret rece.

— Pare însă să fie, răspunse Daver, și Margaret trebui să admită că fotografia nu era prea clară.

— Ăsta e bărbatul care a dus la arestarea lui Flack.

Margaret clătină din cap.

— Vine azi aici!

Fata rămase surprinsă.

— Am primit azi după-amiază o telegramă de la el, în care-mi anunța că sosește diseară și mă întreba dacă poate să locuiască la noi. Dacă nu m-aș fi interesat, din întâmplare, de cazul acesta, n-aș fi știut nimic de el și probabil că nu l-aș fi primit drept oaspete.

Deodată se uită la fată:

— Ai spus că nu e atât de bătrân. Îl cunoști? Bine, bine, văd că-l cunoști... Aștept cu cea mai mare plăcere vizita lui, ca să mă pot întreține cu el asupra temei mele de interes. O să fie ceva extraordinar de interesant.

— Mă îndoiesc că domnul Reeder va discuta despre criminologie. E foarte rezervat în ce privește acest subiect.

— Să așteptăm, spuse domnul Daver.

Margaret concluzionă din atitudinea lui că nu se îndoia deloc că un funcționar al parchetului general va accepta imediat o conversație cu o persoană versată în materie.

Domnul Reeder sosi pe la șapte seara. Spre marea surprindere a domnișoarei Margaret renunțase la haina și pălăria sa curioasă. Era îmbrăcat în straie cenușii și arăta aproape „întreprinzător”. Avea cu sine două geamantane grele.

Întâlnirea dintre ei nu fu lipsită de oarecare jenă.

— Sper domnișoară... hm... Margaret, că nu mă vei considera drept pisălog. Ca să-ți spun adevărul, am nevoie de ceva odihnă.

Dar Reeder nu-i făcuse niciodată impresia că are nevoie de mai puțină odihnă ca acum. În comparație cu acel Reeder pe care îl cunoștea, cel care-i stătea acum în față îi făcea o impresie mult mai frumoasă.

— Vino te rog, în biroul meu!

Ajunși în fața camerei ei de lucru, domnul Reeder îi deschise ușa cu mult respect. Margaret avea impresia că bărbatul își ține respirația și mai-mai să izbucnească într-un

râs infernal. Se stăpâni însă și i-o luă înainte, în sanctuarul unde lucra ea. După ce închise ușa, Margaret începu să vorbească pe nerăsuflăte:

— M-am purtat mizerabil cu dumneata, domnule Reeder. Ar fi trebuit să-ți scriu... toată chestia asta ridicolă... vreau să spun... cearta dintre noi.

— Diferența între părerile noastre, o corectă domnul Reeder. Admit că nu sunt modern, dar un om bătrân...

— Patruzeci și opt de ani nu e bătrânețe, spuse ea în glumă. Și la urma urmei, de ce n-ai purta barbete? A fost ceva nedemn, nedrept și de neiertat din partea mea. Dar toanele femeilor... aș fi vrut să te văd cum arăți fără barbete...

Domnul Reeder ridică mâna și spuse aproape vesel:

— Greșeala e de partea mea, domnișoară Margaret. Eu nu sunt modern, și basta! Sper că n-ai să găsești necuviincios că am venit la Larmes Keep?

Se uită spre ușă și continuă aproape pe șoptite:

— Când a plecat Ravini?

Margaret se uită mirată la el.

— Pentru asta ai venit?

— Da. Am aflat că e aici. Cineva mi-a spus-o. Când a plecat?

Margaret îi povesti pe scurt aventura nocturnă. Reeder ascultă atent și pe când ea vorbea, obrazul lui se lungea din ce în ce mai mult. După ce termină de povestit, o întrebă:

— Dar mai înainte? Nu-ți amintești ce s-a întâmplat mai înainte? L-ai văzut în seara dinaintea plecării lui?

Margaret încreți fruntea și încercă să-și amintească cele petrecute.

— Da, îmi aduc aminte că s-a plimbat cu domnișoara Crewe prin parc. S-au întors târziu.

— Domnișoara Crewe? întrebă Reeder. Nu e tânăra aceea interesantă, pe care am văzut-o în compania unui preot?

Margaret se uită surprinsă la el.

— Dar pe unde ai venit, prin grădină? Am crezut că ai venit prin față...

— M-am dat jos din trăsură în vârful colinei, răspunse Reeder pripit. La vârsta mea, exercițiile fizice sunt foarte necesare. Drumurile care duc spre hotel sunt adorabile. O tânără cam palidă, ochi negri... hm!

Se uită scrutător la Margaret, cu capul plecat într-o parte.

— Așadar, tânăra se plimbase cu Ravini. Crezi că se cunoșteau dinainte?

— Cred că nu.

Și îi povesti apoi iritarea lui Ravini și cum o găsisse pe Olga plângând.

— A plâns... hm! gândi Reeder, mângâindu-și nasul. Ai mai văzut-o de atunci?

Și cum tânăra îi răspunse că nu, el continuă:

— S-a sculat târziu a doua zi, nu-i așa? A avut și dureri de cap?

Margaret privi mirată:

— Desigur. Dar de unde știi asta?

Domnul Reeder nu era dispus să răspundă la această întrebare.

— Numărul camerei duminică este?...

— Nr. 4. Domnișoara Crewe stă la Nr. 5.

— Bun. Ravini era cazat la nr. 7, deci două uși mai departe. Mie ce cameră mi-a fost repartizată?

Margaret ezită:

— Nr. 7. Domnul Daver a dat dispoziția asta. E una din cele mai bune camere pe care le

avem. Dar îți atrag atenția, domnule Reeder, că domnul Daver, proprietarul, e un criminalist care adoră să discute despre această pasiune a lui.

— Foarte plăcut de auzit, murmură domnul Reeder, ale cărui gânduri erau departe. Pot vorbi cu el?

Margaret îl conduse în biroul domnului Daver. Masa de scris a acestuia era ordonată, spre surpriza fetei. Daver controla un registru.

— Domnul Reeder, spuse Margaret, intrând cu acesta în cameră.

O clipă, privirile ambilor bărbați se întâlniră: detectivul și proprietarul cu obrazul pitic. Domnul Daver făcu apoi semn cu mâna, invitându-l să ia loc.

— Sunt mândru, domnule Reeder, că pot face cunoștință cu dumneata, spuse el, închizând registrul. Ca umil elev al marilor scriitori, ale căror opere îți sunt desigur cunoscute, am onoarea și marele avantaj să fac cunoștință cu un bărbat, pe care aș dori să-l numesc, Lombroso modern. Îmi dai dreptate?

Domnul Reeder se uită în tavan.

— Lombroso? repetă el încet. Un... hm... italian mi se pare? Numele nu îmi e necunoscut. Domnișoara Margaret nu închisese complet ușa, când părăsise camera. Domnul Daver se sculă, se duse s-o închidă, se înapoie cu mâna întinsă și se așează din nou pe scaun.

— Sunt vesel că ai venit. Venirea dumitale îmi este într-adevăr o mare ușurare. M-am gândit tot timpul de ieri dimineață dacă să telefonez sau nu instituției aceleia admirabile - Scotland Yard - și să o rog să-mi trimită un agent, care să rezolve problema aceea curioasă și poate chiar groaznică.

Se opri din vorbă, ca să dea cuvintelor ce urmau o mai mare prestanță:

— Vorbesc de dispariția domnului George Ravini, un musafir al meu, care a părăsit casa ieri dimineață la cinci și a fost zărit mergând spre Siltbury?

— Cine l-a văzut? întrebă Reeder.

— Un locuitor din Siltbury, al cărui nume l-am uitat. Sau, mai bine-zis, nici nu am știut cum îl cheamă. L-am întâlnit când m-am dus în oraș.

Se aplecă peste masa de scris și se uită la Reeder ca o cucuvea:

— Așa-i că ai venit pentru Ravini? Nu e nevoie să-mi răspunzi: știu că ai venit pentru asta!... Nu ne putem aștepta, bineînțeles, ca dumneata să fii indiscret. Așa-i că am dreptate?... Știu că așa e.

Domnul Reeder nu era de aceeași părere. Făcea impresia că nu era dispus să vorbească. În alte împrejurări domnul Daver ar fi observat mai bine și ar fi ținut seama de această rezervă a domnului Reeder, dar acum continuă:

— N-aș dori ca Larmes Keep să fie amestecat într-un scandal, spuse el, și sper că pot conta pe discreția dumitale. Singurul lucru care mă lovește pe mine direct e faptul că Ravini a plecat fără să-și plătească datoria. Asta poate să fie o latură mică și neimportantă a chestiunii, care poate să se dezvolte și să devină un caz extraordinar. Înțelegeți punctul meu de vedere? Bineînțeles că mă înțelegi.

Făcu o mică pauză. Apoi, începu domnul Reeder să vorbească.

— Cinci fără un sfert, spuse el gânditor, ca și cum ar fi vorbit cu sine însuși; era încă întuneric, nu-i așa?

— Se poate să fi început să se lumineze de ziuă.

— Ravini s-a dus la Siltbury? Cu bagajul?

— Da.

— Pot să vizitez camera lui?

Domnul Daver sări de pe scaun.

— M-am așteptat la aceasta. E natural să vrei să-i vezi camera. Poftește cu mine?

Domnul Reeder îl urmă prin holul hotelului, în care nu se găsea decât musafirul cu aspect milităresc și care îi aruncă o privire piezișă, când trecu pe lângă el. Daver o luase înainte pe scara lată, pe când Reeder rămase la capătul acesteia, studiind un perete.

— Foarte interesant!

Pe Reeder îl interesau lucrurile cele mai imposibile, în cazul de față, obiectul era o casă de bani mare. Mai mare de cum văzuse el vreodată la o întreprindere particulară. Casa de bani avea o înălțime de șase picioare și lată de trei picioare. Era montată sub prima treaptă a scării.

— Ce? întrebă Daver, întorcându-se cu fața spre el.

Văzând obiectul interesului lui Reeder surâse.

— Ah... casa mea de bani? Am o mulțime de documente rare și de valoare, pe care le păstrez aici. După cum vezi, e un model francez. Vrei să spui că e prea mare pentru căsuța mea? Trebuie să-ți dau dreptate. Câteodată însă avem musafiri bogați. Aici păstrăm giuvaeruri și altele. Doar cineva foarte iscusit, poate deschide casa asta de bani, și totuși, cu o cheiță mică pot...

Scoase din buzunar un lanț de care atârnavă mai multe chei, introduse una într-o deschizătură foarte îngustă, învârti mânerul și deschise încet ușa grea a casei de bani.

Domnul Reeder se uită curios în interiorul ei. Ușile erau extraordinar de groase. O pârghie din oțel avea probabil menirea să susțină și să întărească broasca. Reeder observă toate acestea cu o singură privire. Dar mai observă și altceva. Pardoseala emailată în alb era de o culoare mai deschisă decât pereții casei de valori. Numai un om cu spiritul de observație atât de dezvoltat ca al lui J. G. Reeder, putea să bage în seamă indiciul acela. Dar pârghia de oțel dinapoia broaștei? Domnul Reeder știa o grămadă de lucruri despre casele de bani.

— O păstrătoare de comori! Îți lasă impresia că ești om bogat! exclamă domnul Daver, după ce încuiase iar tezaurul. Din punct de vedere psihologic, ușor de înțeles, nu-i așa, domnule Reeder?

Scara ducea spre coridor larg. Domnul Daver se opri în fața ușii cu nr. 7 și o deschise.

— Aceasta e odaia dumată, explică el. Am avut impresia, care era aproape certitudine, că vizita dumată e întrucâtva în legătură cu dispariția domnului Ravini, care ne-a părăsit fără să-și achite cazarea. Râse pe înfundate, dar se scuză însă imediat. Iartă-mă, te rog, că revin tot mereu asupra aceluiași subiect, dar tocmai asta m-a indispus cel mai mult.

Domnul Reeder își urmă gazda în cameră. Încăperea avea pereții tapisați de sus până jos și era foarte luxos mobilată. Fiecare piesă ar fi provocat admirația oricui ar fi văzut-o. Patul cu baldachin era de pe timpul regelui Iacob, covorul era un Teheran veritabil, iar măsuța de toaletă cu scaunul ei erau de asemenea din timpul lui Iacob.

— Pe patul acesta a fost găsită pijamaua lui Ravini?

— Da, răspunse Daver cu un gest dramatic.

Reeder se uită la ferestre, din care una era deschisă. Se aplecă în afară, se uită în jos și făcu cunoștință cu împrejurimile. Putea zări în depărtare orașelul Siltbury, ale cărui lumini tocmai începeau să se aprindă; vederea către drumul spre Siltbury era obturată de o cunună de pomi. La stânga putea să vadă șoseaua pe care venise el. Domnul Reeder părăsi camera și studie coridorul.

— Ai o casă splendidă, domnule Daver.

— Îți place? Și eu m-am gândit la asta, exclamă domnul Daver extaziat. Da, e o proprietate foarte frumoasă. Dumitale poate să ți se pară că am degradat-o făcând din ea o pensiune, dar presupun că tânăra noastră prietenă ți-a povestit că aceasta e una dintre pasiunile mele. Urăsc singurătatea, dar îmi este foarte neplăcut să leg prietenii noi. Situația mea aici e ciudată și *sui generis*: pot să-mi aleg musafirii cum vreau.

Domnul Reeder privea în gol.

— Ai avut vreodată un musafir cu numele de Holden?

Domnul Daver răspunse că nu.

— Sau pe unul Willington? Doi prieteni de-ai mei, care au fost acum vreo opt luni pe aici?

— Nu, răspunse domnul Daver fără să ezite. Eu nu uit niciodată numele cuiva. Poți cerceta registrul de vizitatori din ultimii doisprezece ani - oricând îți convine. Jena domnului Daver era comică. Nu s-ar putea ca acești doi domni să fi venit aici sub un alt nume decât al lor? Nu? Sunt convins că n-a fost cazul!

În timp ce Daver vorbea, o ușă la capătul celălalt al coridorului se deschisese și se închisese subit. Domnul Reeder însă, care vedea totul, zărise umbra unei figuri, înainte ca ușa să se fi închis.

— A cui e camera aceea?

De data asta, domnul Daver se jena într-adevăr.

— Sunt încăperile mele, spuse el cu voce răgușită. Persoana care a deschis ușa era doamna Burton, care a suferit mult la viața ei.

— Toată viața e plină de necazuri și griji, fu răspunsul cam uzat al domnului Reeder, răspuns căruia domnul Daver îi acordă un clătinat trist din cap.

Reeder avea însă ochi foarte buni și, deși nu o văzuse până acum pe doamna Burton, era totuși absolut sigur că fața aceea drăguță, pe care o zărise numai o clipă, nu aparținea unui „suflet amărât”, care suferise deja multe necazuri.

În timp ce se îmbrăca pentru masa de seară, nu-și putea ascunde mirarea, de ce Olga Crewe nu voia să fie văzută și de ce ieșise din camerele proprietarului.

Se căznea să-și înnoade cravata, când domnul Daver, care-și luase singur rolul unui adjutant personal al musafirului, bătu la ușă și îl întrebă dacă poate să intre. Era cam fără suflu, și ținea în mână mai multe extrase din ziare.

— M-ai întrebat adineauri de doi domni, Willington și Holden, numele acestea mi se păreau cunoscute. Aveam sentimentul chinuitor că-i cunosc, fără însă a-i cunoaște. Înțelegi ce vreau să spun, dragă domnule Reeder? Și apoi mi-am amintit de una, alta. Citisem numele lor în ziare, spuse el, agitănd hârtiile.

Domnul Reeder se uită în oglindă și își aranjă cravata.

— Aici? În ziare? repetă el mecanic, întorcându-se spre Daver și luându-i fițuicile din mână.

— După cum probabil știi, domnule Reeder, sunt puținel un elev al marelui Lombroso și al celorlalți criminaliști celebri, care au ridicat studiul anormalului la știință. Fără să vrea, domnișoara Belman mi-a îndrumat gândurile spre banda lui Flack și așa am putut aduna în ultimele două zile o mulțime de amănunte despre acești răufăcători. Între aceștia se numără Holden și Willington. Erau doi detectivi ce îl căutau pe Flack și care au dispărut.

— Acum, când chestiunea aceasta îmi revine din ce în ce mai mult în memorie, îmi amintesc foarte bine circumstanțele dispariției lor. A mai fost și un al treilea, care de asemenea a dispărut fără urmă.

Domnul Reeder dădu din cap în semn de aprobare.

— Ah, îți amintești așadar! strigă Daver triumfând. Bineînțeles că îți amintești! Era unul numit Biggerthorpe, un avocat, care într-o zi a fost chemat undeva și n-a mai dat semne de viață. Îmi dai voie să adaug - și surâse bine dispus - că domnul Biggerthorpe nu a locuit niciodată aici? De ce ai presupune că a locuit aici?

— Dar nici nu mi-a trecut prin gând așa ceva. Domnul Reeder vindea blândețe contra bunătate. Biggerthorpe? îl uitasem cu totul. El ar fi fost un martor important contra lui Flack, dacă l-am fi prins... hm! Dumneata studiezi criminologia și pe criminali domnule Daver?

— Cu modestie, răspunse domnul Daver și toată ținuta sa arăta aceasta.

Și apoi, coborând vocea la un șoptit:

— Pot să-ți spun ceva, domnule Reeder?

— Poți să-mi povestești ce vrei, îi răspunse musafirul, încheindu-și vesta. Azi am tocmai o bună dispoziție pentru basme. În această atmosferă admirabilă, în mijlocul acestor împrejurimi încântătoare, aș prefera... hm... basme, sau mai bine povești cu stafii. Spune-mi, te rog, aici în Larmes Keep nu aveți vreo stafie? Stafiele sunt o specialitate deosebită... hm... mai mulți strigoi, ca oricare alt reprezentant al legii. Am intenția să scriu, ocazional, o capodoperă cu privire la acest subiect. „Strigoi pe care i-am văzut” sau „Vademecum prin lumea strigoilor” în șaiszeci și trei de volume. Ce voiai să spui?

— Voiam să spun, răspunse domnul Daver, că, după mine unul, Flack în persoană a locuit odată aici. N-am amintit acest fapt față de domnișoara Belman, dar sunt ferm convins, că nu mă înșel. Acum șapte ani, într-o seară pe la zece, a sosit un bărbat cu barba căruntă, cu fața suptă, care a solicitat o cameră. Avea multe parale la el, dar nu lucrul acesta m-a impresionat. În alte împrejurări, i-aș fi cerut să se anunțe prin scris. Era însă târziu, ninge și era frig, astfel că n-am avut sufletul să gonesc un bătrân din fața ușii mele.

— Cât timp a locuit aici și de ce crezi că a fost Flack?

— Pentru că - domnul Daver coborî într-atât vocea, încât abia se mai auzea ce spune - a dispărut la fel ca și domnul Ravini: în zorii zilei, fără să-și fi plătit nota, și uitându-și aici pijamaua.

Reeder întoarse încet de tot capul și-l scrută pe Daver de sus până jos.

— Ceea ce-mi istorisești acum intră în categoria poveștilor umoristice și mie îmi este prea tare foame, ca să râd, îi spuse el liniștit. La ce oră se ia masa?

Chiar în momentul acela sună gongul, anunțând cina.

De obicei, domnișoara Belman lua masa în același timp cu ceilalți, însă la o altă masă. Se roși ca focul și păru foarte jenată, când îl văzu pe Reeder apropiindu-se de masa ei, luându-și un scaun și dând dispoziție să i se servească acolo mâncarea. Ceilalți trei musafiri sedeau fiecare la alte mese separate.

— Niște oameni amărâți! se exprimă domnul Reeder, desfăcându-și șervetul și privind prin sală.

— Ce părere ai despre domnul Daver?

J. G. Reeder surâse cu blândețe.

— E un tip glumeț!

Margaret râse.

— Ai aflat ceva despre Ravini?

Reeder clătină din cap.

— Am vorbit cu portarul, care îmi face impresia unui om cinstit și sincer. Mi-a povestit că în dimineața când a dispărut Ravini a găsit ușa de la intrare neîncuiată și zăvorul netras.

— Portarul are spirit de observație. Cine e doamna Burton? întrebă el apoi, pe neașteptate.

— Menajera. Margaret surâse și clătină din cap. E o femeie simplă, care-și petrece timpul cu lamentări asupra timpurilor bune, pe care ar trebui să le petreacă acum, în loc să fie „îngropată de vie” aici. Astea sunt propriile ei vorbe.

Domnul Reeder își potrivea cuțitul și furculița,

— Doamne Sfinte! exclamă el compătimator. E probabil o femeie care a văzut și timpuri mai bune.

Margaret râse din nou.

— După mine, una, n-a avut niciodată așa un trai ca acum. Femeia asta e cam ordinară și foarte incultă. Deconturile ei sunt lucruri groaznice! Dar, serios vorbind, trebuie că a trăit bine cândva. Prima seară, când am venit, m-am dus în camera ei ca s-o întreb ceva despre o factură pe care nu o înțelegem. Bineînțeles timp pierdut, căci pentru ea registrele sunt mistere. Am găsit-o șezând la masă și contemplându-și mâinile.

— Mâinile?

— Da, răspuse Margaret. Purta niște inele splendide, cum nu ți le poți imagina.

Margaret era pe deplin mulțumită de impresia pe care vorbele ei o făceau asupra domnului Reeder, căruia îi scăpă cuțitul și furculița din mână, de mirat ce era.

— Inele?

— Diamante și smaralde enorme. Mi se tăiase respirația. În momentul în care a văzut surpriza mea, și-a ascuns mâinile la spate și mi-a povestit a doua zi un basm, că giuvaerurile acelea erau niște cadouri ale unei actrițe, care locuise odată aici și că nu aveau nicio valoare.

— Așadar, fleacuri? opină domnul Reeder, clătinând din cap într-un mod special, care însemna la el dispoziție bună și veselie.

După masă trimise să-l cheme pe domnul Daver, spre a-i spune că are o grămadă de lucruri de scris și că îi trebuie o masă și alte lucruri. Margaret se miră că îl cheamă pe Daver pentru acest lucru, căci procurarea celor necesare era una dintre atribuțiile ei. Nu putea decât să presupună ca Reeder nu știa aceasta.

— Dumneata, domnule Reeder, ești un mare scriitor! exclamă domnul Daver, izbucnind în râs de propria sa glumă. Nici eu nu sunt fericit, decât atunci când țin un toc în mână. Povestește-mi te rog - asta mă interesează enorm -, când poți lucra mai bine: dimineața sau seara? Personal, n-am rezolvat încă problema asta spre marea mea dezamăgire.

— Eu scriu începând de acum și până la ora două, răspuse Reeder uitându-se la ceas. E un obicei pe care îl am de mulți ani. De la nouă la două, sunt orele mele de lucru. Fumez o țigară, beau un pahar cu lapte - nu vrei să fii atât de amabil și să dai ordin să mi se aducă unul sus în cameră? - și de la două mă culc și dorm până la nouă dimineața.

Margaret asculta cu gura căscată. Nu era obișnuită să-l audă pe Reeder vorbind despre afacerile și obiceiurile sale particulare. Nu întâlnise încă om mai rezervat ca Reeder în ceea ce privea chestiunile personale. Poate că îl cuprinsese o stare de spirit de vacanță. În tot cazul, găsea că arată în acea seară mult mai tânăr ca altădată.

Margaret se duse să-i comunice doamnei Burton dorințele musafirului. Aceasta ascultă, strâmbând din nas.

— Lapte? Are dreptate să ceară lapte! Arată ca unul care bea lapte! Dar nu trebuie să-i fie frică.

— Dar de ce să-i fie frică? întrebă Margaret pe un ton înțepat.

Dar tonul n-o impresionează defel pe doamna Burton.

— Nimănui nu-i sunt dragi detectivii, care cotrobăie prin toată casa, nu-i așa, domnișoară Belman? Și ăsta mai ales nici nu seamănă cu detectivii, așa cum mi-i închipuiam eu.

— Dar cine ți-a spus că e detectiv?

Doamna Burton se uită o clipă pe sub pleoapele grele la tânăra fată și întoarce apoi capul în direcția camerei domnului Daver.

— El mi-a spus-o. Detectiv! Și eu trebuie să stau aici și să muncesc de dimineața până seara, în loc să locuiesc la Paris și să joc acolo un rol important. Sau în altă parte, unde se trăiește bine, cu servitori, care să mă servească pe mine, în loc ca eu să servesc pe alții. Îți vine să înnebunești!

A doua oară de când se afla la Larmes Keep, Margaret era martora unei izbucniri de nemulțumire și supărare a doamnei Burton. Margaret avea impresia că femeia aceea trecută căuta orice ocazie ca să i se destăinuie. Margaret nu avea nimic comun cu femeia aceea de rând, mărginită ca spirit. Afară de aceasta, niciuna nu avea interesul să niveleze diferența ce exista între ele. Doamna Burton era o ființă slabă de suflet și de caracter. Totdeauna avea lacrimi în ochi și în glas. Dispoziția sufletească era încontinuu influențată de plângerile ei ciudate contra lumii întregi.

— Mă tratează aici ca și când aș fi gunoi, se plânse cu vocea reținută și tremurând de necaz, și mai rău mă tratează ea. Am întrebat-o acum, de curând, dacă nu vrea să bea un ceai la mine în cameră. Ce crezi că mi-a răspuns?

— Despre cine vorbești? întrebă Margaret curioasă.

— Nu vorbesc despre nimeni în particular. Ai spus că vrea lapte? Am să-i duc singură un pahar sus.

Reeder se lupta tocmai cu haina de casă, pe care voia s-o îmbrace, când doamna Burton îi aduse laptele. Un servitor pregătise deja toc, cerneală și hârtie. Pe masă se mai aflau două volume în manuscris, care justificau activitatea literară a domnului Reeder.

Luând din mâna d-nei Burton tava cu paharul de lapte, începu o conversație:

— Locuiți într-o casă splendidă. Sunteți de mult aici?

— De câțiva ani, răspunse, după care se îndreptă spre ușă, ca să plece; ezită însă.

Domnul Reeder cunoștea aceste simptome. Chiar dacă era discretă din fire, tot îi plăcea să vorbească uneori și dorea să aibă pe cineva cu care se poate discuta banalități, care formau partea principală a conversațiilor ei.

— Hm, domnule, nu avem niciodată mulți musafiri. Domnul Daver îi alege pe sprânceană.

— Foarte cuminte din partea lui. Dar unde e camera sa?

Doamna Burton ieși pe coridor și îi arătă ușa,

— Ah, da, spuse Reeder, îmi amintesc acum că mi-a arătat-o. De altfel, te-am văzut astă seară ieșind de acolo.

— Vă înșelați, eu nu intru niciodată în camera lui. Poate că ați... dar se opri, și, după o mică pauză, adăugă: văzut pe altcineva. Lucrați târziu?

Domnul Reeder repetă în amănunt planurile sale de noapte.

— Mi-ați face un serviciu, dacă i-ați spune domnului Daver că nu vreau să fiu deranjat. Munca mea intelectuală progresează încet și orice deviere de la gândurile mele e extrem

de neplăcută, îi spuse detectivul, închizând ușa după ea.

Așteptă apoi câțva timp, până ce doamna Burton coborî scara, și încuie ușa, trăgând și zăvorul. Trase perdelele, împinse biroul spre fereastră, deschise ambele volume și le așeză astfel, încât formau un fel de paravan, care împiedica lumina să cadă pe pat. După aceea se îmbracă cu o pijama, se întinse, iar după cinci minute dormea dus.

Margaret avusese intenția să trimită pe la unsprezece pe cineva la el sus, ca să-l întrebe dacă are nevoie de ceva, se răzgândise însă.

Exact la ora două se trezi, se așeză la marginea patului și clipi din ochi, uitându-se la lumina lămpii. Deschise apoi unul din geamantane, scoase din el o cutiuță mică de lemn și din ea o lampă cu spirt, precum și cele necesare pentru a-și prepara un ceai. Apoi făcu o baie rece, iar când reveni complet îmbrăcat în dormitor, găsi apa fierbând.

Domnul Reeder era un om nu numai foarte metodic, dar și foarte prevăzător. Toată viața avusese eroare de lapte. Avea obiceiul să se plimbe dis-de-dimineață prin cartierele mărginașe ale Londrei și să se uite la câștile sau la sticlele cu lapte, care atârnavă de clanțele ușilor sau așezate lângă uși. Se gândea la posibilitățile enorme de omucidere în masă, pe care această formă neglijentă a furnizării laptelui o oferea indivizilor cu predispoziții criminale. Făcuse odată un calcul, că un ucigaș isteț, care ar lucra sistematic, ar putea decima populația Londrei într-o lună.

Își bău ceaiul fără lapte, ronțăi un biscuit, împachetă la loc ustensilele, scoase din geamantan o pereche de pantofi de pânză cu tălpile groase și îi puse în picioare. Mai scoase din geamantan un baston de cauciuc, care în mâna unui om îndemânatic era o armă tot atât de temută ca și un cuțit, și-l ascunse în buzunar. Revolverul Browning pe care puse apoi mâna, nu-i plăcea deloc, căci valoarea armelor de foc i se părea dubioasă, în afară de cazurile speciale.

Ultimul obiect pe care-l scoase, era un baston din bambus, care conținea în el un al doilea baston. Totul era de fapt un instrument de pescuit. La capătul bastonului subțire era fixată o bucată de sârmă, în care înțepeni o mică lanternă; aranjă totul cu multă grijă în așa fel, ca o apăsare pe micul buton să aprindă lanterna.

Se mai uită o dată prin cameră și stinse apoi lumina.

Dacă ar fi fost ziua, domnul Reeder ar fi părut o figură comică, așa cum ședea cu picioarele încrucișate pe marginea patului, cu undița rezemată de tăblie. Din când în când mișca undița încoace și încolo.

Reeder era acum complet treaz. Auzul său era concentrat asupra deosebirii zgomotelor abia perceptibile noaptea - fâșâitul frunzelor, adierea slabă a vântului - și sunetele, care nu puteau proveni decât de la o activitate omenească.

Șezu așa mai bine de o jumătate de ceas, mișcând din când în când undița încolo și încoace. Subit, simți un curent de aer rece provenind dinspre ușă. Nu auzise niciun sunet, nici cel mai mic zgomot, dar știa că ușa era larg deschisă.

Retrase încet undița până aproape de pat și o îndreptă apoi în direcția ușii. Vârful undiței nu atinse niciun obstacol. Reeder își ținu respirația și ascultă. Coridorul era acoperit cu covorașe groase. Nu se aștepta, bineînțeles, să audă pași omenești, însă oamenii trebuie să respire, reflectă domnul Reeder. □i e foarte greu ca un om să respire fără zgomot. Se gândi că, pentru o camera în care doarme un om, era prea multă liniște și apucă să scoată din gâtjele sunetele obișnuite unui om aflat în primul stadiu al somnului.

În acel moment, capătul undiței fu atins și undița dată la o parte. Domnul Reeder apăsă pe buton și lumina care țâșni din lanternă desenă un cerc luminos pe peretele din fața ușii

coridorului.

Ușa era deschisă, dar nu se vedea nimeni.

Pe Reeder îl trecu un fior rece, cu toți nervii de oțel ce-i avea. Cineva era acolo... stătea ascuns... și îl aștepta să iasă din cameră. Reeder întinse undița afară din cameră.

Поч!!!

Undița fu lovită cu ceva tare și ruptă în două.

Lanternă căzu la pământ, cu lentila în sus, continuând să lumineze tavanul coridorului. În clipa următoare Reeder sări din pat și aproape zbură să vadă ce se petrece afară.

Liniște de mormânt... Jos în hol, ceasul care ticăia monoton, bătu de trei ori.

Reeder avu impresia unei viziuni: un... obraz slab, alb, buze subțiri deschise într-un rânjet sardonice, o chelie înconjurată de o coroană de păr cărunt, sălbatic, o mână cu degetele ca ghearele care se întindeau spre lanternă...

Să întrebuințeze Browningul sau bastonul de cauciuc?

Reeder se hotărî pentru acesta din urmă și, când ghearele acelea apucară lanternă, sări la atac și lovi cu putere. Auzi un suflu ca al unui animal sălbatic, apoi lanternă se stinse.

Coridorul zăcea acum în întuneric. Reeder mai lovi încă o dată, cu atâta putere încât își pierdu echilibrul; căzu în genunchi și scăpă bastonul de cauciuc din mână. Nu nimerise dar, întinzând brațul, apucă un braț străin... Cu o smucitură puternică, îl trase pe posesorul brațului străin în camera lui și aprinse lumina.

Mâna îi era încheștată pe un braț rotund, moale, învăluit într-o mânecă de mătase. Când se făcu lumină în cameră, ochii săi priveau fața palidă a domnișoarei Olga Crewe.

CAPITOLUL X

O clipă se priviră unul pe celălalt. Ea zăpăcită, el contrariat. Olga Crewe!

Apoi observă că tot o mai ținea de mână și-i dădu drumul.

— Îmi pare rău, murmură Reeder. Ce cauți dumneata aici?

Buzele fetei tremurau. Încercă să vorbească, dar nu putu scoate o vorbă. Apoi își stăpâni încetul cu încetul cumpățul și începu să vorbească.

— Am... auzit... zgomot pe coridor, și am ieșit... mă speriasem...

Își freca mecanic brațul și Reeder văzu pata roșie provocată de strânsoarea sa. Era de mirare că nu-i frânsese brațul!

— S-a... întâmplat... ceva?

Fiecare cuvânt îi ieșea cu greu din gura-i încheștată. Se părea că era nevoită să formeze și să aranjeze silabele, ca să le poată da un sunet inteligibil.

— Unde e comutatorul din coridor? întrebă Reeder, care începu să gândească practic și să nu îl mai intereseze brațul ei.

— În fața camerei mele.

— Du-te și aprinde lumina! îi porunci el.

Olga ascultă, supusă.

Reeder ieși din cameră, abia după ce coridorul fu luminat. Browningul, ce-l ținea în mână, dovedea că nu era încă prea sigur de sine.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Olga din nou. Își recăstigase stăpânirea de sine. Fața sa începu să se coloreze, dar privirea ei parcă avea încă viziuni.

— Ai văzut ceva pe coridor? întrebă Reeder.

— Nu. N-am văzut nimic; absolut nimic. Am auzit zgomot și am ieșit afară.

Mințea. Dar Reeder nu-și dădu osteneala să i-o spună. Olga avusese timp suficient să-și pună pantofii și să îmbrace kimonoul, dar totul nu durase mai mult de câteva secunde. Afară de aceasta, Reeder nu auzise deschizându-se ușa camerei ei. Concluzia era, deci, că ușa a fost tot timpul deschisă și că fusese martoră, văzând sau auzind tot ce se întâmplase. Reeder își luă bastonul de cauciuc căzut jos și reveni la ea. Olga stătea sprijinită de ușa și își freca brațul. Ea privea în gol, parcă zăbind ceva, dar Reeder se convinsese că nu era nimeni.

— Mi-ai provocat durere, spuse ea cu simplitate.

— Adevărat? Îmi pare rău!

Pata de pe braț se colorase în albastru, luând conturul unei vânătăi de toată frumusețea. De felul său, domnul Reeder era un om simțitor. Dar în acele momente, puțin îi păsa de suferința femeii, căreia îi spuse:

— E mai bine să te culci din nou. Coșmarul meu a trecut. Sper că și al dumitale va trece tot atât de repede, ceea ce m-ar mira însă. Visul meu urât a durat numai o clipă, al dumitale o să dureze, dacă nu mă înșel, toată viața...

Privirea ochilor ei negri nu îl slăbeau o clipă, pe când vorbea.

— Cred că a fost un vis urât, spuse Olga. O să dureze toată viața?... Mă tem că ai dreptate.

Cu o înclinare a capului se întoarse, intră în camera ei și Reeder auzi cum încuie ușa odăii, învârtind cheia de două ori și trăgând zăvorul.

Domnul Reeder se duse în camera sa, își luă un scaun și se așeză de cealaltă parte a patului. Nici nu se gândea să închidă ușa camerei sale. Atâta timp cât lumina ardea în coridor și camera sa zăcea în întuneric, nu trebuia să se teamă că visul său urât se va repeta.

Bastonul de cauciuc fusese o greșeală și regretă repulsia pe care o nutrea față de armele de foc. Depuse revolverul pe pat, în apropiere. Pentru cazul că visul s-ar fi repetat...

Auzii voci!

Zgomotul unei convorbiri șoptite și sunete furioase. Nu pe coridor, ci jos în hol. Se strecură în vârful picioarelor la ușă și ascultă.

Cineva râdea pe înfundate. Un râs straniu, care făcea să-ți înghețe sângele în vene. Apoi auzi o cheie învârtindu-se, o ușă deschizându-se, apoi o voce întrebând: „Cine e acolo?”

Era Margaret. Reeder își aminti că odaia ei se afla de-a dreptul în fața scării. Băgă în buzunar revolverul și ieși în coridor. Margaret se uita în jos, în întuneric. Șoaptele încetaseră. Observându-l pe Reeder, se întoarse spre el.

— Ce s-a întâmplat? Cine a aprins lumina în coridor? Am auzit șoapte jos, în hol.

— Eu am fost.

Altădată, surâsul lui ar fi liniștit-o, dar acum se speriasse și îi era teamă. Simțea impulsul de a se agăța de el ca să plângă.

— S-a întâmplat ceva. Ascultam, culcată în pat, dar n-am avut curajul să mă ridic. Mi-e frică, domnule Reeder!...

Bărbatul îi făcu semn să vină lângă el și cum ea îl ascultă mirată, se strecură pe lângă ea și îi luă locul în capul scărilor. Margaret îl văzu aplecându-se și cercetând terenul, la lumina lanternei de buzunar.

— Nu e nimeni, spuse el.

— Dar a fost cineva, insistă fata. Și am auzit pe cineva umblând în momentul când ai aprins lumina.

— Poate că a fost doamna Burton, presupuse el. Mi s-a părut că i-am auzit glasul.

Și acum apărură un al treilea pe scenă, domnul Daver, la capătul coridorului, îmbrăcat cu un halat închis până sub bărbie.

— Ce s-a întâmplat, domnișoară Belman? Nu-mi spune că a încercat să intre prin fereastra dumată! Tare mă tem că îmi vei povesti tocmai lucrul acesta! Vai de mine, dacă ar trebui să se întâmple așa ceva!...

— Dar, de fapt, despre ce e vorba? interveni detectivul.

— Nu știu. Am însă sentimentul neplăcut că cineva a încercat să intre în casă, răspunse domnul Daver, foarte iritat.

— Am auzit cum cineva încerca mânerul ferestrei și m-am uitat afară. Aș putea să jur că... am văzut pe cineva sau ceva... Ce groaznic că așa ceva s-a petrecut aici! Îmi vine să chem poliția!

— O idee splendidă! murmură domnul Reeder, care își recăpătase subit „eul” său supus și politicos. Dormeau desigur, când ai auzit zgomotul?

Domnul Daver ezită.

— N-am dormit cu adevărat. Știi, așa, între somn și trezie. Nu știu pentru ce am fost toată noaptea neliniștit.

Își duse mâna la gât, cu care ocazie halatul se desfăcu o clipă. O clipă numai, dar suficientă ca Reeder să vadă.

— Probabil că neliniștea dumată se datorează faptului - spuse el blând - că ai uitat să-ți scoți gulerul și cravata. Nici nu-mi pot imagina ceva mai incomod.

Domnul Daver făcu o mutră plouată.

— M-am îmbrăcat cam în grabă... începu el...

— E mai bine, dacă te dezbraci tot atât de iute, îi tăie Reeder glumeț vorba. Știi că oamenii care se culcă cu gulerul tare la gât, pot din întâmplare să se stranguleze singuri. Și atunci, e mare tristețe și durere în casa călăului păcălit... Probabil că hoțul acela ți-a salvat viața.

Domnul Daver voia să mai spună ceva, se răzgândi însă și se retrase în camera sa, trântind ușa după el.

Margaret se uita înfricoșată la Reeder.

— Ce înseamnă enigmele acestea? A fost într-adevăr un spărgător? Spune-mi te rog adevărul! Simt că înnebunesc, dacă nu aflu despre ce este vorba.

— Adevărul - spuse domnul Reeder, făcând un semn din ochii -, e cam așa cum bătrâiorul acela ciudat a spus-o. A fost cineva în casă, cineva care nu avea dreptul să fie aici. Cred însă că a plecat și că te poți culca liniștită.

Margaret se uită bănuitoare la el.

— Te culci și dumneata?

— Peste câteva minute, spuse Reeder vesel.

Margaret îi întinse mâna într-un elan impulsiv și Reeder o apucă cu ambele mâini.

— Îmi închipui că îngerul meu păzitor ar fi exact ca dumneata, surâse ea printre lacrimi.

— Îngeri păzitori cu barbete? De așa ceva n-am auzit încă în viața mea.

Reeder nu se putu stăpâni să nu-i servească fetei această împunsătură malițioasă și se bucură ca un copil mic, repetându-și gluma nevinovată în camera sa.

CAPITOLUL XI

Reeder închise ușa camerei sale, aprinse lumina și începu să cerceteze, să caute soluția problemei, în aparență de nerezolvat: cum de-a fost posibil să i se deschidă ușa. Știa precis că înainte de a se culca trăsesese zăvorul și încuiase și broasca. El, care văzuse destule în viața lui, era surprins că o broască de ușă poate lucra așa fără zgomot și că un zăvor se poate mișca atât de ușor, chiar dacă fuseseră unse de curând. Începu să cerceteze cu de-amănuntul și în scurt timp găsi o explicație foarte simplă a enigmei.

Ușa era confecționată din opt tăblii încrustate. Cea din jurul broaștei putea fi dată la o parte, printr-o simplă apăsare a unui buton, care declanșa o spirală minusculă. Astfel se deschidea un orificiu suficient de mare, ca să se poată introduce o mână, care să tragă zăvorul și să descuie broasca.

Descoperirea detectivului nu era nici ceva neobișnuit, nici înspăimântător, dar îl făcu să se întrebe dacă nu cumva și în camera domnișoarei Belman se putea pătrunde la fel de ușor.

Până să termine cercetările se făcuse ziuă de-a binelea. Trase perdelele la o parte, își luă un scaun, se așeză în fața ferestrei și admiră pe terenul din fața pensiunii.

Nu înțelegea două sau trei lucruri. Dacă Larmes Keep era într-adevăr cartierul general al bandeii lui Flack, atunci în ce calitate și din ce motiv fusese adusă aici Olga Crewe? Reeder o aprecia ca la douăzeci și patru de ani. Fusese în ultimii zece ani musafir continuu, dacă nu chiar locatară a pensiunii. Detectivului îi erau cunoscute obiceiurile criminalilor, ca să știe că nu întrebunțau copii în scopurile lor. Era convins că până seara nu se va mai întâmpla nimic. De aceea se culcă, trase plapuma peste cap și dormi până ce servitoarea îi aduse ceaiul.

Era o fată cu fața rotundă, grasă, trecută deja de prima tinerețe; vorbea cu un accent londonez neplăcut și avea caracterul insinuant al oamenilor care știu că fac parte din personalul indispensabil al unui menaj. Reeder își aminti că tot ea îl servea și la masă.

— Vai de mine, domnule, dar nici nu v-ați dezbrăcat, se miră ea.

— Eu mă dezbrac foarte rar, răspunse detectivul, ridicându-se ca să-și ia ceaiul în primire. E o muncă inutilă și pierdere de timp. Abia te-ai dezbrăcat, că și trebuie să te îmbraci la loc.

Fata îl privi mirată, dar bărbatul nici măcar nu surâdea măcar.

— Sunteți detectiv, nu-i așa? O știu toți în casă. De ce ați venit aici?

Domnul Reeder își putu permite un surâs enigmatic.

— Dragă domnișoară, n-am dreptul să divulg afacerile patronului dumitale.

— A trimis după dumneata? Asta-i bună!

El duse degetul la buze.

— Pentru candelabre? întrebă ea.

— Da.

— Tot mai crede că i le-a furat vreunul dintre noi?

Obrazul i se roșise ca focul și ochii îi luceau de furie. Reeder avea ocazia să cunoască unul din scandalurile pensiunii și nu avea nicio îndoială că servitoarea concura serios la titlul de vinovată.

— Ei bine, îi puteți spune din partea mea..., începu ea să vocifereze, dar Reeder o întrerupse, ridicând solemn mâna.

— Nu-mi spune nimic, consideră-mă ca pe un prieten al dumitale.

Când era bine dispus, domnul Reeder putea fi extrem de mucalit: calitate pe care numai foarte puțini i-o bănuiau. Afară de asta, avea tot interesul să afle cât mai multe asupra

menajului lui Daver și îl încerca impresia că servitoarea aceea furioasă, care fugi pe ușă afară, trântind-o cu zgomot în urma ei, ar fi putut să-i dezvăluie multe lucruri interesante. Dar nici în cele mai optimiste gânduri ale sale nu și-ar fi putut închipui că fata aceea avea în mâinile-i grosolane marele secret al casei Larmes Keep.

Domnul Reeder se decise să-l viziteze pe Daver. Era curios să afle adevărul referitor la candelabrele care lipseau. Ajuns la o ușă se opri, căci auzi voci iritate. Deodată, ușa fu deschisă brusc și o voce furioasă de femeie se auzi țipând.

— M-ai tratat foarte josnic. Asta e tot ce pot să-ți spun, domnule Daver! Cinci ani am lucrat ca o sclavă și n-am spus nimănui vreodată ceva despre afacerile dumitale! Și acum, chemi un detectiv ca să mă spioneze! Nu permit să mă tratezi ca pe o hoată! Dacă dumneata crezi că asta e bine și cinstit... pentru tot ce am făcut pentru dumneata și pentru că nu m-am băgat unde nu-mi fierbe oala... Da, da, știu ce vrei să spui... Am câștigat bine, dar aș fi câștigat și în altă parte tot atât... Am și eu mândria mea, ca și dumneata, domnule Daver... și găsesc nemernic procedeul dumitale... Plec de aici chiar azi, nu te teme!

Pe ușa deschisă se repezi afară tânăra servitoare, care trecu pe lângă Reeder fără măcar să-l observe, atât era de furioasă. Ușa fu închisă de către domnul Daver care, probabil, era tot atât de prost dispus ca și ea, (ceea ce se dovedi mai târziu o împrejurare foarte fericită). Detectivul consideră că nu i-ar fi de niciun folos să știe că a auzit „convorbirea” dintre cei doi, așa că se îndepără în vârful picioarelor.

Ieșind în grădină în bătaia razelor de soare părea dintre toți cei deranjați în noaptea trecută, cel mai vesel și mai puțin obosit. Se întâlni cu domnul Dean, preotul, și cu colonelul, care ducea un sac cu bastoane de golf, și ambii îi urară „bună dimineața”. Colonelul făcea impresia unui om bolnav, iar preotul se uită la el cu o privire urâtă.

În timp ce se plimba încolo și înapoi prin fața casei, cercetă fațada pe ascuns, însă foarte atent. Contururile fostei închisori se deslușeau încă precis și nici măcar ferestrele construite în epoca Tudorilor nu-i puteau atenua înfățișarea-i posomorâtă.

Trecând pe după colțul clădirii, ajunse la porțiunea de grădină care se afla în fața ferestrelor camerei sale. În depărtare se găseau niște boschete de rododendroni, care puteau fi de folos, dar în același timp și foarte periculoase.

Chiar deasupra ferestrelor sale se afla salonul. Lucrul acesta îi era lui Reeder foarte plăcut. Prefera, din experiență, o cameră situată deasupra unei încăperi accesibilă tuturor. Se înapoie pe același drum și ajunse la celălalt capăt al clădirii. Cele trei ferestre cu perdelele albe erau desigur ale camerelor lui Daver. Peretele de sub ferestre era negru și acoperit aproape în întregime cu viță sălbatică.

La intrarea în hotel o găsi pe Margaret, care stătea în ușă și căuta probabil pe cineva. Se apăra de lumina puternică a soarelui, ținând mâna streășină la ochi. Zărindu-l pe Reeder, se îndreptă spre el în grabă.

— Bine că te găsesc, spuse ea oftând ușurată. Mă întrebam unde ești - n-ai venit la dejun. N-am mai putut dormi o clipă, de când ne-am despărțit astă-noapte, îi spuse Margaret. Dar de fapt ce s-a întâmplat, domnule Reeder? A încercat într-adevăr cineva să intre în casă?

— A încercat și cred că a reușit, răspunse el cu prevedere. Furturi se întâmplă... chiar... hm... și în hoteluri... domnișoară Margaret... Nu știu, s-a anunțat poliția?

Lui Reeder i se părea că tânăra arăta destul de rău. Probabil că nu petrecuse restul nopții tot așa de liniștită ca el. Margaret clătină din cap.

— Nu știu. A telefonat toată dimineața. Mă dusesem spre odaia lui, dar ușa era încuiată; i-am auzit vocea. Dar de ce nu mi-ai povestit și mie despre cele întâmplate în noaptea când am plecat din Londra? Am citit azi dimineață în ziare!

— Întâmplare? Ce vrei să spui?

Detectivul nu pricepu nimic la început.

— Ah, vorbești de gluma aceea? Își reaminti el.

— Glumă? se supără Margaret.

— Criminalii au o concepție ciudată despre farse, spuse domnul Reeder degajat. Toată afacerea a fost... hm... o glumă pregătită cu îndemânare, ca să mă bage în sperieți. Dar eu sunt bine pregătit pentru asemenea surprize. Sunt probleme care ni se pun din când în când, ca să ni se testeze inteligența.

— Dar cine a fost atentatorul?

Privirea lui ocoli pajiștea liniștită.

— Iat-o și pe prietena noastră, spuse el deodată.

Margaret o zări pe Olga Crewe.

Purta o rochie cenușie croșetată și o pălărie mare, neagră, care îi umbrea fața. Nu se arătă jenată defel, salutându-i cu un surâs aproape ironic.

— Bună dimineața, domnule Reeder. Mi se pare că ne-am mai văzut azi-dimineață, zise ea bine dispusă, frecându-și brațul.

Detectivul se scuză pe îndelete, înainte ca domnișoara Crewe să continue:

— Nici nu știu cum s-a întâmplat.

Margaret Belman află abia acum ce se întâmplase, înainte ca ea să fi ieșit din cameră.

— N-aș fi crezut niciodată că ești atât de voinic! Ia privește?

Olga Crewe își suflecă mâneca și îi arătă o pată mare, neagră pe antebraț.

— I-ai arătat deja domnului Reeder toate frumusețile și raritățile noastre? întrebă domnișoara Crewe, cu un început de ironie în glas. Credeam, de altfel, că am să vă găsesc azi la baie.

— Nici nu știam că există așa ceva aici! remarcă domnul Reeder. Zău, după groaznica întâmplare de azi-noapte, această casă frumoasă... hm... mi-a procurat o senzație atât de lugubră, încât mă aștept să nu mă scald în nimic altceva, decât... hm... în sânge.

Aceste vorbe nu făcură o impresie prea bună asupra Olgăi, care închisese ochii; buzele îi tremurau.

— Ce lugubru! Hai să mergem, domnișoară Belman!

Lui Margaret nu-i plăcu tonul acela, care semăna mai mult a ordin. Se duse, totuși, cu ea. Câțiva pași mai încolo, Olga se opri.

— Trebuie să vezi fântâna! Te interesează clădirile vechi? întrebă Olga, arătând spre pădure.

— Mă pasionează mai mult obiectele contemporane și experiențele noi, răspunse Reeder, bine dispus. Și mă încântă în special cunoștințele noi.

— Atunci, ai să găsești aici partea cea mai atrăgătoare a vieții dumitale, domnule Reeder, spuse Olga, căci te întâlnești cu oameni pe care nu i-ai văzut încă niciodată în viață.

— Da. În casa asta sunt doi oameni, pe care nu i-am văzut încă, răspunse Reeder și tânăra se întoarse brusc spre el.

Bărbatul încreți fruntea.

Ajunseră între timp la fântână. Reeder citi inscripția de pe tăbliță, înainte să încerce cu piciorul scândura care acoperea deschizătura puțului.

— Fântâna e acoperită de mulți ani, explică Olga. Nu te atinge, adăugă ea în grabă, văzând că detectivul se apleacă și ridică o scândură, care semăna cu un chepeng, dezvelind o gaură pătrată.

Contrar tuturor așteptărilor, chepengul nu scârțâi deloc și nu făcu niciun fel de zgomot. Balamalele erau bine unse, iar în crăpături nu se afla nici urmă de praf. Bărbatul se aplecă și privi în fântână.

— Câte căruțe cu nisip și pietriș au fost necesare ca să se umple fântâna? întrebă el.

Margaret citi la rândul ei inscripția de pe tăbliță.

— Hm! mormăi bărbatul, căutând prin buzunare, de unde scoase o monedă pe care o lăsă să cadă în adâncime.

Ascultă un timp îndelungat, până ce auzi un sunet metalic slab venind de jos.

— Nouă secunde! Reeder o privi pe Olga. Dacă vei corela viteza cu care cade un corp oarecare cu viteza sunetului, vei afla cât de adâncă e gaura asta!

Se ridică, își șterse praful de pe genunchi și închise chepengul la loc.

— Se poate ca jos să fie stâncă, în niciun caz însă apă. Am să calculez cantitatea de nisip necesară ca să umple puțul. O să fie o ocupație foarte interesantă pentru cineva care în tinerețea sa a fost un fel de geniu matematic.

Olga Crewe se înapoie tăcută prin pădurice. Ajungând iar la luminiș spuse:

— Cred că e mai bine ca dumneata să-i arăți domnului Reeder restul curiozităților. Mă simt obosită.

Cu o ușoară înclinare a capului, se întoarse și se îndreptă spre casă.

— Roșul te poate transforma foarte bine - șopti el, ca pentru sine -, dar ca să-ți schimbi vocea, asta e foarte greu. Chiar cei mai buni actori dau greș în această direcție.

Margaret îl privi nedumerită.

— Vorbești cu mine?

— Nu, cu mine, răspunse el politicos. Un obicei urât al meu; mă tem că această apucătură are legătură cu înaintarea în vârstă.

— Dar domnișoara Crewe nu se fardează niciodată! Schimbă Margaret vorba.

— Cine se mai fardează la țară? Se întrebă domnul Reeder. Apoi, arătând cu vârful bastonului spre zidul despărțitor, întrebă: Unde duce drumul acesta? Ce e de partea cealaltă?

— Moarte grabnică! răspunse Margaret râzând.

Mai bine de un sfert de oră statură rezemați de balustradă și priviră în adâncime spre strandul îngust. Canalul, care ducea la peșteră, ațâța curiozitatea lui Reeder. O întrebă cât e de adânc.

— Ce romantic sună! Peșteri subterane! □i canalul e mai adânc decât celelalte de felul acesta. Trebuie neapărat să cercetez odată peștera asta. Cum pot ajunge acolo?

Privi în dreapta și-n stânga. Locul de baie se afla lângă o plajă mică și era închis deoparte de stâncile care intrau adânc în mare. Indică orizontul:

— La șaizeci de mile de aici e Franța!

Bărbatul avea obiceiul să schimbe subit conversația care nu-i mai convenea.

— Am să întreprind azi după masă un mic voiaj de explorare. Plimbarea îmi va face bine. Înapoindu-se spre casă, își aduse aminte de scăldat și o întrebă pe Margaret, dacă poate să vadă bazinul.

— De fapt, mă mir că domnul Daver nu l-a golit. Îl costă mult piscina asta. Am zărit ieri facturile uzinei. E enorm cât plătește pentru apă.

— Dar când a fost construită piscina?

— Tocmai asta e partea care surprinde cel mai mult. A fost clădită acum vreo doisprezece ani, într-un timp când nici nu se știa pe aici de piscine particulare.

Bazinul avea o formă triunghiulară. O parte era căptușită cu cărămizi și, după toate probabilitățile, lucrarea părea recentă. Părțile laterale și fundul erau formate din stânci naturale. O stâncă mai înaltă servea drept trambulină. Domnul Reeder ocoli piscina și privi apa. Adâncimea cea mai mare era în partea stâncoasă. Acolo rămase mai mult timp, contemplând și studiind centimetru cu centimetru fundul bazinului, unde se părea că există o adâncitură.

— Foarte interesant, spuse el în cele din urmă. Mă duc să-mi iau costumul de baie, pe care din fericire l-am adus cu mine.

— Nici n-am știut că ești și înotător.

— Simplu începător, ca în cele mai multe lucruri, răspunse Reeder cu modestie.

Se duse în odaia sa, se dezbracă și își puse costumul de baie, peste care îmbracă pardesiul. Olga Crewe plecase cu domnul Daver la Siltbury. Detectivul fu foarte mulțumit când zări automobilul hotelului dispărând într-un nor de praf.

Când își lepădă pardesiul pentru a intra în apă, purta o centură de care atârna un cuțit de vânatoare și o pungă impermeabilă, în care se afla una din multele lanterne pe care le avea de obicei la el. Ca toți oamenii, încercă mai întâi apa cu piciorul și se cutremură din tot corpul înainte de a se arunca. Nu pierdu nicio clipă, ci înotă spre fundul bazinului până la spărtura din stâncă, pe care o văzuse de sus.

Era înaltă de două picioare și lungă de opt. Reeder intră și se apucă cu mâinile de tavanul spărturii, ca să înainteze mai repede. Tavanul se termină brusc și, cum simți deasupra sa numai apă, își făcu vânt în sus. Se opri lângă o bucată de stâncă intrată în apă, desfăcu săculețul impermeabil de la centură și scoase lanterna. La lumina ei văzu că se află într-o încăpere cioplită de natură în stâncă. Încăperea avea un tavan lat, boltit. De fapt, se afla în interiorul stâncii, ce avea forma unui turn și care forma unul din capetele bazinului. La capătul celălalt al încăperii observă o spărtură de circa patru picioare înălțime și două picioare lățime, care era începutul unui coridor, ce ducea în jos. Reeder se aventurează în acest gang și constată că o parte din posibilitățile de întrebuințare erau făcute de oameni, într-o parte găsi chiar urme de lovituri de daltă, în altă parte semne neîndoielnice ale unor explozii. Se strecură prin canal spre bazin și de acolo la suprafață. Ajuns sus zări fața înspăimântată a Margaretei.

— Oh, domnule Reeder! bâigui ea. M-ai speriat. Am văzut cum ai sărit în apă, dar când am venit aici și am văzut bazinul gol, am crezut că m-am înșelat. Unde ai fost până acum? Doar n-ai putut sta atâta timp sub apă?

— Nu vrei să-mi dai pardesiul? întrebă bărbatul, jenat, și după ce se acoperi continuă solemn:

— M-am convins că la construirea bazinului s-a ținut seama exact de prescripțiile consiliului local.

Margaret îl ascultă înmărmurită.

— După cum știi, draga domnișoară Margaret, e foarte important ca teatrele să aibă ieșiri speciale pentru cazuri de pericol. Azi dimineață am inspectat deja două asemenea ieșiri, cred însă că pe cea mai interesantă n-am găsit-o încă. Ce mai tip! Nebunia și geniul sunt, într-adevăr, înrudite.

Detectivul luă singur dejunul și se părea că nimeni nu are mai puțin interes decât el

pentru comeseni. Cei doi jucători de golf se înapoiaseră și luau masa împreună. Domnișoara Crewe, care venise mai târziu și-l onorase cu un surâs, luase loc la o măsuță mică din fața lui.

E cam agitată, se gândi domnul Reeder. Asta e a doua oară că îi cade furculița din mână. Acum - acum o să se scoale și o să se așeze în altă parte. Aș vrea să știu, cum o să-și justifice purtarea.

Avu dreptate. Domnișoara Crewe chemă pe una din servitoare și îi spuse să-i mute tacâmul la altă masă, fără să se justifice.

Domnul Daver intră afectat în sufragerie, tocmai când domnul Reeder își curăța un măr.

— Bună dimineața, domnule. Ei, ai scăpat de coșmarul duminică? Se vede că ai scăpat! Un om ca dumneata, cu nervi de oțel... Personal, sunt cel mai mare laș care există și numai amintirea cuvântului „hoț” mă face să mă cutremur. N-ai să mă crezi dacă-ți spun, dar am avut azi-dimineață o ceartă cu o slujnică, iar când a plecat de la mine tremuram din tot corpul. Așa ceva nici nu te impresionează, așa-i?... Nu-mi spune, căci o văd! Domnișoara Belman mi-a povestit că ai încercat bazinul nostru. Ți-a plăcut?

— Nu vrei să iei loc și să bei o ceașcă cu cafea cu mine? îl întreabă Reeder politicos, dar Daver refuză.

— Nu, nu, am de lucru. Nici nu-ți poți închipui ce recunoscător sunt domnișoarei Belman, că m-a adus pe urma unuia din caracterele cele mai atragătoare ale timpului nostru. Ce tip! spuse domnul Daver, repetând fără să știe cuvintele lui Reeder. Am încercat să aflu antecedentele sale. Nu, mulțumesc, stau mai bine în picioare, tot trebuie să plec în câteva minute. Se cunoaște ceva precis din viața sa anterioară? A fost însurat?

Detectivul dădu din cap în semn de aprobare. Nu avea nicio idee dacă John Flack e însurat sau nu, dar momentul era foarte prielnic ca să lase să se presupună că știe mai multe... Nu era deloc pregătit să vadă ce reacție produse clătinatul său din cap. Gura individului cu obrazul galben se căscă larg.

— Însurat? își pierdu aproape vocea. Cine ți-a povestit că a fost însurat? Unde s-a căsătorit?

— Aceasta e o chestiune, răspunse oaspetele serios, despre care n-am voie să vorbesc.

— Însurat!

Domnul Daver își trecu mâna peste chelie, dar nu mai continuă discuția. Mai făcu unele observații banale asupra vremii și părăsi grăbit salonul.

Reeder se așeză comod în „Sala banchetelor” cu un ziar ilustrat în față, așteptând să se întâmple ceva mai curând sau mai târziu. Trecuse în revizie mintală tot personalul. Servitoarele care serveau la masă locuiau într-o căsuță mică, de partea orașului Siltbury. Personalul bărbătesc, inclusiv portarul, păreau oameni de treabă. Portarul era un fost soldat decorat; ajutorul său era un băiat tânăr din Siltbury și singurul care nu locuia în afara hotelului. Reeder nu aștepta nimic de la personalul feminin. Singura speranță era în servitoarea aceea furioasă, cu toate că și ea, probabil, nu va vorbi de altceva decât despre propria mâhnire.

De acolo de unde ședea, detectivul putea supraveghea toată grădina. La orele trei, colonelul, Sfinția Sa domnul Dean și Olga Crewe ieșiră pe poarta principală, după toate aparențele în drum spre Siltbury. Reeder sună și, spre satisfacția lui, servitoarea amărâtă fu aceea care apărură și căreia-i comandă ceaiul.

— E foarte plăcut aici, spuse el.

Răspunsul fetei fu mai mult o mormăitură.

— Cred, continuă domnul Reeder, uitându-se pe fereastră, că slujba de aici e dintre acelea după care aleargă toate fetele. Și li se rupe inima, dacă sunt nevoite s-o părăsească. Fata nu era însă de aceeași părere.

— Munca nu e grea și nici în sufragerie nu e mult de lucru și eu mă plictisesc aici. Înainte de a veni am fost într-un hotel mare. Îmi caut altă slujbă.

Fata admise că leafa era bună, dar avea un dor nespus după ceea ce ea numea „viață”. Afară de aceasta, nu își ascunsese preferința pentru musafirii de sex masculin.

— Așa-numita domnișoară Crewe are pretenții mai mari decât toți ceilalți musafiri laolaltă. Nu o înțeleg, acum vrea o cameră, acum alta. De ce nu poate să locuiască cu bărbatul ei, nu pricep.

— Cu cine? Domnul Reeder se uită surprins la ea. Poate că nu trăiesc bine împreună?!

— Dacă n-ar fi căsătoriți, aş putea înțelege toată secretomania asta. Dar să stea fiecare într-o cameră, iar când se întâlnesc să se poarte ca doi străini... Când începe înșelătoria..., mai bine lipsă!

— Și de când... hm... merge așa?

— Cam de vreo săptămână, răspunse fata îmbufnată. Știu că sunt soț și soție, căci am văzut actul lor de căsătorie. De șase ani sunt căsătoriți; actul îl păstrează ea în poșetă. Se uită bănuitor la Reeder.

— N-ar fi trebuit să vă povestesc toate astea. N-aș vrea să provoc nimănui neplăceri și nici nu sunt supărată pe ei, cu toate că m-au tratat mai rău ca pe un câine. Nimeni în afară de mine nu știe că sunt căsătoriți. Am fost doi ani camerista ei. Dar, dacă nu se poartă bine cu mine, atunci fac și eu la fel.

— Însurați de șase ani! Dumnezeule! exclamă domnul Reeder, apoi se uită la fată.

— Vrei să câștigi cincizeci de lire? întrebă el. Cincizeci de lire! Ți le dau, dacă îmi aduci actul de căsătorie, să-l văd și eu.

Fata se roși ca racul.

— Vrei să fii spioană! strigă ea. Nu vreau să-i provoc neplăceri, ți-am spus.

— Eu sunt detectiv, ripostă domnul Reeder, dar am să cercetez din ordinul registraturii generale dacă actul de căsătorie e legal. Bineînțeles că aş putea percheziționa camera tinerei doamne, ca să găsesc și singur actul de căsătorie, dar dacă dumneata vrei să mă ajuți și dacă cincizeci de lire te interesează...

Servitoarea ezita încă, neștiind ce să facă. La urmă îi spuse că vrea să încerce. Se înapoie după o jumătate de ceas, cu știrea că a căutat degeaba. Găsise plicul în care fusese păstrat actul, documentul însă dispăruse.

Domnul Reeder nu întrebă de numele soțului, fiind sigur că îl cunoaște. Îi adresează o altă întrebare servitoarei, care-i dădu răspunsul pe care îl aștepta.

— Un singur lucru aş vrea să știu: îți amintești de numele tatălui doamnei?

— John Crewe, comerciant, răspunse fata cu promptitudine. Pe mama o chema Hannah. A trebuit să jur pe sfânta scriptură că n-am să povestesc nimănui că știu că sunt însurați.

— Mai cunoaște cineva acest lucru? Parcă ai spus că nimeni, nu-i așa?

Servitoarea ezită din nou:

— Doamna Burton știe. Femeia asta știe totul.

— Mulțumesc, spuse domnul Reeder scoțând din buzunar două bancnote de cinci lire. Ce fel de meserie avea soțul? Nu-ți amintești?

Servitoarea strâmbă disprețuitor din nas.

— Secretar.

— Mulțumesc! repetă domnul Reeder încă o dată.
 După aceea comandă prin telefon un taxi pentru Siltbury.
 — Pleci undeva? îl întrebă Margaret, văzându-l că așteaptă la ieșire.
 — Vreau să cumpăr câteva cadouri pentru prietenii mei din Londra; una sau două untiere cu inscripții corespunzătoare, cred că ar fi ceea ce-mi trebuie.
 Automobilul nu-l duse la Siltbury, ci pe o șosea care mergea paralel cu țărmul mării și se termina într-un drum nisipos, din care automobilul nu putu fi scos decât foarte greu.
 — V-am spus de la început că pe drumul acesta nu ajungem nicăieri, se plângea șoferul supărat.
 — Atunci am ajuns acolo unde am vrut, răspunse clientul, ajutându-i din rășputeri să scoată mașina la șosea.
 Siltbury era un orașel care nu prea plăcea londonezilor. Strandul avea o plajă pietroasă, pe când musafirii ar fi preferat una nisipoasă.
 — Prin împrejurimi sunt mai multe locuri admirabile, pline cu un nisip fin unde să te tot tolănești. Din păcate e greu de ajuns la ele, îi explică șoferul.
 O luaseră pe drumul din stânga, care trebuia să-i aducă în oraș. Erau de vreo jumătate de oră pe drum, când domnul Reeder, care ședea lângă șofer, arătă spre niște peșteri mari, ce se aflau în dune, la dreapta sa.
 — Ah, acestea sunt carierele de piatră din Siltbury, explică șoferul. Acum nu se lucrează în ele. Sunt prea multe găuri acolo.
 — Găuri?
 — Da. Stâncile sunt ca un burete. Te poți rătăci foarte ușor prin peșterile de acolo. Bătrânul Kimpon le-a exploatat mulți ani, dar a pierdut toți banii. Acolo e o văgăună atât de mare, că poți intra cu un atelaj de patru cai! Acum vreo douăzeci de ani au încercat trei tineri să exploreze peșterile și n-au mai ieșit la lumina zilei.
 — Dar cui aparțin acum carierele?
 Domnului Reeder nu-i prea păsa de carierele acelea dar, ca în cazuri similare, întrebuița un truc: că să nu se oprească atare conversație, arunca mereu câte o observație. Răspunsurile îi treceau pe lângă urechi, fără să le perceapă.
 — Carierele aparțin acum domnului Daver. Le-a cumpărat, după ce acei trei tineri au dispărut în interiorul lor. Domnul Daver a pus să se astupe intrarea. Ajungem numaidecât într-o poziție de unde puteți vedea intrarea astupată.
 Mașina urca acum un mic povârniș. Ajunși sus, șoferul indică un drum bine întreținut, la capătul căruia se putea vedea o gaură mare, ovală, săpată în peretele carierei de piatră. Era acoperită cu o poartă grea din lemn, care avea în partea superioară o deschizătură neregulată.
 — Deschizătura se zărește de aici, dar nu se vede că e prevăzută cu sârmă ghimpată.
 — Ce e acolo, o poartă sau un grilaj?
 — O poartă. Tot terenul de aici și până la apă aparține domnului Daver. Înainte vreme pusesese să se exploateze o mare parte din teren. Dar s-a lăsat de asta, căci pământul e sărac. Pe vremuri se depozitau carele și uneltele în peșteri.
 — Când s-a lăsat de agricultură? întrebă Reeder, surprins de cele auzite.
 — Sunt vreo șase ani de-atunci. Și răspunsul acesta era tocmai ce așteptase domnul Reeder. Pe domnul Daver îl vedeam înainte foarte des. Pe atunci aveam o birjă cu care îl duceam deseori la plimbare, pe la „moșie” și în oraș unde cumpăra o mulțime de lucruri. Domnul Daver lucra atunci ca un nebun, ca un ocnaș. Era mai mult servitor decât stăpân.

Se ducea la gară la toate trenurile, când veneau musafiri și pe atunci le veneau musafiri cu duiumul, mult mai mulți ca azi. Câteodată se ducea și la Londra, ca să-i aducă de acolo. Tot el o însoțea și pe domnișoara Crewe în oraș, când tânăra fată mergea la școală.

— O cunoști pe domnișoara Crewe?

Șoferul o văzuse deseori, dar nu avusese nimic de-a face cu dânsa.

Cientul coborî din mașină și sări gardul care mărginea drumul. Terenul era calcaros și, după toate aparențele, abia de curând înprospătat și reparat. Șoferul îi spuse că domnul Daver avea doi oameni în slujba sa, care aveau grijă ca drumul acela să fie întotdeauna în bună stare. Nu știa însă motivul acestei întrețineri.

— Unde să vă duc acum, domnule?

— Undeva de unde pot telefona.

Acestea erau rezultatele pe care le obținuse detectivul în plimbarea sa. □i erau extrem de importante. Felul de trai al domnului Daver se schimbă cu mult în ultimii șase ani. Dintr-un comerciant chinuit, „mai mult slugă decât stăpân” devenise un om bogat, care trăia acum așa cum îi plăcea. Secretul temniței nu mai era un secret. Reeder îl chemă la telefon pe domnul Simpson și îi comunică pe scurt ceea ce descoperise.

— Ascultă, îi spuse acesta la urmă, aurul n-a plecat încă. Lucrătorii din docuri au prelungit greva. Te-ai așteptat serios la o „lovitură” a lui Flack?

Reeder, care nici nu se mai gândise la transportul de aur, răspunse cam în doi peri.

Ajungând la Larmes Keep îi găsi și pe ceilalți musafiri. Portarul îi povesti că pentru a doua zi era așteptată „o societate”. Domnul Reeder nu luă lucrul acesta în serios, căci portarul îi spuse și cu o seară înainte același lucru. Presupunea că portarul era de bună credință și că nu avea nicio intenție să-l înșele, dar nevăzând niciun fel de preparative pentru primirea noilor musafiri, nu dădu prea multă atenție spuselor lui. De altfel, hotelul nu putea adăposti decât un număr restrâns de vizitatori.

Reeder o căută pe „servitoarea furioasă” și, negăsind-o, îl întrebă discret pe portar. După masă plecase din hotel.

Domnul Reeder urcă în camera sa, încuie ușa și se adânci în cele două dosare cu extrase din jurnale, pe care le adusese cu sine și care nu erau altceva decât rapoartele oficiale asupra lui Flack și a bandei sale. „Bandă” poate că nu era denumirea tocmai justă. Căci Flack se servea de colaboratorii săi ca un director de teatru de membrii trupei. Poliția îi cunoștea destul de bine pe toți cei ce-l ajutasera pe Flack la desăvârșirea spargerilor sale îndrăznețe. Unii făcuseră închisoare și acum, aflați în libertate, se străduiau zadarnic să reia legătura cu platnicul lor atât de mărinimos. Alții, de care se știa că lucrasera pentru Flack, erau dispăruți și se presupunea că trăiau luxos prin străinătate.

Reeder reciti volumul, care conținea faptele mai importante și își notă sumele de bani pe care omul acela unic în felul său, le prădase în timpul ultimilor douăzeci de ani. Rezultatul total era uluitor. Flack „lucrase” ca un nebun. Își plătise foarte bine ajutoarele, dar pentru sine cheltuise numai foarte puțin. Undeva, în Anglia, trebuia să fie depusă o rezervă enormă. □i detectivul bănuia că acel „undeva” se afla foarte aproape de hotelul în care locuia el acum.

Pentru ce lucrase Flack? Cărui scop urma să servească banii aceia strânși cu furie? Să fi fost oare numai lăcomia unui zgârcit mobilul tuturor tâlhăriilor? Sau lucra Flack ca un nebun, pentru un scop fantastic?

Dorința de a „poseda” a banditului era proverbială. Nu îl mulțumea nimic. După spargerea de la banca Leadenhall urmase, numai o săptămână mai târziu, prădarea

Sindicatului Trusturilor din Londra, care - aceasta o aflase poliția - fusese săvârșit de o bandă cu totul nouă, adunată abia cu câteva zile înaintea furtului. Și totuși, această bandă, cu elemente noi, era atât de bine pusă la punct, încât a putut duce până la sfârșit planul conceput de Flack, fără nicio piedică.

Reeder încuie dosarele în geamantan și coborî, ca s-o caute pe Margaret. Deznodământul se apropia și, pentru liniștea sufletului său, era necesar ca tânăra fată să părăsească cât mai curând Larmes Keep.

Pe scară îl întâlnește pe domnul Daver, care tocmai urca, și în clipa aceea îi trece prin minte o idee.

— Chiar pe dumneata te căutam, spuse oaspetele. Te-aș ruga să-mi faci un serviciu.

Obrazul zbârcit al lui Daver se schimonosi într-un surâs.

— Draga domnule Reeder, strigă el extaziat, să-ți fac dumitale un serviciu? Dar dumneata n-ai decât să ordoni!

— Am reflectat asupra nopții trecute și a celor întâmplate.

— Vorbești de hoț? îl întrerupse celălalt.

— Bineînțeles! M-a neliniștit și n-am înțeles să las chestiunea baltă. Din fericire am găsit pe ușă o amprentă.

Daver se schimbă la față.

— Dacă-ți spun că am găsit o amprentă, înseamnă că am găsit ceva care face impresia unei amprente. Nu pot avea certitudine decât cu ajutorul unui dactiloscop. Din nefericire, n-am putut presupune că voi avea nevoie aici de un astfel de instrument și aș dori să știu dacă poți trimite pe cineva la Londra ca să mi-l aducă.

— Vezi bine că da. Cu cea mai mare plăcere, spuse Daver, cu toate că numai plăcere nu se întrezărea din tonul vocii sale. Un servitor...

— ... Credeam că o poți trimite pe domnișoara Belman, îl întrerupse J. G. Reeder. E o prietenă bună de-a mea și mi-ar aduce desigur instrumentul acela delicat cu cea mai mare băgare de seamă.

Daver reflectă câteva clipe.

— N-ar fi mai bine dacă s-ar duce un bărbat? □i apoi, ultimul tren spre Londra...

— Domnișoara Belman se poate duce cu automobilul. Am să aranjez eu, spuse Reeder, frecându-și bărbia și adăugând:

— Poate că ar fi totuși mai bine dacă aș chema câțiva detectivi de la Scotland Yard.

— Nu, nu e nevoie, sări Daver grăbit. Domnișoara Belman poate să se ducă foarte bine. N-am nimic contra. Îi spun chiar acum.

Detectivul se uită la ceas.

— Ultimul tren spre Londra pleacă la opt și patruzeci și cinci. Tânăra domnișoară mai are timp să mănânce.

Domnișoarei Belman îi comunică el singur că trebuie să plece la Londra. E lesne de înțeles mirarea acesteia.

— Evident că mă duc, nu crezi însă că și altcineva ar putea să aducă instrumentul acela? N-ai putea să spui să ți-l trimită?

Margaret se uită în ochii lui și se opri din vorbă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea în șoaptă.

— Vrei să faci asta pentru mine?... hm..., domnișoară Margaret? întrebă Reeder aproape umil.

Reintră în hol și scrisese câteva rânduri, în timp ce ea telefonă să vină o mașină. Se

întunecase aproape, când taxi-ul închis sosi în fața hotelului și J. G. Reeder, care o conduse, îi deschise ușa.

— În mașină e un bărbat, îi șopti el. Nu te speria și nu striga! Este un detectiv, care te conduce până la Londra.

— Dar... dar..., bâigui ea.

— Și ai să rămâi la noapte în Londra, continuă domnul Reeder. Am să te vizitez mâine... sper...

CAPITOLUL XII

Domnul Reeder se pregătea să-și termine toaleta de seară, reflectând asupra pierderii de timp cauzată de menținerea obiceiurilor sociale, când auzi bătându-se în ușă. Își întrerupse ocupația și se îndreptă spre ușă, ținând încă în mână o perie de cap cam uzată.

— Intră, strigă el.

Domnul Daver își vârî capul prin deschizătura ușii. Pe față i se citea neliniștea și se scuza:

— Te deranjez? Îmi pare foarte rău că trebuie să te plictisesc. Deoarece însă domnișoara Belman e plecată, vei înțelege. Sunt convins că înțelegeți...

— Poftim, poftim, domnule Daver. Tocmai mă pregăteam să mă culc. Sunt foarte obosit și aerul de mare...

Pe fața lui Daver se citea acum decepția.

— În cazul acesta, am venit degeaba. Ca să-ți spun adevărul - și se strecură în cameră, închizând cu îngrijire ușa după el, ca și când ar fi avut să-i comunice ceva foarte important și secret -, ceilalți musafiri ai mei ar dori să joace *bridge* și m-au rugat să te întreb dacă n-ai avea chef să joci și dumneata.

— Cu cea mai mare plăcere, răspunse oaspetele, amabil. Nu sunt un jucător foarte bun, ce-i drept, dar dacă nu deranjează acest amănunt, vin numaidecât.

Daver dispăru, murmurând mulțumiri și scuze. Abia părăsise odaia, că detectivul încuie ușa, se aplecă și deschise geamantanul, de unde scoase o scară de frânghie, pe care o lăsă în jos pe fereastra deschisă și o înțepeni de pervazul ferestrei. Se aplecă apoi în afară și spuse câteva vorbe în șoaptă. Se sprijini în urmă cu putere de pat, ținând capătul scării, ca să poată susține greutatea omului ce suia pe scara de frânghie. După ce străinul intrase în cameră, retrase scara și o băgă din nou în geamantan, pe care-l încuie cu grijă. După aceea se duse într-un colț al camerei și trase unul din placajele care acopereau pereții. Acesta se deschise, lăsând să se vadă dulapul de perete, pe care i-l arătase domnul Daver.

— Stai aici, Brilly! Locul ăsta e tot atât de bun ca oricare altul. Îmi pare rău că te las singur două ceasuri, nu cred însă că o să te deranjeze cineva. Lampa rămâne aprinsă, ca să ai destulă lumină.

— Prea bine, răspunse Brilly, care era un detectiv de la Scotland Yard.

Cinci minute mai târziu domnul Reeder încuie ușa camerei și coborî în hol, unde-l așteptau ceilalți musafiri ca să joace *bridge*.

Cei trei ședeau tăcuți, adânciți în gânduri. Abia după ce Reeder se apropie de ei și luă loc, începu un fel de conversație. A patra persoană, care se retrase la sosirea detectivului, era melancolica doamnă Burton. După schimbul obișnuit de politețe și alegerea partenerilor, Reeder își găsi loc în fața personajului ce arăta ca un militar și care se numea colonelul Hothling. La stânga lui luase loc tânăra fată, iar la dreapta Sfinția Sa domnul Dean.

— Pe cât jucăm? murmură colonelul, răsucindu-și mustața și uitându-se aspru la Reeder.

— Vă rog, nu prea mult - se rugă Reeder -, sunt un jucător foarte slab.

— Șase pence suta de puncte, propuse preotul. Nu-mi pot permite mai mult.

— Nici eu, ca pensionar, nu-mi pot permite mai mult, murmură colonelul.

După ce jucară două partide în tăcere, domnul Reeder observă cât de închisă era atmosfera. Dar se prefăcu că nu percepe nimic, nici chiar nervozitatea partenerului său care, ca fost militar, era foarte surescitat.

— Ce viață frumoasă! observă el prietenos, ca de obicei.

De vreo două ori văzuse cum mâna tinerei fete tremura. Singurul personaj liniștit era preotul, care juca foarte calculat și fără greșeli.

Dar când partenerul său, colonelul, făcu iar o greșală, care dădu celorlalți prilej să câștige *roberul*, Reeder încetă să joace și, împingând puțin scaunul la o parte, începu:

— Ce ciudată e lumea! Ca un joc de cărți!

Cei care îl cunoșteau pe Reeder știau că era mai de temut atunci când începea să facă filozofie. Cei trei care ședeau cu el la masă nu auziră nimic altceva decât o frază comună, care corespundea cu totul părerii ce și-o făcuseră despre omul acela pe care-l considerau stupid.

— Sunt oameni, continuă Reeder, uitându-se în tavan, care nu sunt fericiți decât când au toți așii în mână. Eu sunt fericit numai atunci când am „valeții” în mână.

— Dar joci admirabil, domnul Reeder.

Fata spusese aceste vorbe, cu un ton silit...

— Da, un joc, poate și două. Cred că asta vine de-acolo că am o memorie excelentă. Nu uit niciodată „valeții”.

Tăcere. De data aceasta, aluzia era prea pe față ca să nu fie înțeleasă.

— În tinerețea mea, continuă el fără ca să se adreseze în mod special cuiva, exista un „valet cu cupă” care deveni încetul cu încetul „valet de treflă” (sensul cuvântului „valet” întrebuițat aici este borfaș) și care a decăzut Dumnezeu știe în ce tâlhării! Cu alte cuvinte: și-a început... hm... activitatea ca bigam, continuându-și interesanta și romantica lui carieră ca animator al speluncilor și a fost apoi amestecat în spargerea de la banca din Denver. Nu l-am văzut de mulți ani. În „cercurile” sale este cunoscut sub numele de „Colonelul”... Un domn cu prestanță militară, figură plăcută, abil.

Spunând acestea, Reeder nu-l privi pe colonelul Hothling, și doar bănuî că acesta pălise.

— Nu l-am mai întâlnit de când a lăsat să-i crească mustața. L-aș recunoaște însă peste tot, mai întâi după culoarea specială a ochilor săi, și-apoi după o cicatrice pe care o are la ceafă. Amintirea unei bătăi strașnice în care a fost amestecat. Mi s-a povestit că a devenit un maestru în arta de a arunca cu cuțitul. Presupun că a fost ceva timp în America de Sud. Un „valet de treflă” și un „valet de cupă”... hm...

Colonelul ședea țeapăn ca un băț, cu fața rigidă.

— Se presupune, continuă domnul Reeder, uitându-se gânditor la tânăra fată, că a pus încetul cu încetul ceva bani de-o parte, ceea ce îi dă posibilitatea să locuiască în cele mai bune hoteluri, fără să riște supravegherea poliției.

Fata se uită ținută în ochii lui, fără să clipească. Buzele le ținea strânse și fălcile încleștate.

— E foarte interesant ceea ce povestești, domnule Reeder, spuse ea domol. — Mai cunoști și alți „valeți”, domnule Reeder?

Această întrebare o pusese acum preotul. Detectivul se întoarse spre el, surâzând.

— Pe „valetul de caro” (aici, în sensul de „hoț de diamante” - „knave of diamonds” -

engl., n.r.) spuse blând domnul Reeder. Numele acesta este într-adevăr potrivit pentru unul care s-a ocupat cinci ani de-a rândul cu negoțul de diamante, aducător de câștiguri dar nepermis în Africa de Sud și alți cinci ani cu o afacere mai puțin rentabilă în Breakwater (pușcăria din Colonia Capului). Se poate spune că acolo, prin întrebuințarea zilnică a unui instrument agricol foarte folosit, lopata, a devenit un „valet de pică” (în englezește „knave of spades” are două înțelesuri și anume „valet de pică” și „mânuiitor de lopată”; expresia înseamnă aici pușcăriaș, întrebuințat la munca câmpului) și probabil și un „meșter în ale pungășiei”. Dacă-mi aduc bine aminte, fusese biciuit din cauză că atacase un gardian pe la spate. După ce a ieșit din închisoare, a fost amestecat într-o tâlhărie în Johannesburg. Nu-mi aduc bine aminte dacă a fost închis în Centrala din Pretoria (așa-i zice închisorii în Transvaal) sau dacă a reușit să scape. Cred că-mi mai amintesc și de o afacere de falsificare de bancnote, în care a fost amestecat și pe care aveam eu s-o instrumentez. Cum naiba îl chema pe tipul ăsta?

Și se uită gânditor la preot.

— Gregory Dones..., da, da..., așa-l chema, Gregory Dones. Încetul cu încetul îmi revin amintirile în memorie. Pe brațul stâng avea tatuat un înger și ar trebui să presupunem că o asemenea podoabă ar fi trebuit să-l ducă pe drumul cel drept al cinstei, ba chiar să-l îndrume către biserică.

Sfinția Sa domnul Dean se sculă de pe scaun, băgă mâna în buzunar și scoase ceva bani mărunți afară.

— Deși ai pierdut *robberul*, tot ai câștigat la puncte, mi se pare. Ce îți datorez?

— Cât nu-mi vei putea plăti niciodată, răspunse Reeder, clătinând din cap. Crede-mă, Gregory, socoteala dintre noi nu va fi niciodată satisfăcătoare pentru dumneata.

Preotul ridică din umeri, surâse și se îndepărtă. Detectivul îl observă cu coada ochiului și-l văzu cum dispăre în vestibul.

— Toți „valeții” dumitale sunt băieți buni? Întrebă acum Olga Crewe.

Domnul Reeder aprobă cu seriozitate.

— Sper, domnișoară Crewe.

Fata se uita impertinent la el.

— Cu alte cuvinte, pe mine nu mă cunoști? spuse ea tăios... și continuă apoi cu o asprime nebănuită: Doresc să mă cunoști! Pe Dumnezeuul meu că doresc acest lucru!

Se răsuci pe neașteptate și aproape fugi din cameră.

Reeder rămase pe loc și scrută cu privirea toată încăperea. În umbra intrării, care era acoperită cu perdele grele, se zări conturul unei figuri. Numai o clipă și apoi dispăru. Reeder presupuse că era doamna Burton, menajera.

Era timpul să se înapoieze în camera sa. Dar abia făcuse câțiva pași, că toate luminile se stinseseră. În momente ca acestea, domnul Reeder era de o agilitate extraordinară. Zbură spre peretele cel mai apropiat. Ajuns acolo, se sprijini cu spatele de el și așteptă să vadă ce va urma.

— Cine dracu a stins lumina? Unde ești, domnule Reeder?

Era vocea lui Daver.

— Aici! spuse Reeder, lăsându-se să cadă pe pardosea în aceeași clipă. Și nu prea devreme, căci simți cum ceva zboară pe lângă el și auzi cum acel ceva se împlântă cu zgomot în căptușeala de lemn a peretelui, exact deasupra capului său.

Scoase un geamăt profund și se târî pe podea iute și fără să facă zgomot.

— Ce înseamnă asta, pentru Dumnezeu! S-a întâmplat ceva, domnule Reeder?

Detectivul nu răspunse, ci se târî din ce în ce mai aproape de locul unde stătea Daver. Și apoi, luminile se aprinseră tot atât de neașteptat cum fuseseră stinse. Domnul Reeder se afla lângă portierele de la intrare! Fața lui Daver exprima o decepție amară, văzându-l cum se ridică.

Gazda se dădu înapoi speriată cu un rânjet animalic, care lăsa să i se vadă toți dinții. Ochii i se holbaseră și încerca în zadar să vorbească. Privirea sa se mută de la Reeder spre perete, dar detectivul văzuse deja pumnalul înfipt în lemnul acestuia.

— Dă-mi voie să mă gândesc o clipă, spuse Reeder prietenos. Cine a aruncat cuțitul: colonelul sau deșteptul de slujbaş ai bisericii?

Se duse apoi la perete și scoase cu oarecare greutate cuțitul afară din lemn. Cuțitul era și lung și lat.

— O armă ucigătoare, repetă el. A fost aruncată asupra dumatăle? Dar e teribil...

Domnul Reeder se uită întunecat la el.

— Ideea dumatăle? îl întrebă el, fără să primească răspuns, căci Daver nu era în stare să răspundă.

Pe Daver, care tremura ca un pește, îl lăsa tolănit într-un fotoliu, incapabil să se miște.

Urcă scara spre camera sa. Revolverul, deși nu se vedea, era totuși în buzunar.

Reeder se opri în fața ușii, o deschise larg și privi înăuntru.

Lampa, pe care o lăsase să ardă la capătul patului, era și acum aprinsă. Aprinse și celelalte lămpi și se uită în despărțitura dintre perdele și ușă, înainte de a intra în cameră.

Închise apoi ușa și se duse la dulapul din perete, unde trebuia să se afle Billy.

— Poți ieși acum afară, Brilly. Presupun că n-a fost nimeni aici.

Niciun răspuns.

— Deschise ușa dulapului. Dulapul era gol!

— Admirabil! spuse domnul Reeder, ceea ce însemna că era tocmai contrariul.

În cameră nu se vedea nici urmă de luptă. Nimic care să arate că detectivul Billy nu părăsise de bună voie dulapul și camera, ieșind prin fereastra care mai era încă deschisă.

Domnul Reeder se apropie de comutator în vârful picioarelor, stinse lumina, se întinse pe pat și stinse și lumina de pe noptieră. Apoi se strecură prevăzător la fereastră și se uită cu băgare de seamă afară. Noaptea era întunecoasă. Nu se vedea nimic.

Evenimentele se succedau acum mai iute decât presupusese el, dar el era singurul responsabil. Îi silise pe membrii bandei lui John Flack să acționeze și indivizii aceia erau capabili de orice.

Tocmai deschidea geamantanul, ca să scoată ceva din el, când auzi un zgomot, ca și când s-ar fi lovit oțel de oțel. Cineva băgă o cheie în broasca ușii sale. Scoase browningul din buzunar, îl îndreptă spre ușă și așteptă, dar nu se întâmpla nimic. Se apropie tiptil de ușă ca să vadă ce s-a petrecut și, la lumina lanternei, văzu că o cheie fusese băgată pe dinafară în broască și întoarsă de așa manieră, că lui i-ar fi fost imposibil să deschidă ușa pe dinăuntru.

— Îmi pare foarte bine, că domnișoara Margaret... hm... nu e aici... gândi el cu voce tare.

Și strâmbă din nas. Parcă el n-ar fi fost bucuros să se afle în clipa aceea în drum spre Londra...?

Își dădea seama că banda lui Flack nu-i va acorda decât un răgaz foarte scurt și trebuia să profite din plin de acest răgaz.

Geamantanele sale nu fuseseră deschise, așa cel puțin stabili ei. Scoase scara de frânghie

afară, căută în fundul geamantanului și găsi în fine un cilindru de carton lung și alb. Se târî până la fereastră, ridică încet mâna în sus și plasă cilindrul într-unul din vasele cu trandafiri, care se aflau pe pervazul ferestrei, și pe care el le dăduse la o parte ca să-l lase pe Billy să intre. După ce depuse cilindru, îl aprinse cu un chibrit, retrăgându-și mâna tocmai la timp. Ceva șuieră pe lângă el prin cameră și se lovi de peretele din față. Zgomotul împușcăturii nu se auzi însă. Cel care trăsesese folosisese o armă cu aer comprimat. Împușcăturile se repetară la intervale foarte scurte, dar acum ardea și cilindru, iar din el începură să țâșnească scânteii, răspândind o lumină puternică peste tot. Reeder știa că lumina aceasta se vedea foarte departe.

Auzi tropăit de pași care fugeau, dar nu îndrăzni să se uite afară. Când primele automobile cu detectivi ajunseră la hotel, terenul era părăsit.

Poliția nu găsi la percheziție decât servitorii și încă două persoane: Domnul Daver și doamna Burton. „Colonelul Hothling” și „Sfinția Sa domnul Dean” dispăruseră ca și când i-ar fi înghițit pământul.

Grăsunul Bill Gordon îl interogă pe proprietar.

— Aici e cartierul general al spărgătorului și criminalului Flack. Nu pot decât să te sfătuiesc să spui tot ce știi, ca să-ți scapi pielea.

— Dar nici nu-l cunosc pe individul acela; nu l-am văzut niciodată, se eschiva gazda. Așa ceva groaznic nu mi s-a întâmplat încă în toată viața! Cum poți să mă faci pe mine răspunzător de caracterul musafirilor mei? Dumneata ești om inteligent... se vede asta, eu... eu n-am știut că indivizii aceia erau prietenii lui Flack... Puteți să cercetați casa de sus până jos și dacă veți fi găsit ceva care să mă compromită cât de cât, puteți să mă arestați... Cer aceasta în interesul meu propriu... Poate un om cinstit să spună mai mult?... Vad că te-am convins...

Nici el, nici doamna Burton și niciunul dintre servitorii care au fost interogați dis-de-dimineață n-au putut da nici cel mai mic indiciu asupra identității fugarilor.

Domnișoara Crewe venea regulat în fiecare an și rămânea acolo patru până la cinci luni. Hothling era un musafir nou, asemenea și preotul. Poliția din Siltbury confirmă spusele domnului Daver că era de douăzeci și cinci de ani proprietarul lui Larmes Keep și că trecutul său era imaculat. Daver arată titlurile sale de proprietate și, la cererea sa, se examinează toate documentele ce le avea în cele trei casete din casa de bani. Cercetările confirmau jurămintele sale de nevinovăție.

Bill Gordon discutasese chestiunea cu Reeder la trei dimineața, în fața unor cești cu cafea fierbinte care li se servise.

— Fără îndoială că toți erau membrii bandei lui Flack. Probabil că au fost angajați în vederea evadării lui Flack din Broadmoor. Dracu' știe cum au putut scăpa de aici! De cum se făcuse întuneric aveam șase oameni pe stradă, postați ca paznici. Pe lângă noi n-a trecut nimeni. Nici fata și nici bărbății.

— L-ai văzut pe Brill? întrebă Reeder, căruia detectivul dispărut îi reveni în minte.

— Brill? întrebă Gordon mirat. E doar la dumneata! Mi-ai cerut special ca el să fie postat sub fereastra dumatăle...

Reeder îi explică în câteva cuvinte cum stătea afacerea și ambii urcară în camera nr. 7. În dulap nu se găsea nimic care să arate unde s-ar afla Brill. Nu găsiră nicio urmă a vreunei uși secrete (pentru Reeder, posibilitatea aceasta, atât de romantică, nu era deloc exclusă). În această casă te puteai aștepta la orice...

Gordon ordină ca doi detectivi să cerceteze terenul și să dea de urma lui Brill, iar el și cu

Reeder se reîntoarseră să-și bea cafeaua.

— Până acum, presupunerile dumitale s-au dovedit juste, dar n-am găsit nimic care să ne arate că și Daver e în joc.

— E băgat până peste urechi. N-a aruncat el cu cuțitul, căci avea doar misiunea să stabilească locul unde mă aflu eu, pentru a da posibilitate colonelului să-l arunce. Daver a adus-o însă pe domnișoara Belman aici, în pregătirea evadării lui Flack.

— Ai dreptate. Domnișoara Belman trebuia să servească drept ostatic, pentru ca dumneata să te porți bine. Și, scărpinându-se supărat pe cap, continuă: Așa ceva putea să-i vină numai lui John Flack în minte. Dar de ce a încercat să te îndepărteze pe dumneata? De ce nu s-a mulțumit că o avea pe domnișoara Belman aici, în Larmes Keep?

Detectivul nu-i putu furniza imediat un răspuns. Aveau de a face cu un nebun, cu o ființă plină de o imaginație de neînțeles. De la Flack nu se putea cere consecvență. Își aranjă părul cu mâna.

— Toate astea sunt atât de greu de înțeles și te zăpăcesc atât de ușor... Cel mai bun lucru e să ne culcăm.

Reeder dormea adânc și fără vise, sub supravegherea unui agent de la Scotland Yard, când somnul îi fu brusc întrerupt de Bill Gordon, care intra ca o bombă în camera lui.

— Scoală-te, Reeder!

— Ce s-a întâmplat din nou?

— Ce s-a întâmplat? Transportul de aur a părăsit azi dimineață Banca Angliei și nu i se mai știe de urmă!

CAPITOLUL XIII

Autoritățile bancare se decisese în ultimul moment și expediaseră aurul în noaptea aceea. Pentru transport, ceruseră un automobil militar de la Woolwich, un serviciu pe care Banca Națională îl obținea din când în când.

Autocamionul era însoțit de opt detectivi înarmați până în dinți. În Tilbury ajunseră pe la unsprezece și jumătate noaptea. Mașină grea, marca Lassavar, revenise la ora două la Londra și fusese încă o dată încărcată în prezența ofițerului, a sergentului și a doi oameni din garda băncii, care făceau serviciu de la apusul până la răsăritul soarelui. O nouă serie de detectivi, fiecare înarmat cu un Browning, însoțea noul transport. Valoarea transportului era de data aceasta 73.000 lire. După ce „marfa” fusese încărcată, se suiră și detectivii în mașină și autocamionul o porni la drum. Fiecare din cei opt însoțitori fu ales pe sprânceană, de către un agent superior al Scotland Yard-ului. Mașina fusese văzută în Commercial Road de către un inspector al poliției secrete; de asemenea de către un biciclist polițienesc, care își făcea serviciu la intersecția între Ripple și Barking Road.

Șoseaua spre Tilbury trecea la o distanță de câteva sute de yarzi pe lângă orașul Rainham, și aici - câteva mile departe de Tilbury - dispăruse autospeciala. Doi polițiști pe motociclete veniseră înaintea transportului, când primiseră înștiințarea că acesta trecuse de Ripple. Nevăzându-l, deveniră bănuitori și telefonară la Tilbury.

Dimineața era liniștită. Aerul nemișcat. Părțile joase ale șoselei zăceau în ceață și mai ales partea de lângă pârâu era plină de o ceață deasă, albă, care fusese împrăștiată abia pe la orele opt, de un vânt ce bătea dinspre sud. Ceața dispăruse aproape complet, când secțiunea de polițiști sosită din Tilbury dădu peste singurul semn al dramei ce se petrecuse.

Un automobil marca Ford părăsise drumul, ocolise în mod miraculos un pom și se opri în canalul de lângă bordura șoselei. Mașina nu se răsturnase, părea să fie neavariată, dar șoferul mașinii era mort. Un examen medical demonstrează că individul acela - un mic agricultor din Rainham - nu era deloc rănit. Se părea că suferise un atac de inimă în drum spre oraș.

Tocmai în spatele locului unde fusese găsit mortul, drumul făcea o cotitură largă. Locul acela era cunoscut sub numele de Coles Hollow. Deasupra porțiunii celei mai de jos se afla un pod care unea ambele părți ale terenului și pe care trecea șoseaua. Când Reeder și cu șeful Scotland Yard-ului sosiră acolo, nu-l mai găsiră nici pe agricultorul mort, nici mașina. Până în acel moment nu sosiseră alte știri despre autocamionul cu aur care dispăruse, dar poliția locală făcuse două descoperiri. Roțile mașinii întâlniseră probabil un pom culcat la pământ.

— Parcă acel camion ar fi virat aici, ca să evite mașina lui Flack. Se văd urme de roți. Individul din automobilul Ford ori era sau mort, ori se lupta cu moartea.

— Ai cercetat urmele camionului și mai departe? întrebă Reeder.

Simpson dădu din cap și chemă un sergent al poliției din Essex, care însemnase urmele.

— Pare că au luat-o spre Nord, în direcția Becontree. Un gardian din Becontree a povestit că văzuse o mașină mare, apărând din ceață și trecând pe lângă el. Camionul acela era însă acoperit cu pânză și mergea în direcția Londrei. Era un camion militar, condus de un soldat.

Reeder își aprinse o țigaretă și se uită gânditor la chibritul aprins.

— Drace, drace, spuse el lăsând să cadă chibritul și uitându-se cum se stinge.

Și apoi începu să caute înfrigorat pe pământ, aprinzând chibrituri unul după altul.

— Ce, nu vezi destul de bine? întrebă iritat Simpson.

Detectivul se ridică și surise.

— Bietul om! spuse el încet. Bietul om!

— De cine vorbești? întrebă Simpson, fără a primi vreun răspuns.

Detectivul arătă spre pod, în mijlocul căruia se afla o cișmea veche și ruginită, una din acelea care se mai întrebuințează și azi în unele sate englezești. Reeder se apucă să examineze vasul, deschise capacul și aruncă chibrituri înăuntru, pentru a-și înlesni expertiza.

— E gol? întrebă Simpson.

— Mă tem că... da, răspunse Reeder, uitându-se atent și la bucățica de tub de cauciuc care atârna pe pământ. După aceea se înapoie la ceilalți, având o mutră tristă și melancolică.

— Te-ai gândit vreodată cât de ușor e să faci un camion obișnuit să semene cu unul militar? întrebă Reeder. Cum a spus sergentul?... o pânză... și în drum spre Londra?

— Crezi că era transportul cu aur?

Detectivul dădu din cap în sens afirmativ.

— Sunt convins de asta.

— Unde a fost deturnat?

Domnul Reeder arătă urmele roților de pe drum.

— Aici! spuse el simplu.

Domnul Simpson mormăi nerăbdător:

— Prostii! Nimeni n-a auzit un singur foc de armă. Și doar n-ai să crezi că oamenii noștri s-au predat așa, cu una cu două, fără să riposteze. Ar fi putut să se lupte cu o bandă de

cinci ori mai mare. Iar o bandă atât de numeroasă n-a fost zărită pe aici.

Domnul Reeder admise cele spuse de Simpson și adăugă:

— Și totuși, aici au fost atacați și învinși. Sunt de părere să dai ordin să se caute automobilul acela acoperit cu pânză și, înainte de toate să te pui în legătură cu gardianul din Becontree, ca să-ți dea o descriere exactă a camionului pe care l-a văzut.

Cu mașina poliției ajunseră într-un sfert de ceas la gară. Polițistul, care văzuse camionul, își depuse raportul: Câteva minute înainte de a-și termina serviciul, auzise zgomotul provocat de roțile camionului și zări ceva mai târziu mașina, căci era o ceață deasă la ora aceea. Era de tip militar, de culoare cenușie, acoperit cu o pânză neagră, pe care erau tipărite literele W. D. - *War Department* - (Ministerul de Război) și vârful unei săgeți, caracteristică tuturor vehiculelor proprietatea statului. La volan ședea un soldat, lângă acesta un alt militar. Gardianul nu putuse să se uite în interiorul camionului, deoarece pânza care îl acoperea era legată la capete. Soldatul care ședea lângă șofer îi făcuse chiar semn cu mâna când au trecut pe lângă el. Gardianul uitase toată afacerea, până ce se primise raportul că transportul cu aur fusese deturnat.

— Da, domnule, răspunse el unei întrebări a lui Reeder. Cred că era încărcat. Asemenea automobile trec foarte des pe aici, de la Shoeburyness.

Simpson telefonă comisariatului din Barking, unde camionul fusese de asemenea văzut. Transporturi militare nu erau însă neobișnuite, mai ales în apropierea docurilor. Poliția din Greenwich nu putuse constata care era automobilul căutat, așa că i se pierduse urma.

— Probabil că alergăm după o fantomă, aprecie Simpson. Dacă părerea dumitale, domnule Reeder, e justă... clar nu se poate!... niciodată n-ar fi putut pune mâna pe oamenii noștri, fără ca aceștia să nu tragă măcar un foc de armă. N-am găsit nicio urmă de luptă.

— Nu s-au tras focuri de armă! răspunse Reeder, clătinând din cap.

— Dar atunci, unde sunt detectivii?

— Morți! răspunse Reeder calm.

Detectivul explică groaznica crimă abia la Scotland Yard, în prezența prefectului poliției, neîncrezător și stupefiat.

— Flack e chimist și dacă nu mă înșel v-am accentuat lucrul acesta. N-ai băgat de seamă, domnule Simpson, că pe podul acela vechi se găsea o cișmea? Presupun că ai aflat, între timp, că aparținuse agricultorului pe proprietatea căruia a fost găsită. N-are să fie greu să aflăm unde a fost cumpărată. De altfel, probabil că a fost scoasă la licitație acum câteva zile de către Primăria vreunei comune, împreună cu alte obiecte. Am citit de curând în „Times” o asemenea publicație. Nu vă puteți închipui ce ușor se poate prepara într-o asemenea cișmea cantități enorme dintr-un gaz ucigător, ca de pildă acidul carbonic! Presupuneti, deci, că în cișmea a fost păstrat acest acid, sau poate altul mai otrăvitor... Nu vedeți ce ușor ar fi, ca într-o dimineață liniștită, să se pulverizeze gazul pe pod, ca orice viețuitoare ar trece pe acolo să se asfixieze? Sunt absolut convins că așa s-au petrecut lucrurile. Nu știu ce fel de gaz ar fi putut fi întrebuințat în afară de acidul carbonic. Dar tot terenul e încă acoperit cu gaz otrăvitor. Ai văzut cum se stingeau chibriturile pe care le aprindeam? Dacă automobilul ar fi reușit să treacă direct prin înfundătura de sub pod, atunci ar fi scăpat cu toții. Așa însă, șoferul a fost imediat amețit, automobilul s-a lovit de un obstacol și s-a oprit. Au fost, desigur, cu toții morți, înainte chiar ca Flack și ai lui, care purtau desigur măști de gazelor, să fi ajuns acolo și să fi pus stăpânire pe camion.

— Dar agricultorul? obiectă șeful.

— A venit probabil ceva mai târziu, după ce autocamionul cu aurul trecuse deja. Și el a trecut cu Fordul lui prin gaura morții, a fost asfixiat și dacă a ajuns cu mașina, totuși, pe partea cealaltă, se datorează vitezei inițiale a automobilului său. El era însă mort demult.

Reeder se ridică de pe scaun și se întinse, obosit.

— Acum, mă duc s-o vizitez pe domnișoara Belman, ca s-o liniștesc. Ai trimis-o la hotel, cum te rugasem, domnule Simpson?

Agentul se uită mirat la el.

— Domnișoara Belman? Dar nici n-am văzut-o!

CAPITOLUL XIV

În capul domnișoarei Margaret Belman gândurile se învălmășau nebunește, în timp ce se urca în automobilul care o aștepta la poarta hotelului. Ușa fu închisă în urma ei și vehiculul o porni la drum.

Margaret privi spre însoțitorul său, care se retrăsese în colțul opus al mașinii și se uita la ea cu un surâs jenat.

— Mă numesc Gray. Domnul Reeder n-a avut posibilitatea să mă prezinte. Sergentul Gray, C.I.D. (Criminal Investigation Department - Departamentul cercetărilor criminale – n.r.).

— Dar ce înseamnă toate acestea? Instrumentul pe care trebuie să-l aduc eu...

Gray tuși. N-avea habar de vreun instrument. El avea numai ordinul s-o conducă până la un automobil, care o aștepta la poalele colinei.

— Domnul Reeder vrea să plecați cu automobilul la Londra, domnișoară. L-ați văzut din întâmplare, pe Brill?

— Brill? Cine e Brill?

Gray îi explică. El și cu Brill au fost de pază.

— Dar de fapt ce se petrece? Despre ce e vorba? Întrebă Margaret.

Întrebarea aceasta nu era necesară. Expresia din ochii lui Reeder îi dăduse destul de lămurit să înțeleagă că la Larmes Keep era ceva în curs de desfășurare.

— Nu știu, domnișoară, răspunse Gray. Știu numai că inspectorul șef cu o duzină de detectivi sunt la fața locului și că e ceva foarte serios. Presupun că domnul Reeder voia să vă îndepărteze de acolo.

Margaret nu numai că „presupunea” acest lucru, dar îl știa chiar precis și acest fapt făcu să-i bată inima cu putere.

Ce secret planează asupra Larmes Keep? Era în legătură cu dispariția lui Ravini? Tânăra își dădea toată osteneala să gândească liniștit și coordonat, dar nu reuși.

Automobilul în care se afla se opri în josul colinei. Gray sări afară, urmat imediat de ea. La câțiva metri depărtare zări un alt automobil, care părea să o aștepte.

— Aveți scrisoarea cu dumneavoastră, domnișoară?... Mașina aceasta vă va duce direct la Scotland Yard, iar acolo se va îngriji domnul Simpson de dumneavoastră.

Gray o conduse până la automobil, apoi privi lung după mașina care pleca cu Margaret, până ce dispăru după colț.

Ea se așezase comod într-un colț și se pregătise să suporte cât mai ușor cele două ore de drum, care o despărteau de Londra.

Aerul din mașină nu era prea curat. Ferestrele, fără geamuri, erau acoperite cu obloane de

lemn și cu toată cazna, Margaret nu putu deschide niciuna dintre ele. Neliniștită, căută o clanță. Dar ușa n-avea clanță.

Mișcărilor ei trebuie că atrăseseră atenția șoferului, căci fusese apostrofată, de o voce aspră:

— Șezi liniștită! nu e mașina lui Reeder. Pe aia am trimis-o acasă!

Avertismentul continuă cu un râs demonic, care o făcu să-i înghețe sângele în vene.

— Acum vii cu mine... ai să vezi ceva... mă cunoști, așa-i?... Pe Reeder am să-l fac eu să plângă cu lacrimi de sânge... Reeder mă cunoaște bine de tot... Voiam să-l prind astă noapte, dar și tu îmi ajungi, îngerașule!

Fereastra despărțitoare fusese închisă la loc. Mașina o luase pe un drum lăturalnic, cu intenția de a evita orășelele și satele. Margaret întinsese mâna și pipăise pereții mașinii. Acoperișul era din piele. Dacă ar fi avut briceag la ea...

Deodată îi trecuse un gând prin minte, care aproape îi oprise respirația. Se ridicase și pipăise șuruburile care țineau prins acoperișul de caroserie. Își încordase toată puterea, dăduse la o parte cârligele și trăsese cât putuse de tare acoperișul de piele. Simțise că acesta începuse să se dea la o parte și cum un curent de aer proaspăt intrase în mașină.

Margaret nu trebuia să piardă nicio secundă. Mașina mergea cu o viteză de aproximativ treizeci de mile pe oră. Tânăra se gândea că se va răni, dar își zise că trebuie să riște. Se cațără pe partea dinapoi a acoperișului și își dădu drumul pe șosea.

Cu toate că se dădu peste cap, nu se răni deloc și sări în picioare, uitându-se cu spaimă în jurul ei, să vadă dacă nu găsește vreun drum de scăpare. Boschetul din partea stângă a drumului era înalt și imposibil de trecut. Pe dreapta se afla un gard din lemn. Tocmai se pregătea să treacă peste el, când auzi frânele mașinii scrâșnind și văzu cum mașina se oprește.

O luă la fugă, gândindu-se unde s-ar putea afla. Terenul nu era cultivat. I se părea că-l aude pe urmăritorul său chemând-o și fugi mai repede. Marea trebuia să fie aproape de tot. Simți mirosul și auzi, într-un moment când se opri ca să-și tragă răsuflarea, zgomotul valurilor care se izbeau de un țărm nevăzut. Margaret ascultă aproape surdă din cauza bătailor inimii.

— Unde ești?... Înapoi! Nebună ce ești!

Strigătele veneau de tot mai aproape. Erau la o duzină de yarzi depărtare de ea. Margaret vedea o figură mișcându-se și numai cu mare greutate putu să se abțină să nu țipe. Se ascunse în dosul unui boschet și așteptă, dar zări deodată o lumină, provenind de la o lanternă, cu care urmăritorul ei căuta.

Era imposibil să nu o descopere. Margaret sări și o luă la fugă în zigzag, sperând că așa va putea să-l tragă pe sfoară. Observă deodată că terenul de sub picioarele ei începe să coboare, ceea ce îi spori viteza. Și urmăritorul o zărise, alergând după ea și înjurând.

Totul părea pierdut...

Tănăra făcu o săritură riscantă și nu mai simți pământul sub picioare. Căzu și se lovi de un boschet. De durere și spaimă fu cât pe-acți să leșine. Începu să se rostogolească pe pantă în jos. În zadar încerca să se prindă cu mâinile de pomi. Se opri abia pe o fâșie de pământ, cu un picior atârând deasupra unei prăpăstii. Din fericire era întuneric.

Abia când se lumină de ziuă, văzu cât de aproape fusese de moarte. Jos, sub ea, se afla marea. Zări o plajă de nisip galben și un mic golf, dar nici țipenie de om. Nici nu era de mirare, căci plaja nu era accesibilă decât dinspre mare. Undeva, de partea cealaltă a stâncii dinspre nord, trebuia să fie Silbury. Sub ea se căsca o prăpastie, deasupra era un

munte înspăimântător de înalt, pe care însă spera să-l poată escalada.

În cădere pierduse un pantof, pe care îl găsi atât de aproape de marginea povârnișului că o cuprinse amețeala când se aplecă ca să-l ridice. Platoul pe care se afla era lung de vreo cincizeci de yarzi, avea forma unei semiluni și era acoperit cu tufișuri de cactuși. Găsi pe acolo o mulțime de cuiburi de păsări, ceea ce îi arătă că nici măcar câprioarele, care sunt cele mai îndrăznețe cățăritoare, nu urcau pe acolo. Margaret se întrebă cât de departe poate fi de Larmes Keep? Dar numaidecât își dădu seama că e ridicol să o intereseze așa ceva, în acele momente. Mai grav era faptul că se afla în mare pericol și mai ales că risca să moară de foame.

Trebuia să coboare de pe platou. Exista posibilitatea să fie văzută de pe țărmul celălalt. Puținele vapoare de plăcere care plecau din Siltbury nu mergeau spre est, iar flota pescarilor se deplasa spre sud. Se întinse pe burtă și privi prăpăsta, în speranța că va descoperi o potecă pe care ar fi putut coborî. Degeaba. I se făcu foame, dar nu găsi nici măcar un ou în cuiburile pe care le cercetă.

Nu-i rămânea altceva de făcut decât să scruteze cu de-amănuntul întreg platoul. Spre est era imposibil să coboare sau să urce. La vest găsi însă un povârniș acoperit cu stufăriș, care părea că duce spre un alt platou, care însă nu era atât de mare ca acela pe care se afla acum.

Era ușor să alunece în jos, numai să nu prindă prea multă viteză și să nu se mai poată opri la timp. Cu multă greutate rupse două crăci mai groase dintr-un pomuleț și începu să coboare, cu picioarele înainte, sprijinindu-se de cele două crăci, precum schiorii. Acolo unde suprafața povârnișului era formată din nisip și lut, sau unde se putea ajuta sprijinindu-se de stufăriș, coborâtul nu era așa de greu. Dar unde era numai stâncă, pe care bețișoarele sale nu găseau sprijin, viteza de coborâre se accelera îngrijorător.

Apoi mai observă, spre marea ei dezolare, că nu putea să mențină direcția; orice ar fi făcut, aluneca tot mai mult spre partea dreaptă a platoului. Încercările ei disperate de a ajunge pe partea stângă se dovediră zadarnice. Stufărișul începu să-i provoace răni. Semnele unei surpări recente de pământ deveniră vizibile. Surpătura putea duce spre nivelul mării, putea însă să se termine și la capătul unui povârniș adânc. Margaret alunecă din ce în ce mai iute, ba pe spate, ba pe-o parte, simțind cum viteza coborârii crește cu fiecare metru. Capetele crengilor sale erau demult sfărâmate și, înainte să-și dea seama, trecuse de platoul pe care voia să se oprească. Uitându-se în jos, zări un perete drept căzând vertical în adâncime.

Acum i se lămură și grozăvia situației ei. Povârnișul trecea pe lângă o stâncă și cădea de-a dreptul în apă. Mai înainte să-și fi putut da seama de pericolul imens în care se afla, viteza coborârii sale crescuse, și, de-a valma cu nisip, pietre și lut, se dădu de-a berbeleacul și fu aruncată în aer. Mai văzu ceva verde în fața ochilor și, după o cădere în gol, fu înghițită de apa în care se prăbușise. Căută să iasă la suprafață și i se păru o eternitate până când zări lumina zilei și putu respira. Abia atunci descoperi ștrandul, cam la vreo cincizeci de yarzi depărtare. Dar cum era reflux trebui să se străduiască din greu ca să ajungă acolo. Sleită de puteri se văzu în fine pe țărmul salvator.

Tot trupul o dorea îngrozitor. Măinile, picioarele, chiar și fața îi erau zgâriate. Lângă zări un izvor care se vărsa în mare. Își târî cum putu picioarele zdrelite în apă rece. În fine ajunse pe plajă unde se întinse să se odihnească, căci și înotul o obosise. Iar foamea nu-i dădea pace.

După un marș de vreun sfert de ceas, Margaret văzu ce nu zărise până atunci; drumul era

închis de un izvor marin, care curgea dedesubtul stâncii pe care se deplasa. I se părea că mai văzuse ea odată locul acela. Dar unde? Da, deodată își aminti și scoase un țipăt de surpriză.

Aceasta era peștera despre care vorbise Olga Crewe, cu tunelul care ducea până la Larmes Keep. Privi în sus și zări porțiunea de pământ surpată.

Deodată, zări ceva care făcu să-i bată inima mai repede. La marginea canalului, pe care-l tăiasse apa în nisip, se vedea urma unui picior, a unei ghete cu vârful lat și talpa de cauciuc. Urma era încă proaspătă. Căută mai departe și găsi o a doua urmă, în locul unde se intra în peșteră. Pe ambele părți ale deschizăturii peșterii era o fâșie îngustă de nisip, depusă de apă, la reflux. Și acolo zări Margaret, din nou urme de pași. Poate că era un locuitor al peșterii, se gândea ea, care desigur că va apărea ca s-o scoată din încurcătură.

Dar așteptă în zadar. Intră în peșteră cu multă băgare de seamă, fără să vadă ceva din cauza tranziției de la lumină la întuneric. Mai făcu un pas înainte și încă unul, când, deodată, un braț o prinse pe după umeri ca un clește și o mână îi astupă gura. Și-atunci Margaret leșină...

CAPITOLUL XV

Domnul Reeder nu era omul care să se piardă ușor cu firea. Domnul Simpson îl cunoscuse acum și altfel. Constată că acest șef al detectivilor parchetului, acest om liniștit și ponderat, are un vocabular de expresii pe care trebuia să cauți mult și bine să-l găsești și la un altul. Reeder aruncă o întrebare, la care Simpson răspunse:

— Mașina a venit înapoi. Șoferul spune că a primit ordin să se înapoieze la Londra. Am presupus atunci că ți-ai schimbat planurile. Ce, nu mai vrei să te interesezi de furtul de aur?

Reeder se uită la el cu ochii aprinși, că-l făcu pe Simpson să se dea înapoi speriat.

— La dracu cu aurul!

Simpson îl vedea pe Reeder așa cum era el de fapt și rămase cu gura căscată.

— Plec imediat înapoi, am să mi-l înhaț pe criminologul acela cu obrazul de maimuță și am să-i explic câteva metode din arta de a convinge, cum n-au mai fost explicate din timpul Inchiziției.

Și mai înainte ca Simpson să-i fi putut spune ceva, Reeder ieșise pe ușă și zburase pe scară în jos.

*

* *

Trecuse cam un ceas de la dejun. Domnul Daver ședea în biroul său și își învârtea degetele mari ale mâinilor, când într-o direcție, când într-alta, când deodată ușa fu deschisă fără alt preaviz și în pragul ei apăru domnul Reeder. Daver nu-l recunoscuse imediat, căci își răsese barbetele, într-un acces de umor sălbatic, și obținuse astfel o schimbare extraordinară a exteriorului său. Și cu dispariția barbetelor se făcuse și o schimbare radicală a întregului domn Reeder. Dispăruți erau și ochelarii săi inutili, care fascinaseră o generație întreagă de criminali, dispărută era și vocea aceea blândă, care parcă cerea iertare, dispărut felul umil și modest de a fi al detectivului.

— Am să-ți vorbesc, Daver!

— Domnul Reeder! se bâlbâi gazda, îngălbenindu-se.

Reeder trânti ușa după el, trase un scaun și se așeză lângă masă în fața lui.

— Unde e domnișoara Belman?

— Domnișoara Belman?

Pe fața lui Daver se vedea exprimată mirarea.

— Pentru Dumnezeu, domnule Reeder, știi doar... A plecat la Londra ca să-ți ducă dactiloscopul... Aveam intenția să te rog să mi-l arăți...

— Unde... este... domnișoara... Belman? Spune iute, Daver, ca să scapi de o droaie de neplăceri!

— Dragă domnule Reeder, ți-o jur...

Reeder se aplecă peste masă și sună.

— Dorești ceva?

— Vreau să vorbesc cu doamna Flack... Voi o numiți doamna Burton, dar pentru mine doamna Flack e numele cel just.

Obrazul lui Daver se făcuse alb ca varul.

— Sunt unul din pușinii oameni care știu că John Flack e însurat, adăugă detectivul. □i unul dintre pușinii care știu că are o fată. Singura întrebare este: știe John Flack câte știu eu?

Și după ce se uită câteva clipe la mâna aceea de omuleț, continuă:

— Știe John Flack că, în timp ce el era închis la Broadmoore, târătura aceea de secretar, parazitul acela scârbos, sclavul acela nemernic, s-a decis să urmeze planurile lui și că a uzat de influența pe care o avea, de știința sa, ca să o silească pe nenorocita fiică a lui Flack să-l ia de soț?

— Pentru Dumnezeu, vorbește mai încet!

Reeder însă continuă:

— Mai înainte ca Flack să fi intrat în închisoare, a încredințat fiicei sale celebra sa enciclopedie a crimei. Fiica sa era singura persoană în care avea încredere. Soția lui Flack era o sclavă fără voință, pe care o disprețuia din totdeauna. Un an după ce Flack intrase în închisoare, domnul Daver, secretarul său, a pus mâna pe acele cărți. Și-a organizat apoi banda sa proprie, în vechiul cartier general al lui Flack, care fusese cumpărat pe numele dimitale. Din momentul în care ai aflat că Flack plănuia evadarea - o evadare la care trebuia să-l ajuți - trăiai într-o frică continuă că Flack va descoperi jocul dimitale dublu, ce l-ai jucat cu el. Îndrăznește să spui că mint și-ți crap capul!... Unde e domnișoara Belman?

— Nu știu. Flack a ordonat ca s-o aștepte un automobil. Mai mult nu știu.

Pe Reeder îl scoase din sărite ceva din tonul și privirile ochilor individului acela. Întinse mâna, îl apucă de guler și-l trase peste masă. Asta era destul de important, ca dovadă a forței sale fizice. O clipă, Daver rămase nemișcat; se smulse apoi cu o învârtitură a gâtului din ghearele lui Reeder, zbură afară din cameră și trânti ușa după el. Daver dispăruse mai înainte ca Reeder, care trebui să dea la o parte un scaun răsturnat, să fi ieșit afară din odaie.

Holul era gol. De asemenea nu găsi niciun servitor. Află mai târziu că toți fuseseră concediați în dimineața aceea, că li se plătise salariu pe o lună și au urcat în primul tren la Londra. Din hol, Reeder ieși afară, dar nici acolo nu-l găsi pe Daver. Nici pe partea cealaltă a casei nu se afla. Dispăruse în mod inexplicabil. Unul dintre detectivii postați în jurul casei, văzându-l pe Reeder ieșind și intrând în casă în grabă, se repezi în hol să-l

întrebe ce caută.

— N-a ieșit nimeni, domnule, îi răspunse detectivului, când acesta îi explică ce caută.

— Câți oameni sunt postați aici? Patru?... Cheamă-i aici... Închide fiecare ușă și adu o rangă de fier.... Am să percheziționez toată casa; percheziția mă poate costa o sumă frumușică. De la Brill nicio știre?

— Nu, domnule. Sărmanul Brill... Tânăra fată a sosit cu bine la Londra?

Reeder se uită întunecat la el.

— Tânăra fată? Ce știi dumneata despre ea?

— Eu am dus-o până la mașină, spuse detectivul Gray.

Reeder îl apucă de haină și-l târî cu el în vestibul.

— Povestește-mi repede ce fel de mașină era aceea.

— Nu știu. O mașină mică, care avea obloane de lemn la ferestre. Am crezut că dumneavoastră ați dispus așa.

— Ce fel de caroserie?

Detectivul descrie mașina așa cum își mai aducea aminte. Credea că era un Landaulet deschis cu acoperiș de piele. Raportul acesta era de fapt ceea ce aștepta Reeder. Nu sporea, dar nici nu diminua temerile sale. Ceva mai târziu, îi chemă pe toți detectivii sus la etaj. Încă de dimineată tot etajul, afară de camerele lui Daver, fusese percheziționat cu de-amănuntul de poliție. Camera lui Daver, așezată la capătul coridorului, era încuiată. Detectivii sparseră ușa. Apartamentul se compunea din dormitor, cameră de locuit și odaie de baie, elegant instalată. Tot acolo se aflau o mulțime de cărți, apoi pe masa de scris o grămadă de facturi, dar nicio hârtie din care să reiasă că Daver avea vreo legătură cu banda lui Flack.

Dormitorul era mobilat splendid. Dar nici aici nu se găsiră nimic.

Locuința era la unul din capetele vechii închisori și Reeder se pregătea tocmai să părăsească odaia, când îl surprinse poziția unei canapele de piele într-un colț al camerei. Încercă s-o mute de la perete, dar nu reuși. Canapeaua părea să fie înțepenită de podea. Lovind cu piciorul pe partea din față, căptușită cu stofă auzi un sunet gol.

— Aș vrea să știu ce are în canapea?

După ce căută câțva timp, Gray descoperi un piron pe care, dându-l la o parte, putu ridica capacul canapelei. Interiorul era gol.

— În casa aceasta toate sunt pe dos, spuse Gray pe când coborau scara. Când crezi că ai descoperit ceva interesant, vezi că de fapt n-a fost nimic.

Detectivul nu-i răspunse nimic. Era prea preocupat cu propriile sale gânduri. Ceva mai târziu spuse el:

— Da, în această casă se petrec lucruri curioase.

Și apoi auzi un sunet, care le trecu prin măduvă spinării. Un țipăt strident! Țipătul unui om care se află în nevoie, țipătul unui om, care moare...

— Ajutor!... ajutor! Reeder, ajutor!

Țipătul venea din direcția camerei pe care o părăsiseră, iar detectivul recunoscuse vocea lui Daver.

— Pentru Dumnezeu!...

Se auzi zgomotul unei uși care se închide, Reeder se repezi pe scară în sus, urmat de detectivi. Lăsase deschisă ușa camerei lui Daver. Acum era însă închisă, încuiată și zăvorâtă.

— Ranga, iute!

Gray se repezi pe scară în jos ca s-o aducă.

Din cameră nu se mai auzea niciun sunet. Introduse vârful drugului între pervazul ușii și broască, se opinti cu toată puterea și sfărâma ușa. Făcu un pas în cameră și rămase apoi pironit locului, cu privirea îndreptată spre pat.

Pe cuvertura de mătase zăcea Daver, cocoloșit într-o poziție de nedescris. Ochii stinși se uitau spre tavan. Reeder știa că Daver este mort, mai înainte de a fi zărit rana din piept și cuțitul aducător de moarte.

Îi cercetă pulsul, percheziționează mortul și găsi în buzunarul din interiorul vestei un pachet cu bancnote.

— Numai miare! Nouăzeci și cinci de bucăți! Ce este în pachetul acela?

Pachețelul conținea un bilet de vapor pe ruta Southampton - New-York pe numele „Sturgeon”. În alt buzunar găsi un pașaport pe același nume, vizat de consulul american.

— Dar cum a intrat aici? L-au adus pe sus...?

— Mai trăia când l-am auzit noi. A fost ucis când am auzit țipătul. Mai există un acces la camera asta pe care nu l-am găsit încă... Dar ce a fost asta?

Se auzise un zgomot înăbușit, ca și când o ușă grea fusese închisă. Zgomotul părea că vine chiar din cameră. Reeder smulse ranga din mâna partenerului său și distruse cu ea lemnul care acoperea peretele din dosul divanului. Dar în spatele lemnului era un zid solid. Nici în altă parte a peretelui nu găsi altceva. Deschise atunci din nou canapeaua. Podeaua era din lemn subțire. Dedesubtul ei, mozaic.

— Era pe punctul de a o șterge. Sărmanul de el!

Dădu ordin să se distrugă canapeaua. Totuși nu găsi nimic. Adresându-se apoi unuia dintre agenți, îi dădu ordin să telefoneze inspectorului șef Simpson și să-i relateze cele întâmplate.

Se apucă apoi să-l examineze din nou pe cel omorât. Daver purtase un lanț lung de aur, atârnat de unul din nasturii pantalonului. Lanțul dispăruse. Nasturele atârna numai de un fir. Cercetând buzunarele pantalonilor, dădu peste un pachețel cu notițe, scrise mai toate cu creionul de către un individ neobișnuit cu scrisul. Individul întrebuințase orice fel de hârtie îi căzuse în mână. Așa, una din notițe era scrisă pe dosul unor formule chimice. Alta avea conținutul următor: „Casa de peste drum de Reeder este de închiriat. A se închiria sau a se pune mâna pe chei. Știri se vor da la locul știut.”

Unele din notițe erau inteligibile, altele însă depășeau posibilitatea de înțelegere a lui Reeder. La urmă dădu peste o notiță, care-l făcu să se îngălbenească:

„Belman a căzut de pe stâncă șase mile la est de Larmes. Trimite oameni să ascundă corpul, înainte ca să-l găsească poliția.”

CAPITOLUL XVI

Când Margaret Belman își veni în fire, se găsi întinsă într-o nișă a stâncii, care nu se putea zări de la intrarea în peșteră. Lângă ea se afla un individ cu cămașa ruptă, care se uita la ea. Când Margaret deschise ochii, îl văzu cum pune un deget la gură și-i face semn să tacă. Omul acela arăta ca un sălbatic. Părul îi era nepieptănat și plin de sânge închegat, care se scursese și pe față unde se uscaseră. Și totuși, pe fața lui se vedea o bunănotă oarecare. Se aplecă spre ea și-i șopti:

— Fiți liniștită! Îmi pare rău că v-am speriat, dar eram îngrijorat că veți striga când o să mă vedeți... Mi se pare că arăt îngrozitor.

Rânjetul său era liniștitor.

— Cine ești dumneata? îl întrebă Margaret în șoaptă.

— Mă numesc Brill de la C.I.D.

— Dar cum ai ajuns aici?

— Asta vreau să știu și eu. Dumneavoastră sunteți domnișoara Belman?

— Da.

Brill ridică capul și ascultă. Se întinse apoi pe jos și se uită cu băgare de seamă după colțul ascunzătoarei. Rămase în poziția aceasta cam vreo cinci minute, în care timp Margaret se sculase de jos. Picioarele îi tremurau, se simțea prăpădită, gura i se uscaseră.

Brill se întoarse spre ea.

— Eram în camera domnului Reeder și credeam că mă strigă de la fereastră - nu poți distinge vocea când se șoptește - ca să vin numaidecât la el, căci are nevoie de mine. Abia am ajuns jos, când am și fost lovit la cap. Se pipăi la cap și tresări de durere. E tot ce-mi aduc aminte, până ce mi-am revenit și am văzut că era cât pe-acum să mă înec. A trebuit să rămân tot timpul aici, bineînțeles.

— De ce bineînțeles?

— Pentru că în timpul fluxului tot ștrandul este sub apă și poți sta numai în peșteră. Pentru moment, e cam prea multă lume acolo pentru gustul meu.

— Multă lume? Ce înseamnă asta? întrebă fata surprinsă.

— Mai încet, pentru numele lui Dumnezeu!

Brill trase din nou cu urechea.

— Aș da mult să știu cum vin ei aici: Daver și mizerabilul acela bătrân.

— Flack? întrebă fata, îngălbenind.

— Da. Flack a fost numai vreun ceas aici. Dumnezeu știe cum vine jos. Presupun că poliția ține casa sub observație...

— ... Poliția?

— Păi, casa asta este cartierul general al lui Flack - n-ai știut?

— Mi se pare că n-aveți idee de ce se petrece... Credeam că Reeder - vreau să zic domnul Reeder - v-a povestit totul.

Brill era cam vorbăreț și avea motiv de bucurie, căci trăia.

— Toată dimineața m-am fofilat înăuntrul și afară din peșteră. Au pus acolo sus - și arată în direcția spre Siltbury - pe unul din ei să stea de pază. E o bandă organizată admirabil! Azi dimineață au oprit un transport de aur și au șters-o cu el. Am auzit cum bătrânul o povestea fiicei lui. Curios că el nici n-a fost de față când s-a petrecut furtul și totuși operațiunea a mers ca pe roate. Flack a angajat pe cei mai iscusiți tâlhari. Dintre toți numai Ravini singur l-a trădat.

— Nu știi ce s-a întâmplat cu domnul Ravini? întrebă Margaret.

— Cred că e mort. Au aici în peșteră o grămadă de lucruri pe care nu le-am văzut încă. Câteva am văzut, de pildă o barcă cu motor atât de mare ca o biserică... Tăcere!...

Iar se întinse pe jos cât era de lung și trase cu urechea. Se auzea glasuri care se apropiau. Se poate să fi fost și acustica peșterii, care făcea să pară că cei care vorbeau se aflau în imediata lor apropiere. Brill recunoscuse vocea ascutită a bătrânului și rânji.

— Nu-mi place ceva, nu-mi place deloc... Ce ai Olga?

— Nimic, tată.

Margaret recunoscuse vocea domnișoarei Olga Crewe.

— Drăguța mea, ai fost cuminte și răbdătoare. N-aș fi conceput planul de a evada, dacă n-aș fi vrut să te știu pe tine asigurată. Numai tu ești mândria mea!

— Da, tată.

Vocea Olgăi suna cam obsedată, dar bătrânul nu băgă de seamă.

— Tu trebuie să te măriți cu cel mai important om din țara asta. Tu ai să ai o casă, pentru care are să te invidieze orice prințesă. Casa are să fie din marmură albă și o să aibă cupole de aur. Ai să fi cea mai bogată femeie din toată țara. M-am gândit bine la toate. În fiecare noapte mă gândeam, acolo în casa aceea de nebuni, și-mi ziceam că trebuie să-ți asigur viitorul. De aceea am evadat. Acesta e singurul motiv. Toată viața am muncit numai pentru tine.

— Mama zice...

— ... Ah! Bătrânul scuipe aproape această vorbă. O femeie fără cap. Cu suflet de menajeră... S-a îngrijit de tine? Da? Cu atât mai bine pentru ea. Nu i-aș fi iertat-o niciodată, dacă te-ar fi neglijat. Dar Daver? A avut respect față de tine? Ți-a dat bani, cât ai vrut?

— Da, tată.

— Daver este un servitor bun. Am să-l îmbogățesc. Este o lepădătură, dar una supusă. I-am poruncit să-ți fie câine păzitor... sunt mulțumit de el... Mai ai puțină răbdare! Ai să vezi cum o să se realizeze toate visurile mele.

Vocea nebunului era schimbată, încât puteai crede că vorbește un alt om, atât era de blândă. Dar apoi își reveni.

— Colonelul vine la noapte. E un om demn de încredere... și Gregory... Am să-i răsplătesc ca pe miniștrii. Încă puțină răbdare, fata mea. Am să închei eu toate afacerile astea neplăcute. Și pe Reeder... Măine plecăm.

Glasurile se îndepărtară din ce în ce. Brill se întoarse spre Margaret și surâse.

— Poți să-l învingi pe acest om? întrebă el plin de admirație. Nebun... de dă în gropi. Dar are creierul cel mai șiret din toată Londra. Și Reeder o spune. Pe Dumnezeuul meu, aș da leafa pe zece ani și toate șansele de avansare, dacă aș avea acum un revolver.

— Ce să facem acum?

— Rămânem aici, până ce vine fluxul, apoi trebuie să ne încercăm norocul în peșteră. Am fi distruși dacă am vrea să rămânem aici.

— Nu există un drum peste stânci?

— Unul? Zece dacă vrei, dar trebuie numai să le găsim. Stânca aceasta este găurită ca un fagure de albine. Într-o bună zi se prăbușește ca spuma într-un pahar cu bere. Am auzit cum Daver o spunea nebunului, care și el era de aceeași părere. Nebun? Aș dori să am și eu un creier ca al lui. Așadar, vrea să-l distrugă pe Reeder? Cimitirele sunt pline cu cadavrele celor care au avut aceleași gânduri necurate.

CAPITOLUL XVII

Dură o eternitate până ce apa urcă pe plajă. Mai tot timpul, tânăra rămăsese singură în ascunzișul ei, căci Brill se ducea din când în când să exploreze împrejurimile. Ar fi mers cu plăcere cu el, dar Brill îi explică greutățile ce le-ar avea de întâmpinat.

— Trebuie să aștepti până ce apa e mare. Atunci o să fie întuneric, dar veți vedea drumul, căci apa o să reflecte lumina.

— E cineva în peșteră?

— Doi indivizi lucrează la o barcă. Deocamdată e încă pe uscat. Dar când va veni apa, are să plutească ușor.

Când Brill îi făcu semn să vină la el, ajunsese deja sus.

— Mergeți de-a lungul stâncii și țineți-vă de mâneca hainei mele.

Margaret îl urmă ascultătoare. Trecură o cotitură la stânga și mergeau acum în peșteră pe o cărare netedă. Brill îi spusese de mai înainte că nu trebuie să vorbească decât în șoaptă, căci ecoul din peșteră era foarte puternic.

Drumul îi ducea mereu la stânga și Margaret avea impresia că merg pe un coridor în stâncă. Abia mai târziu văzu ce mărime avea peștera aceea scobită de apă. După un timp oarecare Brill întinse mâna și îi făcu semn s-o ia la dreapta. Îi explicase încă pe când erau la plajă cum va decurge drumul. Cărarea îi ducea acum în sus. Încetul cu încetul. Fata începu să deosebească drumul, deși întunericul era accentuat și nu putea vedea decât la câțiva pași. Brill o apucă iarăși de braț, o trase într-o nișă adâncă, și îi făcu semn să se așeze.

Trecu mai mult de un ceas până ce se arătă, la intrarea în peșteră, o fâșie de apă și apoi, ca prin miracol, toată peștera fu iluminată de o strălucire verde. De acolo de unde se afla, Margaret nu putea vedea înălțimea peșterii. Partea cealaltă se afla cam la vreo cincizeci de yarzi depărtare. Acolo se părea că peretele de stâncă merge într-o linie dreaptă de la acoperiș până la pardoseala de nisip, unde se afla barca cu motor. Tânăra zări o figură omenească deplasându-se pe coperta oblică și dispărând într-o deschizătură. Cu cât apa urca, cu atât peștera se lumina mai mult. Brill își făcu mâinile pâlnie și-i murmură la ureche:

— Să rămânem aici sau să încercăm să ne găsim un drum?

— Să încercăm!

O porniră din nou. Nu mai era nevoie ca Margaret să-l țină de mânecă. Cărarea pe care mergeau era fără îndoială făcută de mâna omului. La fiecare zece yarzi zăcea o bucată de piatră ca un fel de treaptă. Urcară din ce în ce mai sus și aveau acum avantajul că nu puteau fi văzuți de oamenii de la barcă, deoarece la dreapta lor se ridica o stâncă.

Dar o sută de yarzi mai departe stânca se unea cu peretele peșterii și înaintarea nu mai era posibilă. Coridorul zăcea în întuneric. Brill cercetase deja locul, căci o apucă pe fată de braț și o duse încet de-a lungul peretelui. Drumul era aici mai greoi și mersul pe pietriș un chin. Fata era aproape extenuată, când zăriră o fâșie de lumină verde. Galeria aceasta curioasă părea că duce înapoi la capătul depărtat al peșterii. Brill îi făcu însă semn să se oprească și-i șopti:

— Șezi, te rog! Acum putem să încălțăm ghetele.

Ciorapii, pe care Margaret și-i legase de centură, erau umezi și ghetele asemenea. Totuși, fu bucuroasă că are ceva în picioare. În timp ce se ostenea să și le pună, Brill ieși afară din galerie și cercetă locul.

Apa, care acoperea acum pardoseala, se afla cam la vreo cincizeci de picioare sub el. Câțiva pași mai departe era o stâncă lată, care forma un fel de platformă pentru o serie de trepte ce duceau de la tavan spre apă. Treptele erau săpate în stâncă și erau largi abia de două picioare.

Brill știa că încercarea de a ajunge sus constituia o încordare extraordinară a nervilor fetei și afară de aceasta nici nu era convins că ar avea vreun folos. Mai știa că treptele duceau spre una dintre multele ieșiri ale peșterii, căci văzuse oameni urcând și coborând aceste trepte și dispărând în întuneric. Era posibil ca treptele să se lărgească în apropierea

tavanului, totuși era o problemă grea pentru o fată flămândă și istovită și care era aproape să se prăbușească de oboseală. Nici măcar el singur nu era sigur dacă nu va ameți când va încerca să se cațere. În dosul treptelor se făcea un drum larg până la marginea stâncii și Brill intenționa să o ducă pe Margaret pe drumul acesta. Cei doi bărbați, care lucrau la repararea bărcii, erau cufundați în treaba lor. Brill se întoarse spre fată, îi explică planul și o conduse până la trepte. La vederea scării o apucă un cutremur.

— Imposibil să mă cațăr, murmură ea, tremurând.

— Mi se pare că acolo sus se află o galerie largă, care se întinde pe toată lungimea peșterii și de acolo am căzut eu. La flux, apa ajunge până la stâncă dinapoi. Acolo m-am trezit, când mi-am venit în simțire.

— Nu mai este alt drum?

— Dacă aș ști! N-am putut căuta decât foarte scurt timp, mi se pare însă că la colțul celălalt e un fel de tunel.

— Acum nu e nimeni pe aici, prin apropiere, iar indivizii de la barcă sunt prea departe ca să ne poată vedea.

Mai așteptară câteva minute și ascultară; apoi plecară luând-o pe lângă trepte, pe cărarea de piatră, care se lărgea din ce în ce mai mult.

Margaret Belman n-a uitat niciodată drumul acesta sinistru... la stânga stânci, la dreapta prăpastie...

Acum ajunseră la capătul gangului acela din stâncă și aveau alegerea între patru deschizături ale peretei de piatră. Una dintre ele se afla în fața lor, a doua, la care puteau ajunge de asemenea, era cam la vreo patruzeci de picioare mai departe, la dreapta, pe când celelalte două nu puteau fi ajunse. Brill o lăsă pe Margaret să-l aștepte și dibui în deschizătura cea mai apropiată. Reveni abia după o jumătate de oră. Făcuse inutil drumul.

— Toată stâncă e găurită. A trebuit să renunț. E imposibil să mergem mai departe fără lumină.

A doua deschizătură promitea mai mult. Podeaua era netedă și avea avantajul că mergea într-o direcție paralelă cu intrarea în peșteră și că era luminată pe o întindere destul de lungă. Fata se luă după Brill.

— Merită să încercăm! spuse ea.

Abia făcură câțiva pași, că Brill descoperi ceva, ce nu văzuse la prima cercetare. La distanțe egale se aflau nișe în perete. El le observase, ce-i drept, însă apariția lor extrem de regulată nu-l surprinsese. Cele mai multe erau închise cu pietre, dar la urmă descoperi una care nu era apărată în felul acesta. Nișa sub forma unei încăperi pătrate, ca o celulă, era atât de regulată în dimensiunile ei, încât trebuia neapărat să fi fost făcută de mâini omenești. Se înapoie la fată și-i comunică cele văzute, precum și intenția de a cerceta nișa alăturată, care era închisă.

— Zidurile acestea n-au fost făcute degeaba, spuse el, iritat.

Cu cât înaintau mai mult, cu atât mai slabă era lumina. Se văzură nevoiți să pipăie drumul de-a lungul pereților, până ce ajunseră la nișa cealaltă. La intrare erau aranjate bucăți de stâncă, și munca ce trebuia depusă ca să fie îndepărtate pietrele se dovedi extrem de anevoioasă. Margaret nici nu avea cum să-i ajute. Se așezase cu spatele la perete și dormita. Foame se mai diminuase, însă setea o chinuia îngrozitor. Când Brill o scutură de umeri, se deșteptă cu capul greoi.

— Am fost înăuntru..., vocea-i tremura. Ține mâinile pâlnie.

Margaret ascultă mai mult mecanic, simți ceva umed curgându-i în mâini și bău. Mirosul

puternic al vinului aproape o îmbată.

— Șampanie, murmură Brill. Nu bea prea mult, că ți se urcă la cap.

Margaret sorbi din nou. Niciodată până atunci nu-i plăcuse atât șampania.

— Acolo e un magazin întreg. Lăzi cu alimente - o presupun cel puțin - și sute de sticle cu vin. Ține mâinile.

Îi mai turnă vin în mâinile făcute pâlnie.

— Așteaptă-mă aici!

Margaret era acum complet trează. Se uită în direcția în care dispăruse Brill. Trecură zece minute, un sfert de ceas, apoi, spre bucuria ei, apără deodată o lumină liniștită, așa că putu vedea contururile deschizăturii prin care trecuse Brill. Auzi cum o ladă fu deschisă și îl văzu apoi pe detectiv.

— Pesmeți. Din fericire, lada avea o inscripție.

— De unde venea lumina?

— O lanternă pe care am găsit-o acolo. Nișa e plină cu alimente. Iată ceva de băut pentru dumneata.

Îi întinse o cutie de tablă îngustă și îi duse degetul până la orificiul pe care îl practicase în capac.

— Lapte condensat. Marfă germană. Foarte bun.

Ea bău, până goli cutia.

— Pare să fie un fel de provizie pentru un vapor, spuse Brill. Lanterna este însă o fericire. Vreau să mă duc să caut dacă nu găsesc și ceva baterii de rezervă. Altfel n-o să ne țină mult.

Brill întârzie de data aceasta mai multă vreme, așa că Margaret începu să se îngrijoreze. Deodată văzu o lumină mai puternică ca până acum. Brill sări de pe zidul ascuțit și-i întinse ceva greu.

— O lanternă nouă. Baterii sunt destule acolo. Și lovind cu ceva în peretele de piatră adăugă:

— Un deschizător de lăzi și în același timp o armă foarte bună. Aș dori să știu în care nișă sunt ascunse armele.

Cercetarea mai departe a gangului se putea face mai comod. Brill mergea înainte, luminând drumul. Îi arătă ce netezi erau pereții și-i spuse că asta e acțiunea apei.

Galeria pe care mergeau se învârtea la dreapta și la stânga, ba sus, ba jos, ba o întorsătură, ba o curbă, dar se părea că nu duce nicăieri.

Brill, care mergea înainte cu lanterna aprinsă, se opri deodată în loc și îndreptă lumina spre pământ. Se aplecă apoi și ridică ceva de pe jos.

— Cum naiba a venit asta aici?

Ținea în mână o monedă de argint în valoare de doi șilingi.

— Sigur că a fost cineva aici, continuă el, dar Margaret îl întrerupse cu un țipăt:

— A fost domnul Reeder, și-i explică cum sus, la fântână, detectivul aruncase o piesă de doi șilingi, ca să măsoare adâncimea. Brill îndreptă lumina în sus. Nu văzu decât stânca solidă. Dar luminând mai departe zări o gaură mare, rotundă,

— Aici e fântâna, care n-a fost niciodată o fântână, spuse el.

Luminând din nou rămase cu gura căscată, văzând treptele de fier bătute în stâncă la distanțe egale.

— O scară. Ai știut asta?

Întinse mâna, să vadă dacă poate ajunge la prima treaptă, dar aceasta era mai sus cu vreo

douăzeci de centimetri.

Brill adună pietre, punându-le una peste alta, ca să poată ajunge la treapta cea mai de jos. Negăsind nimic potrivit, își aminti de deschizătorul de lăzi, care avea un cârlig la capăt. Îl întinse cât putu și sări în sus. Prima dată nu reuși. A doua oară, cârligul se prinse, dar mânerul îi alunecă din mână. Atunci, Brill își frecă mâinile cu pământ, sări în sus, apucă mânerul deschizătorului de lăzi și se trase, întrebuițându-și toată forța, până ce ajunse cu picioarele pe prima treaptă. Apoi se adresă domnișoarei Belman, întrebând-o dacă crede că ar putea să se cațere, cu ajutorul lui.

— Nu cred. Urcă-te dumneata singur. Te aștept aici.

— Atunci, dați-vă la o parte din dreptul deschizăturii. N-am să cad, dar se poate să se disloce ceva pietre.

Fata văzu curând că Brill avea dreptate. Cu cât urca, cu atât cădeau mai multe pietre, nisip și pământ. Din când în când se oprea, ca să se odihnească. Odată îi strigă ceva, dar nu înțelese ce. Probabil că-i spusese să se dea mai la o parte, căci imediat după aceea un pietroi mare trecu pe lângă ea.

Margaret arunca din când în când câte o privire în sus și vedea lumina lămpii lui devenind din ce în ce mai slabă. Acum, că era singură, începu să se îngrijoreze și își aprinse lanterna, pentru a se liniști. Abia atinsese contactul, că auzi un zgomot care o făcu să-i înghețe sângele în vene. Zgomot de pași! Cineva venea pe coridor înspre ea.

Stinse lumina și ascultă. O voce de bărbat. Vocea bătrânului. Vocea lui și a nimănui altuia! Vorbea cu el însuși. Murmura și se bâlbâia. Sunetul se apropia din ce în ce. Și apoi, departe, zări o licărire de lumină, căci acolo gangul făcea o cotitură. De văzut nu l-ar fi putut vedea, decât atunci când ar fi fost aproape de tot de ea.

Margaret își scoase la repezeală pantofii și o luă la goană în întuneric, clătinându-se și alunecând. După câțva timp își stăpâni frica, se opri locului și ascultă. Nu mai vedea lumina și nu mai auzea niciun sunet. Mai ascultă câteva clipe și apoi, luându-și inima-n dinți, se înapoie la locul de unde plecase. Nu îndrăznea să facă lumină și căută pe dibuite deschizătura fântânii. Din cauza întunericului, însă, nu nimeri, ci trecu mai înainte.

Dar unde să se fi dus oare Flack? Poteci lăturalnice nu existau. Margaret stătea în fața unei nișe, sprijinându-se, când simți că peretele se mișcă. Abia avu timp să se dea la o parte, când văzu în fața ei o rază de lumină, și umbra unei uși.

— ... la noapte, fetița mea, la noapte... Mă duc acum să vorbesc cu Daver... Daver îmi face griji... Ești sigură că nu s-a întâmplat nimic, care m-ar face să fiu bănuitor?

— Nimic, tăticule, ce să se fi întâmplat?

Era vocea domnișoarei Olga Crewe! Ceea ce mai spuse Olga, nu putu fi înțeles de Margaret, dar apoi se auzi râsul strident al bătrânului.

— Reeder? E în Londra, dar vine la noapte înapoi.

Și iar o întrebare a Olgăi, pe care Margaret n-o înțelese.

— Nu s-a găsit cadavrul. Nici nu voiam să-i fac ceva fetei, dar mi-ar fi fost de folos, cu ea puteam să-l am în gheare pe Reeder. Pregătisem totul...

Iar o întrebare nelămurită. Și iar răspunsul bătrânului.

— Cred că da! Fluxul era puternic atunci. În tot cazul, am văzut-o prăbușindu-se.

Margaret înțelese că vorbeau despre ea. Dar asta o interesa mai puțin decât eventualitatea de a fi descoperită. Se întoarse și căută pas cu pas, plină de teamă și de speranță, o nișă în care s-ar putea ascunde. Câteva clipe mai târziu, norocul îi surâse.

— Bine, bine. Am să las ușa deschisă. Aici e destul aer curat. Seara sunt înapoi.

Margaret nu îndrăznea să se uite afară din ascunzișul ei. Abia după ce sunetul pașilor bătrânului nu se mai auzi, îndrăzni să privească după colț. Ușa era deschisă și Margaret observă cum Olga se apropie de ea. Auzi apoi un oftat adânc și văzu cum umbra fetei dispărea. Margaret se apropie tiptil de ușă.

Aceasta era făcută din stejar, iar suprafața ei era atât de rafinat căptușită cu pietre, că nu se putea deosebi de stânca prin care trecuse Brill.

Curiozitatea domnește și la persoane prevăzătoare și Margaret - cu tot pericolul în care se afla - era curioasă să vadă interiorul camerei, care constituia ascunzătoarea familiei Flack. Camera era mare și sumar mobilată.

Tânăra se așteptase să vadă pe jos covoare scumpe, mobile elegante, perdele de mătase și alte lucruri de preț. În schimb nu zări decât o masă simplă, două scaune de trestie, un covoraș uzat și un pat de campanie. Olga ședea lângă masă și citea un ziar. Stătea cu spatele la ușă, așa că Margaret putea observa totul în liniște.

În apropierea mesei se aflau două sau trei geamantane gata pregătite. Pe pat zăcea o blană. Singurul semn de lux în încăperea aceea... În persoana a doua care se mai afla acolo, Margaret o recunoscuse pe... doamna Burton.

Făcând un pas înainte, ca să vadă mai bine, alunecă pe o piatră și se izbi de ușă. La zgomotul produs, Olga reacționează, îngrijorată: „Cine-i acolo?”

Margaret rămase înlemnită, incapabilă să facă vreo mișcare. Auzind-o apoi pe Olga că se apropie, se întoarse și o șterse la fugă pe coridor. Auzi vocea Olgăi, dar fugi ca o zănatecă. Gangul se luminează și abia acum văzu că a luat-o pe un drum greșit. Poate chiar mergea în direcția peșterii, ca să-i cadă nebunului în brațe.

Auzi în spatele ei pași repezi și alergă mai departe. Acum se afla în peșteră. Nu se vedea nimeni. O luă prin cotiturile drumului, până ce ajunse la scara de piatră. Cineva de pe barcă o zărise. Margaret stătea pironită pe loc de frică, când văzu îl pe John Flack apărând. Acesta venea spre ea prin coridorul pe care îl întrebuințase și ea cu Brill, ca să ajungă în interiorul peșterii. Flack o privi o clipă surprins, apoi se repezi la ea cu un țipăt strident...

Margaret nu mai ezită nicio secundă. Se repezi sus pe scara aceea îngrozitoare, cu moartea la dreapta ei, dar cu oroarea unei soarte și mai îngrozitoare în spatele ei. Sui din ce în ce mai sus pe scara fără balustradă. Nici nu îndrăznea să privească înapoi. Nici nu îndrăznea să gândească. Ținea privirea ațintită sus, sus..., acolo unde scara trebuia să se termine cândva... Nu s-ar fi uitat înapoi pentru nimic în lume... Răsufla din greu, inima-i bătea cu putere... O secundă se opri ca să-și tragă sufletul. Flack era bătrân, dar nebun... ființă de o energie și rezistență extraordinare... Frica nebună ce o copleșise se mai domoli. Acum era sus și tocmai când credea că nu va mai putea urca, ajunse la capătul scării. Acolo era un loc mare, sprijinit de piloni zidiți. Asemenea piloni existau în multe părți. Își aminti că văzuse odată în Spania într-o catedrală, asemenea piloni... Pierduse însă orice reper de orientare. Deodată, ajunse la un perete, alergă de-a lungul lui până la o deschizătură îngustă, la care duceau cinci trepte. Se opri o clipă ca să-și aprindă lanterna. În fața ei se afla o ușă de oțel cu un mâner de fier. Era pe jumătate deschisă...

O deschise departe, trecu de ea, o trase după sine. Ușa se închise. Pe partea dinăuntru se afla un fel de cârlig de oțel. Când o închise, o ladă căzu cu zgomot la pământ. În fața ei se mai afla altă ușă, care nu putea fi urnită. Margaret se afla acum într-o încăpere albă, în forma unei lăzi mari; trei picioare lată și cam tot atât de adâncă. Nu avu timp să-și continue observațiile. Cineva umbla la cârligul ușii prin care intrase. În disperarea ei,

apucă de cârligul de fier din perete și-l simți cum se dă la o parte. Nu știa că servea drept zăvor. Iarăși auzi cum cineva umblă la mâner, o cheie introdusă în broască, dar ușa rămase închisă. Moment în care, Margaret Belman se prăbuși leșinată la pământ...

CAPITOLUL XVIII

J. G. Reeder coborî în hol. Cine-l vedea, știa că nu numai drama al cărei martor fusese îi îngălbenise și-i subțiasse obrazul.

Îl găsi pe detectivul Gray în biroul lui Daver, așteptând legătura telefonică cu Londra. Telefonul sună chiar în momentul în care Reeder intră în cameră. Reeder explică în câteva cuvinte moartea lui Daver și continuă:

— Am nevoie de toți polițiștii localnici, cu toate că mi-ar fi mai plăcut dacă aș avea un batalion de armată la dispoziție. La cinci mile de aici se află o garnizoană. Fiecare peșteră, fiecare fiord trebuie cercetat. Încă ceva, ar fi foarte bine dacă am căpăta un torpilor, sau ceva similar, care să păzească marea în fața orașului Silbury. Sunt mai mult ca sigur, că Flack posedă o barcă cu motor. Există pe aici un canal destul de adânc pe unde poate trece. Și probabil că mai există o peșteră care merge pe sub fiord... Domnișoara Belman? Nu știu. Tocmai vreau să aflu.

Simpson îi comunică cum că transportul de aur a fost văzut în Sevenoaks. Pentru domnul Reeder era ceva groaznic să se concentreze acum asupra acestui aurului dispărut.

— Armata ar fi cel mai bun lucru. În apropierea carierelor de piatră trebuie postat măcar un pluton experimentat. Mai există apoi o peșteră în care Daver obișnuia să-și gareză mașina. Cred că azi n-o să vedem banii... Numai acest fapt - adăugă Reeder malițios - va face ca autoritățile să apeleze la armată.

După ce ambulanța îndepărtase cadavrul lui Daver, Reeder se duse din nou în camera mortului cu mai mulți zidari, pe care-i adusese din Silbury. Desfăcu capacul canapelei și, arătând spre podeaua de piatră, zise:

— Placa aceasta de piatră se învârtește în jurul unui cui, presupun însă că e sprijinită cu o bară de fier pe dedesubt. Scoateți placa afară!

După o muncă de un sfert de ceas, placa fu scoasă și Reeder găsi ce așteptase: o serie de trepte înguste, care duceau într-o celulă pătrată din piatră, rămasă ca acum șase sute de ani; o încăpere goală, plină de praf, care-și dezvăluia acum secretul. O ușă îngustă ducea printr-un gang, prin care un om corpolent abia putea să treacă, în dosul placajului biroului lui Daver. Cine stătea ascuns acolo putea auzi orice vorbă, care se rostea în camera lui Daver. Acum înțelegea Reeder rugămintea arzătoare a nenorocitului de secretar, ca să vorbească mai încet. Acolo, în dosul placajului, auzise nebunul de înjosirea fiicei sale, și în momentul acela Daver fusese condamnat la moarte.

Dar cum dispăruse Flack? Și pentru aceasta găsisse detectivul parchetului general explicația. Larmes Keep trebuie că era înainte vreme un fel de curiozitate, care era etalată vizitatorilor. Pe perete se găsea un fel de placaj prin care se explica vizitatorilor că aceasta era camera de supliciu a contelui de Larme. Se mai amintea că imediat dedesubt se aflau celulele, la care se putea ajunge printr-un chepeng de piatră. Detectivii deschiseră chepengul și Reeder putu vedea pentru prima dată bolta celulelor din Larmes Keep.

Restul percheziției nu aduse nimic nou la iveală. Se descoperiră trei drumuri prin care criminalul ar fi putut să dispară, care toate trei duceau înapoi spre casă. Între bucătărie și hol se afla o ieșire.

— Mai există un drum pe care nu l-am găsit încă, spuse Reeder.

Nervii săi erau extrem de încordați. Umbla din cameră în cameră, desfăcea dulapuri, răsturna conținutul lăzilor și al geamantanelor. Ceva tot găsi el: actul de căsătorie al Olgăi Crewe.

La ora șapte sosi primul transport de trupe. Poliția locală comunicase deja că nu s-a găsit nicio urmă a Margaretei Belman. Poliția afirma că domnișoara Belman părăsise Larmes Keep tocmai la începutul refluxului și că trebuie să fi ajuns cu bine la plajă, dacă... n-a rămas pe un vârful de stâncă invizibil. Totuși, mai exista încă o mică speranță că Margaret trăiește. Speranță mică de tot. Nici Reeder nu mai spera prea mult.

Din Siltbury venise o bucătăreasă. Detectivul se mulțumi însă numai cu o ceașcă cu cafea. Simțea că orice îmbucătură i-ar rămâne în gât.

După ce aranjase un pluton de soldați ca pază în cariere, ședea în hol și se gândea la cele întâmplate. Deodată îl văzu pe Gray, intrând ca un nebun în hol și strigând: Brill!

Sări dintr-o dată în picioare.

— Unde e? Unde?

Gray nu trebui să răspundă. Căci susținut de un detectiv, un individ extrem de murdar, cu părul vâlvoi, se târî în cameră.

— De unde vii?

Brill, care abia putea să gângăvească, arătă înspre podea.

— Din puț... domnișoara Belman e încă acolo...

După ce bău o dușcă bună de rachiu, își reveni, ca să poată da un raport mai inteligibil. Reeder alergă spre puț și cercetă macaraula.

— Asta nu poate susține nici măcar greutatea unei femei! aprecie el.

Unul dintre detectivi își aminti că văzuse în bucătărie două centuri de siguranță, ca acelea ale curățătorilor de geamuri. Alergă să le aducă, în timp ce Reeder își scoase haina și vesta.

— La jumătatea drumului în jos se află un spațiu gol, de cel puțin două picioare, îl preveni Brill. Stânca s-a prăbușit acolo și era cât p-aci să mă prăbușesc.

Reeder își atârna o lanternă de gât și privi în jos.

— Curios că n-am văzut treptele atunci când am cercetat puțul, se miră el, dar își aminti că nu deschisele capacul decât pe jumătate.

Și Gray își pusese o centură și se lăsă, fiind cel mai ușor, primul în jos. Între timp sosise încă o jumătate de companie de soldați, care din fericire proveneau dintr-o trupă de geniu. O parte din soldați alergară să caute funii, alții se pregătiră să încropească un ascensor.

Reeder și Gray coborau fără să scoată o vorbă. Lanternele ce le aveau cu ei nu le serveau la nimic, căci în raza luminii lor nu puteau vedea nici măcar treapta următoare. Gray ajunsese la spațiul gol și, în timp ce căuta să treacă pe lângă, Reeder trebui să aștepte. Cu chiu cu vai trecură peste greutatea coborâtului fără alte neplăceri decât câteva pietre, care îi căzură lui Reeder în cap.

Se părea că nu vor mai ajunge jos și detectivul, mai în vârstă, simțea deja oboseala, când îl auzi pe Gray murmurând: cred că am ajuns jos. Reeder sări după el.

— Margaret, strigă Reeder.

Niciun răspuns. Lumină într-o parte, apoi în alta - nimic. Nici urmă de fată.

— Dumneata mergi pe aici, eu merg pe dincolo.

Lumină podeaua și o luă pe coridorul întortocheat. Auzind însă zgomot, stinse lanterna și se apropie tiptil. Ajunse astfel la o cotitură și zări în depărtare un fascicul de lumină. Se

așeză, se uită în lungul coridorului și zări o umbră de om. Cu revolverul în mână, Reeder se târî din ce în ce mai aproape de acea ființă omenească, când auzi pe neașteptate vorbe:

— Unde s-a dus tata, Olga?

Era doamna Burton! Reeder rânji.

Răspunsul nu-l putu înțelege.

— Au găsit-o pe fată?

Reeder întinsese gâtul și asculta cu respirația reținută.

— Nu, auzi el deslușit.

Olga părea că mai spune ceva, după care doamna Burton începu iarăși să se tânguiască în felul ei obișnuit:

— Ce rost mai are să stăm aici? Totdeauna m-ați tratat așa. Nimeni n-ar crede că sunt mama ta... mirare că n-am murit încă de necaz... Și nu m-ar mira dacă m-ar ucide și pe mine într-o bună zi.

Fata exprimă din ascunzișul ei o părere nerăbdătoare.

— Dacă tu te-ai plictisit, ce să mai spun eu? sâsâi doamna Burton. Unde e Daver? Curios că tata n-a pomenit nimic despre el. Crezi că secretarul a avut neplăceri?

— La naiba cu Daver! exclamă Olga.

Vocea fetei se putea înțelege ușor acum. Pasiunea și oboseala cu care se exprima, ar fi dezvoltat altădată compătimirea lui Reeder, acum însă toate gândurile lui erau îndreptate în direcția domnișoarei Belman.

În tot cazul, Olga încă nu știa că devenise văduvă, ceea ce-i procură lui Reeder o oarecare mulțumire...

— Unde e acum? Tata, vreau să zic...

Pauză...

Reeder nu înțelese răspunsul.

— Pe barcă? Nu voi ajunge niciodată pe țărmul celălalt. Nu pot suferi vapoarele, și mai ales o barcă atât de mică. De ce nu ne-a lăsat să plecăm după ce a evadat? L-am rugat și stăruit... azi am fi putut să fim în Veneția sau în altă parte și să trăim splendid...

Fata o întrerupse însă nerăbdătoare și deodată se păru că doamna Burton a dispărut în stâncă.

Nu se auzise niciun fel de zgomot al unei uși care se închide. Reeder bănuî însă ce s-a întâmplat și se târî prevăzător mai departe, până ce zări de partea cealaltă a peretelui o rază de lumină. Se opri la ușă și ascultă. Vocile erau acum destul de lămurite, cu atât mai lămurite, cu cât doamna Burton era cea care vorbea.

— Crezi că tata a observat ceva? Relativ la Daver, vreau să spun... Poți doar să-i ascunzi? Pe mine m-ar ucide dacă ar ști... Are planuri atât de mari cu tine... principesă sau ducesă... Dacă n-ar fi fost nebun, ar fi isprăvit demult cu toate, i-am spus-o de multe ori, dar când a ascultat el de mine?

— A ascultat vreodată cineva de vorbele tale, mamă? întrebă fata, obosită. L-am rugat pe bătrân să te lase să pleci. Știam că tu nu servești la nimic în momentul hotărâtor.

Reeder auzi pe cineva plângând și înțelese că doamna Burton plângea ușor.

— El nu rămâne aici decât ca să-l prindă pe Reeder, se destăinuî doamna Burton. Ce nebunie! Pe bătrânul acela idiot, pe care puteam și eu să-l răpun dacă aș fi fost atât de mârșavă.

Din depărtare se auzi un pas iute apropiindu-se.

— Tata, se alarmă doamna Burton.

Reeder încarcă revolverul cu un glonte proaspăt. Mai bine să riște un glonte, decât să i se întâmple ceva.

Pașii se opriă brusc undeva și deodată se auzi o voce puternică de la capătul gangului. O întrebare fu pusă. Flack se înapoie; zgomotul pașilor săi se auzi din ce în ce mai slab. Reeder ajunse la convingerea că n-avea noroc în ziua aceea...

Zăcea întins la pământ și-l putea vedea foarte bine pe Flack. O apăsare pe trăgaci și problema vieții acestui răufăcător era definitiv rezolvată. Ideea îi plăcu detectivului și degetul său se încordă pe trăgaci, însă caracterul său îl împiedicau să ucidă cu sânge rece...

Și acum venea cineva de partea cealaltă. Era detectivul Gray. Reeder trebuia să-i iasă înainte ca să-l prevină. Se ridică încet și alergă înapoi, dar degeaba. Se întâmplă ceea ce-i era mai mult teamă. Gray, care îl văzuse, îi strigă de departe:

— De partea cealaltă nu e nimic, domnule Reeder... Reeder...

— Tacă din gură, idiotule..., dar răul fusese deja făcut.

Detectivul parchetului general se întoarse, se aplecă și se uită de-a lungul coridorului. Flack stătea la intrare și asculta. Dar încă cineva mai auzise vocea lui Gray. Cu un țipăt de frică, doamna Burton, însoțită de Olga, se repezise pe coridor. Acum, Reeder nu mai putea folosi revolverul, căci femeile îl acopereau pe acela care îi jurase moartea și a cărui pieire și-o jurase și el.

Când detectivul ajunse Reeder la capătul gangului ce ducea spre peșteră, atât Flack cât și femeile dispăruseră.

Dar Reeder avea ochi excelenți. Zărise imediat barca și pe cei trei fugari. Aceștia ajunseseră până jos, la ultima treaptă a scării, și alergau spre platforma ce servea drept loc de acostare.

Deasupra capului său, Reeder auzi o izbitură în peretele de piatră, care dezlanțui o ploaia de pietricele, praf și ecoul unei explozii.

— Trag cu arma de pe barcă, constată Reeder, liniștit. Ai face mai bine dacă te-ai întinde pe jos, Gray, căci mi-ar părea foarte rău dacă un om, căruia îi place să facă zgomot, ar fi silit să tacă definitiv...

— Îmi pare rău, domnule Reeder, dar n-am știut...

— ... Exact.

Pac! Pac! Alte două gloanțe răsunară în apropierea lor.

Reeder se întreba dacă și Margaret era în barcă. Dar își aduse aminte de vorbele doamnei Burton și când de pe barcă se mai trase o dată, întinse și el mâna și slobozi două focuri în direcția inamicilor. Deși nu putea vedea ce rezultat au avut gloanțele sale, era totuși mulțumit, știin că nimerise barca.

Ambarcațiunea o porni de la țarm. Acum se auzea și zgomotul motorului. Dar, de la capătul peșterii se zări o rază puternică de lumină, care iluminează totul.

Torpilorul!

— Slavă Domnului! oftă Reeder, din adâncul inimii.

Și din bărcă se zărise torpilorul. Pe bord se auzi o explozie mai puternică decât până acum. Zgomotul exploziei fu atât de amețitor, în încăperea aceea închisă, încât Reeder rămase câteva clipe fără simțire, până ce Gray îl trase afară de sub dărâmături.

— Fac uz de tun... spuse Gray.

Reeder nu-i răspunse. Privirile sale erau ațintite asupra apei din mijlocul peșterii. □i acolo se petrecea ceva de neînțeles. Apa era azvârlită în sus. Reeder pricepu ce se

petrecea. Bucăți mari de stâncă cădeau acum în apă, ca urmare a exploziei. Detectivul văzu cum barca se înclină într-o parte, cum se întoarce din nou și o apucă spre intrare. Abia zece yarzi o mai despărțeau de intrare, când o nouă explozie mai groaznică, mai puternică și mai zdrobitoare, decât toate celelalte, făcu ca intrarea în peșteră să dispară.

CAPITOLUL XIX

În momentul următor, aerul era plin cu un praf otrăvitor. Și noi bucăți de stâncă se prăbușeau cu zgomot infernal.

— Intrarea în peșteră e astupată. Și nu s-a isprăvit încă, îi strigă Reeder lui Gray.

Primul său gând a fost să se salveze prin gang. Însă undeva, în haosul acela teribil, se găseau două femei... Reeder aprinse lanterna și se târî înapoi la locul de unde văzuse catastrofa. Aerul era însă atât de îmbâcsit, că nu putea vedea decât la câțiva pași.

Se târî cu mare băgare de seamă până la platformă și încercă să deosebească ceva în întuneric. Însă de jur-împrejur nu se auzea decât zgomot de fisurări, ca și când pământul s-ar fi cutremurat... Din tavan cădeau într-una în apă bucăți mari și mici de stâncă.

— Pentru Dumnezeu, domnule Reeder, nu rămâneți acolo, că vă nenorociți!

Detectivul, însă, își continuă drumul care ducea la locul unde fusese ancorată barca. Lanterna o ținea aproape de picioarele sale, ca să vadă ce se întâmpla. Aerul plin de praf îi îngreuna respirația. Ochii îl dureau îngrozitor. Dar, temerar, își urma drumul și deodată zări o figură omenească venind spre el... Era Olga Crewe!

— Unde e mama dumitale?

— Barca... s-a lovit de stâncă... moartă...

— Mama dumitale?

— Da.

Olga se clătină. Era istovită. Dădu din cap și murmură câteva vorbe.

Reeder o apucă de braț și o târî pe scară în sus. Acolo îl găsi pe Gray, care îl aștepta. Reeder o luă pe Olga în brațe ca și când ar fi fost un copil mic, și o duse, împleticindu-se, spre intrarea în tunel.

Zgomotul infernal al stâncilor care se prăbușeau se mai auzea încă. Aerul era abia respirabil. Lanterna lui Gray se stinse, iar cea a lui Reeder era aproape fără folos. Detectivului i se părea că drumul până la tunel durează mii de ani. Și aici era aerul plin de praf, dar cu cât înainta în tunel, devenea din ce în ce mai curat.

— Lasă-mă jos, pot merge și singură, spuse Olga cu voce răgușită.

Era foarte slăbită, se putea însă deplasa cu ajutorul celor doi bărbați. Se opri la intrarea în locuința din stâncă. Reeder voia să aibă lumină, dar aveau mai mult nevoie de apă, care se afla acolo, cum susținea Olga. Și apa proaspătă de fântână făcu miracole chiar și în privința fetei.

— Nici nu știu ce s-a întâmplat, rosti Olga. Când intrarea în peșteră s-a prăbușit, am fost azvârlită spre locul de ancorare. Mi-era atât de frică, că am sărit imediat din barcă. Abia că mă aflu pe platformă, când am auzit o explozie groaznică. Mi se pare că o parte din stâncă a căzut pe barcă. Am urlat... abia mi-am auzit singură vocea... asta e pedeapsa... știu că are să vină... știu.... știu!

Își acoperi fața cu mâinile murdare și plânse...

— N-are niciun sens să plângi acum. Unde e domnișoara Belman? întrebă Reeder cu asprime.

Olga clătină din cap.

— Unde s-a dus?

— Pe scară, sus... tata spunea că a scăpat. N-ai văzut-o? Întrebă ea și își ridică privirea spre Reeder, înțelegând încet cauza mai adâncă a întrebării lui.

Reeder se uita urât la ea.

— Nu. Spune-mi adevărul, Olga Flack. A scăpat Margaret Belman cu adevărat, sau tatăl dumitale?...

Olga clătină iarăși din cap, oftă adânc și s-ar fi prăbușit, dacă cei doi bărbați n-ar fi prins-o în brațe.

— Să lăsăm interogatoriul pentru mai târziu.

Reeder luă lanterna de pe masă și ieși în tunel. Abia trecuse de ușă, când se auzi un nou zgomot de fisurare a stâncilor. Uitându-se înapoi, înțelese ce s-a întâmplat,

— Toată partea aceasta a stâncii se prăbușește! O să avem mare noroc să scăpăm cu viață de aici!

Alergă spre deschizătura puțului și văzu cu satisfacție atârând o funie, la capătul căreia era agățată o centură de siguranță. La început nu zări sârma subțire care atârna, apoi înțelese că era un telefon, pe care îl lăsaseră pionierii în jos. La apelul său i se răspunse imediat,

— Ce e jos? Totul în regulă? Aici ni se pare că avem de-a face cu un cutremur.

Gray montă centura pe mijlocul domnișoarei Olga și îi șopti:

— Vezi să nu leșini..., înțelegi, domnișoară Crewe? Au să te tragă cu băgare de seamă, dumneata trebuie însă să te ții departe de perete.

Olga dădu din cap și Reeder dădu semnul de pornire. Funia se întinse și tânăra fată începu să urce.

— Suie dumneata acum! Îi ordonă Reeder lui Gray.

Acesta ezită.

— Și ce se va întâmpla cu domnișoara, domnule Reeder?

În loc de orice răspuns, bărbatul arătă spre treapta cea mai de jos, se aplecă, îl apucă de picior și-l ridică, cu o forță extraordinară.

— Înțepenește-ți centura de treaptă, ține-te cu mâna de cea superioară și eu voi trece peste dumneata...

Rar ca un acrobat să dezvolte atâta agilitate ca acest bărbat, căruia îi plăcea să fie considerat bătrân.

Trebuiau să se grăbească. Treapta de care era atârnat se clătina sub mâna lui. Neconținut cădeau pietre.

Unele din treptele de fier erau dislocate din cauza zdruncinăturilor. Nici nu ajunseră la jumătatea suișului, că aerul fu umplut de un zgomot asemănător unui oftat și a unui șuierat, care-l făcu pe Reeder să se cutremure de spaimă.

Cu o mână se ținea de treapta superioară, cealaltă o întinse în lături. Celălalt perete, care după părerea sa trebuia să fie departe de el, se afla acum abia la câțiva centimetri de mâna sa.

Puțul fântânii era apăsător de o presiune neașteptată.

— De ce te oprești, domnule Reeder? îl întrebă cu spaimă Gray.

— Ca să mă scarpin în cap, mormăi Reeder supărat. Mergi înainte!

Mai urcaseră încă vreo treizeci-patruzeci de picioare, când de jos se auzi iarăși un zgomot asurzitor. Tot puțul se cutremură.

— Mai iute! urlă Reeder.

Bumm!!!

Se auzi un zgomot ca detunătura unei grenade de mare putere.

Detectivul scrâșni din dinți. Spera că Margaret Belman scăpase de grozăvia aceea. Sau că-și găsisese o moarte miloasă.

Se apropia acum din ce în ce mai mult de deschizătura puțului. Fiecare pas pe care-l făceau, era însoțit de zgomote infernale. Gray abia dacă mai putea să răsuflă, când simți mâinile puternice care îl traseră afară, în siguranță.

Reeder ieși și el afară, clătînându-se și clipind din ochi la lumina unor făclii ținute de soldați.

I se părea lui numai, sau pământul se clătina cu adevărat?

— Mai vine cineva sus, domnule Reeder? întrebă ofițerul comandant.

— Nu.

— Atunci, cu toții la o parte, și cât mai iute posibil. Direcția spre casă și apoi spre șoseaua spre Siltbury, comandă ofițerul. Tot fiordul se prăbușește!

Făclia fu stinsă. Soldații o porniră în pas alergător, abandonându-și materialele și unelte.

— Unde e fata - domnișoara Crewe? întrebă Reeder, amintindu-și de ea.

— A fost dusă în casă, răspunse grăsunul de Bill Gordon, care apăruse deodată ca din pământ. Și, ce voiam să-ți mai spun, transportul de aur l-am prins din nou! Conducătorii bandei erau un anume Hothling și unul Dean, așa cel puțin își ziceau. Dumneata cunoști desigur adevăratele lor nume. I-am prins tocmai când voiau să intre în peșteră. Acesta e un mare succes al dumatăle...

— Du-te dracului cu toate succesele mari, izbucni Reeder din rărunchi. Ce lucruri mari pot să mai aștept eu, care am pierdut ceea ce era mie important.

Și grăsunul de Bill Gordon tăcu molcom, precum un om deștept ce se afla.

*

* *

Sala mare a banchetelor era plină de polițiști, detectivi și soldați. Olga Crewe fusese dusă în biroul lui Daver. Reeder o găsi acolo, supravegheată de trei servitoare pe care le angajase deocamdată poliția. obrazul îi fusese spălat și își revenise în simțiri, deși era încă amețită.

Olga îl privi îndelung pe Reeder, ca și când nu l-ar fi recunoscut și s-ar fi străduit să-și readucă în memorie partea aceea a trecutului ei, în care Reeder jucase un rol. Întrebă:

— Nu aveți știri despre tata?

— Nu. Cred că pentru dumneata e mai bine dacă ar fi murit, răspunse Reeder cu brutalitate.

— Da. Ai dreptate. Știu că e mort. Se îndreptă apoi cât putu și privi la servitoare. Reeder înțelese și le trimise afară.

— Nu știu ce aveți de gând să faceți cu mine. Presupun că mă veți aresta - trebuie să mă arestați. Am știut doar de toate cele plănuite și am încercat să te atrag în cursă.

— Bineînțeles, acolo în Bennet Street. Eu te recunoscusem imediat. Dumneata ai fost femeia cu obrazul vopsit, răspunse bărbatul.

— Da. Înainte de a mă trimite de aici, te rog să-mi dai voie să iau cu mine niște hârtii, care se află în casa de bani și care n-au valoare decât pentru... mine.

Reeder era destul de curios s-o întrebe ce fel de hârtii erau acelea.

— Scrisori... în caseta mare, îngustă. Nici măcar Daver n-a îndrăznit s-o deschidă. Vezi, domnule Reeder, înainte de a-l fi cunoscut pe soțul meu, am avut și eu o mică aventură de dragoste, așa cum au toate fetele, când sunt încă nevinovate, când visează, și au destulă credință în Dumnezeu ca să spere. Soțul meu e arestat?

O clipă Reeder tăcu. Mai curând sau mai târziu, Olga trebuia să afle și avea sentimentul că crudul adevăr nu ar impresiona-o mult.

— Soțul dumitale o mort.

— Tatăl meu...

— ... Da, tatăl dumitale l-a ucis... o presupun cel puțin. Mă tem că eu am fost motivul... Revenisem ca s-o găsesc pe Margaret Belman și i-am spus lui Daver tot ce știam despre căsătorie. Tatăl dumitale a stat ascuns în dosul ușii și a auzit fiecare cuvânt.

— Acum înțeleg. Bineînțeles că tata l-a ucis. Știam că are să se întâmple așa, de îndată ce va afla. Ai să mă consideri rea, dacă îți voi spune că-mi pare bine? „Bine” nu e cuvântul adecvat... Acum sunt salvată! Vrei să-mi aduci caseta?

Scotând din bluză două chei atârinate de un lanț de aur, îi explică:

— Prima cheie este cea de la casa de bani. Dacă vrei să vezi scrisorile, am să ți le arăt, deși n-aș dori...

În momentul acela se auziră pași grăbiți pe coridor. Ușa fu deschisă și ofițerul de geniu intră în cameră.

— Scuzați, vă rog, dar domnul căpitan Marriman crede necesar să evacuăm casa. Am evacuat tot personalul și i-am trimis pe toți la Siltbury.

Reeder o ajută pe domnișoara Olga să se ridice.

— Ia-o pe cu dumneata, ordonă, iar Olgăi îi zise: Vreau să-ți aduc caseta. Poate, poate, am să te rog s-o deschizi în fața mea.

Așteptă până ce ofițerul ieși, apoi adăugă:

— Tocmai acum sunt ceva mai blând față de tinerii care iubesc... Este o concesie pe care o face tinereții un om bătrân care iubește și el.

Vocea lui Reeder devenise răgușită, iar pe obraz i se prelinseră lacrimi din ochi.

— Așa-i că a fost... Margaret Belman...?

□i înainte ca el să fi răspuns, Olga știa că ghicise cu adevărat...

Tragedia care îl prinsese dădea o demnitate deosebită bătrânului aceluia, pentru care tinerețea era atât de departe, dar al cărui suflet era încă tânăr.

— Du-te, copila mea, am să fac pentru dumneata tot ce-mi va sta în putință! Poate că te pot scuti multe neazuri...

Reeder așteptă până ce fata ieși din cameră și se duse apoi în holul părăsit. Cât timp trecuse de când a stat el acolo cu un ziar pe genunchi bând ceai...

Lumina nesigură a crepusculului părea să fie umplută de spiritele trecutului. Peștera terorii! Pereții casei văzuseră mai multe decât el...

Trecu pe lângă peretele în care un cuțit aruncat asupra lui de un criminal făcuse o gaură... Avea ocazia să-și amintească toate aceste detalii, căci natura singură îi dădea prilejul aceasta. Deodată, pământul se cutremură sub picioarele sale și lumina se stinse. Reeder înțelese că sârma electrică s-a rupt. Se repezi în hol și era aproape de ieșire, când își aminti de scrisorile fetei.

Lanternă îi atârna încă de gât. O aprinse, se duse la casa de bani și introduse cheia în broască. În timp ce lucra, toată casa începu să se clatine, convulsiv. Se auzi zgomot de

sticlă spartă, de dulapuri răsturnate... Voia să fugă, dar să lase neîmplinită dorința Olgăi... Ezită o clipă. O promisiune este și rămâne însă o promisiune. Introduse iarăși cheia în broască, descuie ușa și... o prinse pe Margaret Belman în brațe...

Reeder ținea în brațe tânăra leșinată și o privea cu îngrijorare, când deodată casa de fier se prăbuși, lăsând o gaură mare în locul ei.

Bărbatul ridică fata și goni cu ea prin hol. Din depărtare se auzea cum cineva îl striga pe nume și alerga orbește în direcția lui. Odată se poticni și era să cadă într-o gaură din pământ.

Fata trăia, răsufla... și faptul acesta îi dădea puteri nebănuite.

În dosul lui se surpau pereții, se prăbușeau stâncile... un zgomot infernal domnea...

Reeder nu simțea nimic decât că ținea în brațe o greutate dulce, a cărei inimă bătea lângă a sa...

— Bine că ai venit, în fine!

Cineva o luă pe Margaret Belman din brațele lui. Un soldat îl împinse într-o mașină, unde Reeder se întinse cât era de lung, mai mult mort decât viu, lângă femeia pe care o iubea. Ambulanța o porni în goană... În spatele lui, casa se prăbușea, dispărând bucată cu bucată...

Curioșii, care veneau din toate părțile să vadă surpătura enormă, nu mai vedeau decât un singur perete cenușiu la marginea prăpastiei și o parte din pardoseala cu patul plin de sânge, peste care bătrânul Flack aruncase cadavrul servitorului său necredincios...

*

* *

Ceea ce Olga Flack povestise poliției nu corespundea cu ceea ce-i relatase într-o după amiază lui Reeder, în Bennet Street, unde tânăra venise chemată de el. Acesta își pierduse din prestanță fără ochelari și mai ales fără barbete.

— Cred că Ravini a fost ucis. Presupunerea dumitale că eu l-am atras în cursă, chemându-l în camera mea, e greșită. A venit la Larmes Keep pentru că era cam amorezat de domnișoara Belman. El singur mi-a povestit asta și m-a amuzat. Atunci nu-i cunoșteam încă numele, dar soțul meu îl știa și eu n-am făcut niciodată legătură între el și arestarea tatălui meu. Mi-a spus apoi cum îl cheamă și trebuie să presupun că ceva în atitudinea mea i-a amintit de fetița de școală, pe care o cunoscuse cu mulți ani în urmă. În momentul în care a aflat că eu sunt fata lui John Flack, a știut că Larmes Keep e cartierul general al bandei. Începuse să iscodească. Dacă știu unde se află ascuns milionul lui Flack?... (Eu eram înspăimântată, căci îmi puteam închipui de ce-i dăduse Daver voie să locuiască la Larmes Keep...) Scurt timp înainte, tatăl meu evadase din Broadmoore și eram bolnavă de spaimă că va afla de jocul fals al lui Daver. Eram cu totul nebună, căci i-am povestit lui Ravini că tatăl meu a evadat. Ravini însă nu se prea sinchisea de acest fapt. Se bizuia prea mult pe puterile sale. Nici nu știa de altfel că tata era și el acolo...

— Intrarea prin peșteră era prin casa de bani? Întrebă Reeder. A fost o idee genială. Nu m-aș fi gândit niciodată la așa ceva.

— Tata a zidit casa de bani acum douăzeci de ani.

— Pentru ce a venit Ravini în camera dumitale? Iartă-mi această întrebare cam indiscretă, aș dori totuși...

— ... A fost ultima încercare disperată de a-l salva. Nu trebuie să uiți că eram tot timpul

supravegheată. Daver sau mama se aflau totdeauna în jurul meu, și ei nu trebuiau să bage de seamă că l-am prevenit pe Ravini. Bineînțeles, un tip ca Ravini vedea în invitația mea altceva. El mai cu seamă voia să rămână, până ce l-am rugat să vină să-i vorbesc și să-l conving să plece cu primul tren.

— Și ce voiai să-i comunici?

— Că tata vrea să-l omoare...

Ochii lui Reeder se făcură mici de tot.

— Spui adevărul?

— Așa-i că nu pot minți? Ei bine, vreau să-ți spun totul. L-am cunoscut pe Ravini când eram mică de tot. El a însemnat mult, mult de tot pentru mine. Pentru el, însă, eu n-am însemnat nimic. Venea des să mă vadă acolo unde mergeam la țară...

— Ravini e mort?

— Da. Grozăvia a fost că nu m-a recunoscut. Îi dispărașem cu totul din vedere, până ce i-am adus aminte în noaptea aceea în grădină. L-au doborât în fața odăii mele. Nu știu ce au făcut cu el. Presupun că l-au târât prin casa de bani...

Reeder o mângâie pe mână.

— Ai acum amintirile, copila mea, și scrisorile...

Olga plecase. Gândurile lui Reeder se învârteau încă în jurul ei și al amintirilor. Ravini trebuie că scrisese scrisori interesante...

CAPITOLUL XX

Margaret Belman se decise să-și permită câteva zile de liniște.

„Sunt numai două locuri în lume unde mă simt fericită și împlinită, scria ea. Unul e Londra, celălalt e New York, unde la fiecare colț de stradă stă câte un gardian și unde poți savura fericirea vieții... Deci, dacă ai timp, poți să mă conduci pe la teatrele pe care le-am scris pe verso. Poți merge cu mine la galeria națională, la muzee, la Tower? (Nu, la Tower nu.) Poți merge cu mine la grădinile din Kensington și în alte locuri unde se petrece?... Zău, serios vorbind, dragă J. G. (știu că familiaritatea aceasta te va supăra, dar am lăsat rușinea la o parte) aș dori să aparțin din nou mulțimii de oameni serioși căci am obosit să fiu mereu numai o femeie isterică, singură...”

În sensul acesta, Margaret umpluse vreo câteva pagini.

Domnul Reeder scoase calendarul și tăie toate dispozițiile cu un creion albastru. Se așeză apoi și scrise o scrisoare, care o făcu pe Margaret să râdă și să plângă totodată, așa era de prevăzătoare și de „literară”.

Margaret nu amintise de Richmond Park și pe bună dreptate. Căci Richmond Park - în timp de toamnă, când bate vântul rece și animalele sălbatice se retrag în culcușurile lor de iarnă, dacă, bineînțeles, animalele sălbatice se retrag în culcușuri de iarnă - e desigur foarte romantic, fără însă a fi plăcut. Este estetic numai pentru oamenii care sunt bine îmbrăcați pe dedesubt.

Totuși, într-o după amiază tristă, domnul Reeder angajase un automobil și ședea solemn lângă domnișoara Belman, pe când mașina trecea pe cea mai rău-famată stradă din Londra, spre poarta deschisă a parcului...

Ajunseră în fine la o pajiște plină cu boscheți. Coborâră și o porniră fără scop pe aleile goale, până ce ajunseră la un loc unde se afla un fel de nișă de piatră. Domnul Reeder se așeză lângă domnișoara Belman, după ce se uitase cu bănuială în jurul său și după ce

spusese ceva despre reumatism și alte angarale...

— De ce ai ales tocmai parcul acesta? întrebă fata.

Domnul Reeder tuși.

— Am... un interes romantic... îmi amintește de prima mea arestare...

— Nu fi atât de răutăcios... Nu găsesc nimic romantic într-o arestare. Povestește-mi mai bine ceva frumos!

— Atunci, să vorbim despre dumneata, ripostă Reeder, îndrăzneț. Și tocmai pentru că voiam să vorbim de dumneata, draga mea domnișoară... Margaret... te-am rugat să vii aici...

Cu o băgare de seamă, ca și când ar fi fost vorba de un obiect de artă, Reeder o luă de mână și se jucă neîndemânatic cu degetele ei.

— Adevărul este, draga mea domnișoară...

— Pentru Dumnezeu, nu-mi spune „domnișoară”, îl rugă ea.

— Dragă mea Margaret - se căzni cam mult bietul J. G., până a-i rosti direct numele - am ajuns la convingerea că viața este prea... scurtă... ca să mai amân un pas... la care m-am gândit și răzgândit... anume... și aici se pierdu bietul J. G. Într-o serie de „hm”-uri nesfârșită.

Încercă din nou:

— Un bărbat de vârsta mea și cu caracterul meu ar trebui să privească chestiunea mult mai serios, zău, ai s-o găsești stupidă, adevărul este însă... dar oricare ar fi adevărul...

— Adevărul este, începu fata liniștită, că dumneata crezi că iubești pe cineva...

Reeder dădu mai întâi din cap în semn de aprobare, apoi, din senin, a negare.

— Nu cred, e ceva mai mult decât o simplă presupunere. Nu mai sunt tânăr. De fapt, sunt un convins, adică nu sunt convins...

— Ești un burlac convins...

— Nu sunt convins, ripostă Reeder,

Margaret se întoarse spre el, se uită în ochii lui, și-i puse mâinile pe umeri.

— Dragule, vrei să te însori și ai dori ca cineva să te ia de bărbat. Te temi însă că ești prea bătrân, ca s-o faci fericită.

Reeder dădu din cap, incapabil să scoată o vorbă.

— Este vorba despre o tânără pe care vrei s-o faci fericită?

— Da! Despre asta e vorba.

Vocea lui J. G. Reeder sună tare răgușită.

— Ei bine, fă-o!...

Și pentru prima dată în viața sa, Reeder, care avusese numai experiențe triste și neplăcute, simți buzele calde și moi ale unei femei apăsând pe ale sale...

— ... Ah! Ce bine este!... murmură J. G. Reeder după un timp, cu respirația întretăiată...

— SFÂRȘIT —

Redacția:

Dacă ți-a plăcut cartea, nu te costă nimic s-o recomanzi rudelor, prietenilor și cunoscuților tăi. În acest fel, ne consolidăm și noi ideea de a oferi cititorilor noștri fideli literatură de calitate și mai ales GRATUITĂ. Spune-le să ne caute pe www.editura-national.ro și poate că îți vor mulțumi la un moment dat.

- Ești tânăr și neliniștit? Cu toate astea te cuprinde o nostalgie inexplicabilă atunci când bunica sau bunicul îți povestește despre cărțile citite de ei? N-ai vrea să afli și tu ce-au citit, bucurându-se de lectură mai mult decât tine acum?

- Ești un matur plin de griji și de poveri, marcat de stresul cotidian de care nu știi cum să scapi, dar îți mai aduci aminte de puținele cărți la care aveai acces până nu demult? Ce-ar fi să le recitești moca, în cel mai facil mod cu putință?! Sau să-i sugerezi copilului tău s-o facă.

- Ești un bunic nostalgic care, deși a iubit cartea – poate a și colecționat-o –, nu mai are încredere că și urmașii lui se vor bucura de lecturile tale? De ce nu îi faci un cadou de neprețuit nepotului, pe care s-ar putea să nu-l uite toată viața. Cum, de altfel, nu te va uita nici pe tine.

la gratis de pe site-ul nostru cărțile pe care le dorești și citește-le! Dacă ți-au plăcut dă-ne un like, poate le și tipărim la un moment dat, dacă există solicitări. Acum, poate că ție nu-ți trebuie. Dar dacă le vor trebui copiilor, nepoților sau strănepoților tăi, la asta te-ai gândit?! Poți să bagi mâna-n foc că n-ar fi cândva fericiți să le citească, așa cum ai fost și tu?

Dar, până la urmă, tu de ce să nu scrii un roman sau un volum de poezii? Nu trebuie decât să vrei asta, iar noi îți întindem o mână de ajutor. Intră în secțiunea EDITURA DEBUTANȚILOR a site-ului nostru, vezi cum stă treaba și ce ai de făcut! Din nou îți spunem: NU TE COSTĂ NIMIC să fii prietenul nostru, ci dimpotrivă. Ne poți scrie și pe e-mail-ul: dan@editura-national.ro, ca să ne cunoaștem mai bine.

Intră în Clubul NAȚIONAL!